

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Özgür gelecek

16-30 NİSAN 1993 SAYI: 2 FİYATI:10.000 TL (KDV DAHİL)

**DÖNEMEÇTEKİ PKK: ÇUBUĞUN UCU TERSİNE Mİ
BÜKÜLÜYOR?**

Gündem yazısı 3. sayfada

**BOŞANMANIN KOLAYLAŞTIRILMASI NEDENİYLE
KOPARILAN FIRTINALAR**

Kadın sayfasında

**YENİ KADINLARIN YARATILMASINDA ÖRNEK ALINACAK
KOMÜNİST KADIN; ALEKSANDRA KOLLONTAI**

Kadın sayfasında

BARBARA ANNA KİSTLER'İ ANIYORUZ

23. sayfada

HABEŞ RADİKALLEŞİYOR

Folk Bulut'un yazısı 22. sayfada

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarına!

■ Bütün işçiler kardeşler.
Bütün işçilerin davası
ortaktır. Çünkü bütün
işçilerin düşmanı
emperyalizm, komprador
kapitalizm ve büyük toprak
ağalarıdır.
Marksizm-Leninizm ve Mao
Zedung Düşüncesi
rehberliğinde işçi-köylü ve
emekçilerin birliği bütün
çalışan ve ezilen halkların
refah ve mutluluğunun, ger-
çek kurtuluşun tek
güvencesidir.

1 Mayıs'lar emekçilerin
alintisi ve canları pahasına
kazanılmıştır. Sembolleşmiş
gün ve bugüne
özdeşleşmiş alanlar her 1
Mayıs'ta işçi ve emekçilerin
birlik-mücadele-dayanışma
şairleriyle çınlayacaktır.

12 ve 13. sayfalarda

1 Mayıs'ın kökeninde yatan sınıf bilinci, mücadele azmi ve kararlılığı hiçbir güç bu işçilerin yaşamasını engelleyememiştir, engelleyemeyecektir de.

İçerde çocukları dışarıda anneler hakları nasıl konuşacağı ve kazanılacağı gösterdiler. Son sözü direnenlerin söyleyeceğini bir kez daha tanıtladılar.

Cezaevlerinde direniş kazandı

'Newroz' romanı hazırlık aşamasında gözaltına alındı

■ Yazarımız Muzaffer
Oruçoğlu'nun yazdığı "Newroz"
romani Ankara'da dizilip,
hazırlandı. Ancak kitaba, Umud
Yayıncılığa ulaşmadan polis
tarafından el konuldu. Kitabı
yayınevimize getirmekte olan Ozan
Barış Erdoğan poliste işkence
gördü. 19. sayfada

EP kendi patronu tarafından toplatıldı

■ Gazeteciliği iş bağlantıları için
kullanan patronlar kendi dergilerini
kapatıyor. 18. sayıya kadar EP
dergisinde çıkan Kadir Çoşkun

500 günün simi BABASI

Beşyüz günün bilançosu: Ne dediler, ne yaptılar?

Sunuş

Merhaba,

Uyanışın harekete yönelişin çağrısıdır Nisan. Kavga'nın yakını ateşi tutuştuğu yerde hakim sınıflar zora koşuyor.

Başbakanlık basımevi işçilerinin grevi bir aydan fazladır devam ediyor. İşten atılan Kağıthane işçileri Ankara yürüyüşüne hazırlanıyor. Birlikmiş polimerleri üç yıldır alamayan ve işten atılan Gaziosmanpaşa işçilerinin açlık grevi sürüyor. Faşist diktatörlüğün sebze meyve ithal etmesinin sonucu ürünlerini yok pahasına tefecilere katırmak istemesine karşı sesiz kalmayan köylüler Morcin'de sokağa dökünüyor.

Nisani eymem dizleriyle adanmış işçiler, Mayıs'ın yalancı kavgasına hazırlanıyor. Barı sendikalar 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanlarında kutlamaya yanaşmıyor. Öncü işçiler, 1 Mayıs alanlarında yasak çemberlerini kırmaya hazırlanıyor. Hakim sınıflar yine tüm güçlerini yurdun dört bir yanında harekete geçirerek, halkımızın sokağa dökülmesini, meydanları doldurmasını önlemeye çalışacaktır. 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanlarına yazımızda Mayıs'ın devirdiği gücünde bu yıl 93'ün 1 Mayıs'ın kutlanacağını işliyoruz.

Firarların yarattığı tedirginliği yaşıyan egemenler ezenlerin içindeki özgürlük savaşçıların tüm haklarını bir çırpıda ellerinden almaya çalışıyorlar. Zindanlar bir kez daha özgürlük mahkumlarının direnişleriyle saraldı. Direniş dalga dalga duvarların dışındaki alemlerin sıcak dayanışmasıyla kocaklaştı.

A. Öcalan'ın tek tarafı "ateşkes" çağrısının ardından ulusal direnişin diplomasi masasına yatırılmak için Demirel ve sürkesi Kürdistan gezisine çıktı. Dönemdeki PKK: Çubuğun ucu tersine mi bakılıyor? yazımızla sorunu teledik.

Seçim meydanlarında, "Eğer iktidar olursak 500 gün içinde her şeyi düzeltiriz!" diyen Demirel'in 500 günün fiyaskosunu değişik bir biçimde ele aldık.

Kriz için giren Avrupalı emperyalist metropollerinde milliyetçilik kol geziyor. Almanya'da ilica hakkı kuşa çevriliyor. Fransada sağ partiler iktidare soyunuyor.

Peru'daki gerillalar bir cezaevine yaptıkları silahlî baskında 70 siyasi tutukluyu kaçırdılar. Gonzalo'ya özgürlük kampanyasının uluslararası boyut alışı karşısında aceze düşen faşist Fujimori, Başkan Gonzalo'yu apar topar bir yer altı cezaevine nakletti.

Ortaadoğudaki ve Kürt konularındaki yazılarımızla bize katkıda bulunacağın belirttiğimiz Faik BULUT "Habes Radikalleşiyor" yazısıyla (Filitim Kurtuluş Örgütü) FKO sorununa parmak basıyor.

Kültür Senatı sayfasında muzaffer ORUÇOĞLU "Sanatçı ve Parti otoritesi" başlığını irdeleyor.

Ser verip sir vermeyen komünist önder İbrahim KAYPAKAYA'nın hayatını anlatan kitabın bir değerlendirmesini Sevil TAYLAN yapıyor. Ayrıca şiirin dilinden bir açılım yapan Sunay AKIN'ın yazısını bulacaksınız.

"Bik-Derdim yolunda bir yer kazar" denemesiyle Haydar ÖGÜR'un yazısını da merakla okuyacaksınız.

Mayıs'ın dost sıcaklığında yeni bir Özgür Gelecek sayısında buluşmak dileğiyle

Dostlukla...

Okur mektubu

KÜRDİSTAN VE VAADEDİLEN GELECEK...

Geleneksel Tenkil Operasyonları mı?!...

Kürdistan tarihinde ölümlü yaşam diyalektiği müthiş bir bütünlük ve canlılık oluşturur. İnsanlar sanki bu cumbuşun büyümsüz bozulması diye kayıtlar kalarak ne kadar iyi bir seyirci olduklarını göstermeye çalışıyorlar, teşbihis hata olmaz derler. Neronun Roma'yı yakıp kayıtlarını aktına geliyor insanın bu temasayı gördükçe. Çok yazılıp çiziliyor hemen herkes bu konuda kalem oynatıyor yazılarında çok güzel incilerini bilgilerle öğretiyor. "Ulusal eğitimden" dem vuruyorlar ama pratik hayatın kendisi demektir. Bu maskeli baloya iki yaka katliamı ve ardından gelen yoğun propaganda bombardımanı ile "Eğlenceli günler" yaşanıyor. Şu anda geleneksel kiş operasyonlarının sözünü etmeyeceğim, "seven kışkırır derer

Hakim sınıflarımız bu "eğlenceden" nasıl yararlandılar. Sözü açmadan önce "Eğlenceli" katilken takılan maskeli tanıtımlı Bir Anne şafkatıyla çoluk çocuğu bağına basmakla ayırdı. Derdimde köylülerin hayvanlarla birlikte harattan silindiği ödemedeği gibi, sefkatle yaklaşıyor. Anaların kardeşlerinin yanına gömdürmesinde görülün "sevgi" gibi aynı "sevdiğini" büyük bir ihtimalla vazifelerinde kusur etmiyorlar. "Asil" bir "insanlık" timsali denir buna sözümüzü "eğlenceden yararlanmaya" getiririm.

Birincisi dediği "Eşkiyanı" kendisi "eşkiya" olan bir halkın gülerken ona sevdiğini nasıydı. Egemenlerimizin bu sevdiğiden gözleri yaşarmaya başladı. Daha da Eşkiyanıların öyüp Leyla ile Meşnun gibi ayrılmalarında yarar görmekteydi. Zira bu "sevdaya" hayran olabileme ihtimali olan Türk halkını "ince hastalığa" kapılmaları diye bu sevdiğiden uzak tutulması lazımdı. Böyle "Sevdaya" gözyaşı mı dayanır doğrusu çok "ince ruhlı" bizim egemenlerimiz. Alemi dhanaya karşı.

İkincisi neydi acaba bu taydanın yare? Medar-ı İlahanımız ve sosyal demokrasilerin hası olan biriki gülmüş "SHP"imizin "kadir bimez" "mankör" ve "vahşi" "ayaklakiminin" tışmına

uğramasıdır. "Rahmetli babası çok severdi bizleri o kadar severdi ki 'tanrının' huzuruna toplu olarak çıkarırdı bizleri: 'birileri' bizlere gülmüşden sevgimizi koklatmalıydı? Zira bu gülmüş varken dağda 'kardelen' sevmek bilirin ki yarasmaz bizlere!... ■
Diyarbakır'dan bir okur.

Ekonomik Krizin sorumlusu yabancılar değildir

Küresel çapta krize giren emperyalistlerin derin, derin düşünmektedirler. Bu buhranın verdiği rahatsızlık kapitalistleri daha çok saldırganlaştırmaktadır. Bu sorun dünya çapında, başka ülkelerin işçilerine burnunu kaşıtarak kendisini göstermektedir. ABC'nin önderliğinde diğer emperyalistlerin onayı ile "Yeni dünya düzeni" adı altında oluşturulan koalisyonun eşliğinde yapılmaktadır. Dünyada, Çad, Irak bugün Somali işgal edilmiştir. Ardından diğer Afrika ülkeleri gündeme gelecektir. Adına "umut operasyonu" denilen bu hayasızca işgalin amacı oradaki pazarların sahibi olmaktır. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları sömürülmektedir. Silah sanayine ve savaşlarda hıvardaca harcanan paralar emekçi sınıfların sırtına yüklenmektedir.

Kapitalist bunalımdan nasibini alan Avrupalı emperyalistler içinde milliyetçiliği körüklemekte, ekonomik bunalımın sebebi yabancılar diye demagoji yapmaktadır. Yerli emekçilerin kendisine yönelen eylemlerini yabancı düşmanlığı potasında eritmeye çalışmaktadır. Şengen, Maastricht alınan kararlarda yabancılar dışlanmış, suçlu potansiyel olarak gösterilmiştir. Alınan bu ırkçı kararlar yabancı düşman hareketleri cesaretlendirmiş ve zemin hazırlamıştır. Devlet eliyle hazırlanıp ortaya konulan bu senaryo eşliğinde yabancılar saldırılar başlamıştır. Böylelikle devlet kendisine yönelen tehlikeyi biraz hafifletmiş durumdadır.

Bu saldırılara karşı gelen faşist Türk devleti önce ırkçılığa karşıymış gibi sahte göz yaşları dökmektedir. Senelerdir Ermeniler, ve Kürtleri soykırım, katliam, işkencodan geçiren, bugün Kürtlere batıda defolun diyen, aynı mayadan yoğrulmuş kafatasçı ırkçılardır.

Bugün Hollanda'da yabancılar

Sn. Aydın Hanbayat,
Şahsınızda tüm Özgür Gelecek çalışanlarını kutluyor; bundan sonraki sayılarınızın da en az ilk sayınız kadar başarılı olmasını diliyorum.
Dostlukla...
Hüseyin Aykol
HEDEF Genel Yayın Danışmanı

mezinde yıllarca Hollanda ekonomisine katkısı olan kaçak işçilere saldırılar gelmektedir. Faşist Türk devletinin Kürtlere yönelik terörünü destekleyen ve Eroport firması kandıyla Almanya'da yapılan kille imha silahları transfer yapan Hollanda hangi yüzle kaçak işçileri Türkiye'ye göndermektedir. Burlardan Kürtlerin can güvenliği bile yoktur. Bu gün yabancılar yönelen devlet yarın Hollandalı emekçilere yönelcektir. Soruna karşı koymada enternasyonalizm yalmaktadır.

Bu görevi yerli ve yabancı işçiler yerine getirmek zorunda. ■
Bir okur...

Gelecek namlunun ucundadır

Çocuklarımız ilkökula başlar başlamaz, devleti kurması sevmesi gerektiğini ABC ile birlikte öğrenir. Daha çocuk yaşta kemalist düşünce, genç beyinlere empoze edilir. Askere gitmek, vatani korumak; yüce bir görev, uğruna ölünecek kadar değerli bir amaç olduğu öğretilir. Ve bu düşünceyle büyür.

Eğer çarkın dışından olmayıp bir şeyler düşünüyorsa, kutsal saydığı görevlerini kimin için yerine getirip, getirmediği yönünde çelişkileri olacaktır. Devlete askere gitmemek tamam fakat Kürdistan'a askere gitmemek ne oluyor? Son günlerde bazı dergilerin açtığı imza kampanyaları var; Kürdistan'a askere gitme. Ülkenin geri kalan kısmına askere gitmek iyi de, Kürdistan'a askere gitmek kötü mü?

Beyaz ordu, başta Doğu ve Güneydoğu olmak üzere, tüm yurtta terör estiriyor. İşçi katliamıyor, köylü toprağın sökülüp atılıyor, öğrencinin emsesinde nefes almamasına izin vermiyor. Kollanmaların, gelişmelerin kilometre taşını oluşturan üniversiteye girip öğrenciyi kursunluyor, bilimadamların çalışmasına yine bu devlet engel oluyor. Amaç devleti yıpratmaksa, belli konular üzerinde, birimsel değil de duygusal olarak durmak ML düşünceye uymaz. Sadeco Kürdistan'a askere gitmemeyi önermek, çalışanları bu doğrultuda yürütmek Milliyetçilik'tir. Diğer emekçi halka karşı da haklıdır.

Gençlerimiz nereye askere gitsin. Ne Kürdistan'a ne de diğer bölgelere gitsin, halk ordusuna katılın. O zaman egemen güçlere karşı vereceği mücadelemiz anlamlı olur. Kendilerine Marksist diyen bu kalemşör baylar ve bayanlar silahlı mücadeleye karşı çıkıyor, gençlerimize Kürdistan'a gitme diyorlar. Halk ordusunun verdiği kur genilla savaşına karşı çıkıyorlar, askere gitmelerine karşı çıkıyorlar. Ne yapın bu gençlerimiz, kendileri gibi masanın başında oturup, imza toplayarak mı devrim yapınlar.

Eğer böyle bir ihtimal var ise, biz de bilelim. Kan dökmekten imza ile devlet yıkıp yerine sosyalizmi kuralım. Ondan sonra ver elini Altıncağ. Ne kadar kolay olurdu. ■
Bir okur...

Özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız
ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 60 DM, 1 yıllık (24 sayı) 120 DM

— 6 aylık 1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187 yurtiçi hesabına yatırın. Makbuzun fotokopisi ekte.
— 6 aylık 1 yıllık gazete bedeli olarak 60 DM/120 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187 yurtdışı hesabına yatırın. Makbuzun fotokopisi ekte.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umur Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmeti/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED SİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni Aydın Hanbayat, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmeti/İSTANBUL Tel: 516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, BÜROLAR: ANKARA Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09, ÇUKUROVA Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çikmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780, Adana, MALATYA Turgut Temel Cad. Haleplioglu Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04, ESKİŞEHİR Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120, Avrupa Temsilatlığı Basil Halkı Erişim Str. 58 4057 Basel SCHWEIZ

ABONE KOŞULLARI Yurtiçi 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı 6 aylık (12 sayı) 60 DM, 1 yıllık (24 sayı) 120 DM. Yurtiçi Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187, Yurtdışı Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188

Yaklaşık bir yıl önce YNK lideri Talabani'nin kendisine gönderdiği bir mektubu, PKK lideri A. Öcalan şöyle değerlendirmekteydi: "Emperyalist kapitalizm Kürdistan için bir program geliştiriyor. Ben şimdiden buna dört elle sarılmış bulunuyorum, sen de sarılmak zorundasın. Ulusal kurtuluş, sosyalizm vb. lafları bir yana bırak. Kapitalizmden gelebilecek uşaklık payını alalım. Apo kardeş. Eğer bunları yaparsan iyisin, güzelsin; yapmazsan bu yaman dönemde tarih seni tasfiye edecektir..." Dikkat edilirse, Talabani'nin mektubundaki yaklaşımda, hatta dolaylı da olsa TC hükümetinin etkisiyle içine girdiği tutumda bizi tek taraflı olarak silah bırakmaya davet etmesi gibi bir durum vardır. (A. Öcalan, Serxwebûn, Şubat 1992)

Geçen yıl, halkı ayaklanmaya çağıran yazısında, Talabani'nin kendisine yazdığı mektubu yukarıdaki sözlerle değerlendiren PKK lideri Öcalan, Talabani'nin çağrısına bir yıl sonra, yani bugün kulak vermemekte, ayak uydurmaktadır. Hem de dün "uşak", bugün de "ona şükran borçluyuz" dediği Talabani ile kol kola girerek.

Nihayet yol ayrımları vardı...

PKK hareketi kendi saygınlığını önderinin elyle yalnızca zedelemeydi, silip süpürdü.

Öcalan'ın anayasal çerçeveye sınırlanmış "dıştan çözümü" temel alan basın açıklaması, ulusal burjuva reformizmine köprüdür. Yeni siyasal-stratejik doğrultu, PKK hareketini kendi kendisini kısırlaştırıran yola sokmuştur.

Bağımsız Kürdistan şarından sakatlanmış federasyona, illegalitenden burjuva legaliteye, yasa-dışı partilikten yasal partililiğe, namlunun uçurduğu iktidardan namlunun dışındaki iktidarsızlığa, silahlı savaşımdan barışçı evrimleşmeye doğru çubuğun ucu tersine bükülmüştür. Son açıklamaların çerçevesi budur.

PKK ve önderini serbestçe siyaset yapması, Kürt kimliğinin tanınması, kültürel ve devlet kurma özgürlüğünden bağımsız sınırlı siyasal bazı hakların verilmesiyle, PKK'nin "olmazsa olmaz" savaş çığılığı olan "Bağımsız Kürdistan" kurulabilir mi? Merkezi Türk devleti parlamento çatısı altında "Bağımsız Kürdistan" a varılabilir mi?

Ebetteki hayır!

Taklik vb. sözlerle bu doğrultu değişikliği sis perdesi altında bırakılmaz.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, ezilen ulusların yabancı ulusal bütünlükten ayrılıp kendi ulusal devletini kurma özgürlüğüdür. A. Öcalan bağımsız Kürdistan değil, federasyonda anlaşılabilir diyor. Apaçıkça bu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani bağımsız Kürd devleti kurma hakkının kapı dışarı edilmediği demektir.

Halkın aşağıdan gelen dolaysız zorlamasıyla yığınları içine alarak hızla gelişen burjuva Kürt ulusal hareketi, Türk faşist devletinin temelinde yer sarsıntısı yaratarak tepe noktasını adımlamıştı. Ulusalçılık eğik güzergahında da olsa, "sosyalizmi" milliyetçiliğe uyarlamak zemininde de olsa direngen ve direşkenlikle, kan ve ateşle yoğrulmuş binlerce şehidin kanıyla ısrarlı silahlı mücadele aracılığıyla kazanılan süre, anayasal çerçeveye koşulluk halinde geri dönderilmiştir. Silahlı mücadelenin emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu kıyııcı düzeni, şurasından burasından haltaç pamuğuna çevirdiği bir mecradaki doğrultu değişikliği, Kürt burjuva ulusal hareketi onarılması zor gedikler açmıştır.

A. Öcalan'ın açıklamalarıyla Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma öz-

Dönemeçteki PKK: Çubuğun ucu tersine mi bükülüyor?

Bilindiği gibi modern revizyonist kalelerin alaşağı edilmesiyle uygulamaya sokulan "Beyaz Saray" patentli "Yeni Dünya Düzeni", emperyalistlerin çıkarlarına dokunan en küçük muhalefet odaklarını dahi "dikensiz gül bahçeleri"nde sömürü ve zulmünü daha da derinleştirerek sürdürmeyi hedeflemektedir. Emperyalizmin bu politikası, küçük ve ulusal burjuva hareketler üzerinde kısa sürede etkisini gösterdi. Dün Nikaragua'da, El Salvador'da, Filistin'de Güney Kürdistan'da yaşanan "masaya oturma", "uzlaşma" süreçleri, bugün A.Öcalan ve PKK şahsında Türkiye Kürdistanı'nda uygulamaya sokulmuştur.

Kimi çevreleri şaşkına çeviren Öcalan'ın tavır ve doğrultu değişikliği PKK'nin niteliği ile uyum içindeydi.

Öyleyse? Bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek miydi?

Özün dışı vurumu muydu? İki değil; ikincisiydi.

Evet, PKK ulusal devrimci bir hareketti. Fakat bu devrimci ulusalçılık eğik düzleminde varlığını sürdüren devrimci Kürt burjuva ulusalçılığı, dayandığı sınırsal temeldi. PKK'nin ulusal devrimci olduğu her türlü uzlaşma eğilimlerine açıktı. Bilinir ki, burjuva milliyetçi hareketlerde direnmeyle uzlaşma, savaşla barış arasındaki mesafe yalnızca bir adımdır. Ulusal burjuvaçılıkla bezenmiş bir harekette yalnızca devrimci öğeler değil, bundan daha çok milliyetçi öğeler harmanlanmış olarak bulunur. Bundan ötürü, PKK her türlü uzlaşma çizgisine olabildiğince açık bir yapılanmadır. Teorisi her ne kadar ezilen ulus burjuva milliyetçiliği ile sosyalist öğelerin rastgole bir harmanlanması olarak gözüktüyorsa da burjuva milliyetçilik yumağında, sosyalist öğe bu yumağa dolanmış al bir iplik gibidir yalnızca. Sosyalizm zaman zaman için dekoru olarak kullanılmıştır; öz milliyetçiliktir.

Bu demektir ki, PKK'nin devrimci olduğu her türlü kararlılıktan uzaktır. Ve bilinir ki; ve çoğu kez tanımlanmıştır ki, silahlı mücadele ezen ulus burjuva çevreleriyle uzlaşmanın bir aracı haline getirilmiştir ezilen burjuva milliyetçi yapılanmalarda. Hele silahlı mücadeleyle "pazarlık" gününü doruğuna varılmıştır!

Öcalan'ın Talabani ile yanyana gözükmesi, onu övgülere layık görmesi, ve dahası başından beri hain, düşman vb. sıfatlarla nitelendiği Kemal Burkay'la omuz omuza "gizli protokollerle" Kürt sorununu "çözmeye" kalkışması, burjuva-milliyetçi her yapılanmanın ipler acısı hazin sonuç olsa gerektir. Kendisini Kürdistan İşçi Partisi olarak adlandıranların Kürt işçisinin arzu ve özlüklerini değil, burjuva milliyetçi özlüklerini peşinden kurtuluşun doğrultu de-

adılmıştır bulunuyor.

Eleştirilerimiz ve mücadelemiz Kürt ulusal kurtuluş hareketine değil, bu ulusal kurtuluş hareketini bağımlaştırıp yolundan sapıtıp, şaşırıp, aldatanlara olacaktır.

Her zaman söyledik ve yine yine ediyoruz: Kürt, Türk, Ermeni, Laz, Çerkez vb. demeden tüm ulusal topluluklardan işçi ve emekçilerin kardeşçe sınıf dayanışması, ortak cepheleştiği askerlerdir. Birleşik örgütlerde, ortak mücadele! Her iki ulusun ve diğer ulusal azınlıklardan işçi ve sömürülen geniş yığınların kaderi aynıdır. Türk komprador ve toprak ağaları tarafından sömürülmekte ve zulme uğramaktadırlar. Öyleyse, ortak düşmanlara karşı ortak mücadele; temel olan budur.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi sınıf mücadelesi kanalına yönettirmedikçe ve bu güzergahta Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un teorisiyle donanmadıkça muzaffer olmaz. Olsa olsa, emperyalizm, bölge gericiği ve ezen, sömüren, egemen Türk burjuva çevrelerin bir aleti, bir eklentisi olarak kısırlaştırılarak kısırlaştırılacaktır.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimi Türkiye'nin her milliyetçi işçi ve emekçilerini kurtuluşa götürecektir yegane bilimdir. Bu bilimle donanmış proleter öncü, ulusların kendi yazgılarını tayin hakkını gerçek çözüme kavuşturacak tek parlıdır.

Emperyalizm ve toplumsal dayanağı güçlerin koltuk değneklerine kendini yaslayan bir arayışta Kürdistan asla özgürleşemeyecektir. Proletaryanın öncü müfrezesi önderliğinde birleşik Türkiye proletaryası ve komşularının Halk Demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm uğruna yürüttükleri savaşının zaferi, Kürdistan'ın da zaferi olacaktır.

Dün hain olanlar bugün dost; bugün dost olanlar yarın hain olabilirler.

Anlaşılmıştır ki, PKK hareketi ulusal-devrimci çizgiden ulusal burjuva-reformizmine doğru çubuğun ucunu tersine bükülmüştür. Yol ayrımlarındaki dönemin tam başındadır.

Esas olarak PKK'nin önderliğinde gelişen ve genişleyen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi sis perdesinin arkasında diplomasi koridorlarına hapsedilirse, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı", yıllardır eza-cefa çeken Kürt halkının aydınlığa çıkması hamhayal olur. Görünen budur.

Komprador patron-ağa devleti ve onun ağa babası emperyalistlere karşı mücadeleyi temel almayan, tersine bunlarla uzlaşma, anlaşma yolları arayan Avrupa ve parlamento kapılarında dayanan bir hareket ulusal devrimci barutunu tüketmiş demektir. Bu yönelimin başlangıcı

Çiziyorum

PKK silah bırakıyor...

"Emperyalist kapitalizm Kürdistan için bir program geliştiriyor. Ben şimdiden buna dört elle sarılmış bulunuyorum, sen de sarılmak zorundasın. Ulusal kurtuluş, sosyalizm vb. lafları bir yana bırak. Kapitalizmden gelebilecek uşaklık payını alalım. Apo kardeş. Eğer bunları yaparsan iyisin, güzelsin; yapmazsan bu yaman dönemde tarih seni tasfiye edecektir..." Dikkat edilirse, Talabani'nin mektubundaki yaklaşımda, hatta dolaylı da olsa TC hükümetinin etkisiyle içine girdiği tutumda bizi tek taraflı olarak silah bırakmaya davet etmesi gibi bir durum vardır. (A. Öcalan, Serxwebûn, Şubat

Malatya Cezaevi'nde direniş kazandı

MALATYA, Özgür Gelecek— Malatya cezaevinde devrimci tutsakların 40 gündür sürdürdüğü açlık grevi, 7 Nisan'dan itibaren TKP/ML-TIKKO davası tutsakları tarafından ölüm orucuna dönüştürüldü. 12 Nisan'da çözüme bağlandı. Seyfi Oktay'la görüşen tutsaklar, gasep edilen haklarını geri verilmemesi üzerine eylemi bitirdiler.

6 Nisan'da dışarıya basın açıklaması gönderen TKP/ML davası tutsakları, TKP/ML, TIKB, TKEP davasından tutsakların 4 Mart'ta süresiz başladığı açlık grevine di-

ğer tutsakların da dönüşümlü olarak katıldıklarını belirtmişlerdi. 12 gün sonra TDKP, TKP/ML hareketi ve DS davası tutsakları da süresiz açlık grevine destek vermiş, PKK ise dönüşümlü olarak eyleme katılmıştı.

Açıklamada, "Malatya'da biz TKP/ML davası tutsaklarının kalması olduğu 5. koğuşa açlık grevinin 16. gününde sabaha doğru askerler tarafından saldırı yapılmış, biri ağır olmak üzere beş arkadaşımız çeşitli yerlerinden yaralanmış, kafaları kırılmış, kaşları yarıl-

mıştır. Cezaevi doktoru yaralı arkadaşlarımızı acil olarak hastaneye sevkettiği halde cezaevi idaresi ve askerler arkadaşlarımızı hastaneye kaldırmayarak bilinçli bir şekilde ölümüne terk etmişlerdir. Bu bile hakim sınıfların cezaevlerinde bir kaç can almak niyetinde olduklarını göstermektedir. Zaten Ceza ve Tevkifhaneleri Genel Müdürü Zeki Güngör ailelerimizle yaptığı görüşmede "cezaevinde ölenlere Allah rahmet eylesin" diyerek tutsakları öldürmek istediklerini açıkça belirtmiştir." denilmiştir.

Cezaevlerine yönelik saldırıları durdurmak ve gaspedilen hakları yeniden almak için açlık grevinin pasif bir eylem biçimi olarak kaldığı düşüncesinden hareket eden TKP/ML davası tutsakları, 7 Nisan'da ölüm orucuna başlamışlardır. Ölüm orucuna, TKP/ML davasından, Zöhre Çakmak, Mustafa Kaya, Aylan Toprak, Ahmet Vurucu ve İlhan Kozan, 12 Nisan'dan itibaren ise PKK dışındaki diğer gruplar katılmıştır.

10 Nisan'da Adalet Bakanlığına bağlı bir heyetle görüşen tutsaklar

koşullarını ziyaret, siyasi temsilcilik hakkı, görüşün haftada bir güne çıkarılması, avukat görüşü ile ilgili talepleri kabul edilmediği için açlık grevine devam kararı almış, özellikle koğuşlararası ziyaret hakkı kabul edilmediği sürece aileleri ile görüş yapmaya da çıkamayacaklarını belirtmişlerdi.

Bayan tutsaklardan, Tomurcuk Özanlağan, Gülümser Tosun, Zöhre Çakmak, Sakine İşık, Semire Seval, Fatma Koyunpınar'ın durumları ağırlaşmış, hastaneye kaldırılmışlardı.

Tutsak ailelerinin destek eylemleri

Haber Merkezi— Cezaevindeki yakınlarının eylemlerine destek amacıyla, Malatya, Ankara ve İstanbul'da aileler destek açlık grevleri, 12 Nisan'da Malatya cezaevinde anlaşma sağlanması üzerine bitirdiler.

Malatya'da ailelerin açlık grevi 30 Mart'ta süresiz olarak başlamıştı. Aileler cezaevindeki eylemin tutsakların lehine sonuçlanması için savcıyla görüşmüş, Adalet Bakanlığına telgraf çekmişlerdi. Analar "evlatlarımız ölecekse biz de ölürüz, evlatlarımızın hakkı" diyorlardı.

Analar açlık grevi sırasında rahatsızlanıp hastaneye kaldırılan 6 bayan tutsağı görmek için girişimlerinde, kadın tutsakların sağlık durumuna hakkında hiçbir bilgi verilmemişti. Hastane önünde muhabirimize saldıran polisler filmlerine zorla el koymuşlardı.

Malatya'dan 6 Nisan günü tutsak yakınları bir heyet oluşturarak Ankara'ya göndermişlerdi SHP binasında açlık grevini sürdüren analara SHP yöneticileri binayı terk etmelerini istemişler, ancak ailelerin kararlı tavır karşısında geri çekilmişlerdi.

İSTANBUL: 9 Nisan'da bir grup devrimci-demokrat insan SHP Sarayır ilçe binasında Malatya cezaevindeki ölüm orucuna desteklemek ve gaspedilen hakların bir an önce verilmesi için başlatılan açlık grevini 12 Nisanda anlaşma sağlanınca bitirdiler.

ANKARA: Aileler Ankara'ya geldiklerinde ilkönce İHD Genel Merkezi'ne uğradılar. Burada Akın Bıcalı ile görüştiler. Bu görüşmede bulunan Kamil Ateşoğulları tutsak ailelerine "siz burada durmayın, biz ilgileniyoruz." dedi. Aileler, "peki nereye gidelim?" diye yanıt verince, Ateşoğulları "İHD şubeye gidin" dedi. İHD genel merkez yöneticileri "bu tür açlık grevlerini desteklemediğini, açlık grevlerinin işlevini yitirdiğini, bu

"Evlatlarımız ölecekse, biz de ölürüz"

nedenle anlamsızlaştığını, açlık grevindekilerin İHD'ye yük olmaktan öte bir şey yapmadıklarını" söylediler. Bir yetkili muhabirimizin "böylesi bir tavır merkezi bir kararın sonucunda mı oluştu?" sorusuna "hayır sadece bu konu tartışıldı" dedi.

Aileler İHD'den ayrıldıktan sonra SHP genel merkezine gittiler. Burada SHP Genel Sekreteri Cevdet Selvi'ye sorunlarını anlattılar. Cevdet Selvi bakanın ve kendisinin konuya ilgilendiğini söyledi. Ailelerin SHP'de kalma isteğini de kabul etmedi. SHP'den ayrılıp İHD'ye giden aileler binaya alınmayınca "geceyi STP'de geçirdiler. Sabah çıkmamak kararıyla İHD'ne gittiler. İHD yöneticileri aileleri yine koymak istedi, ama aileler "biz insan hakları için açlık grevindeyiz" burası da İHD, burada kalacağız dediler.

Ertesi gün Adalet Bakanı Seyfi Oktay'ı görmeye gittiler. Seyfi Oktay Malatya'ya gönderdiği heyetten haber gelene dek ailelerle görüşmeyeceğini bildirdi. Aileler Malatya'ya giden heyetten Kamil Ate-

şoğulları ile görüştiler. Ateşoğulları ailelere "gidin, yarın görüş günü çocuklarınızı ikna edin, açlık grevini bırakınlar, devletin koyduğu kurallara uyunlar. Sizin ne istersiniz, onların ensesinde olduğukça, onlar açlık greviden vazgeçmezler. Demokratik haklarını da verdik daha ne istiyorsunuz" dedi.

Daha sonra Malatya cezaevinde anlaşma sağlanınca aileler eylemlerine son verdiler.

FRANSA: Paris'te bir açıklama yapan ACTİT, ACAT, ADİT, FTİF, MCFT gibi demokratik örgütler Türkiye cezaevlerindeki açlık grevlerini desteklemek, faşist TC'nin baskı soykırımı ve katliamları lanetlenmek için bir kampanya başlatıklarını duyurdular. Kampanya kapsamında ilk olarak Türkiye ve Fransızca bir bildiri çıkarıldı. Bildiri de kamuoyu duyarlılığı çağrıldı. Hazırlanan protesto kartları Adalet Bakanlığı'na ve Başbakanlığa gönderildi.

Cezaevleriyle ilgili dünya kamuoyunu bilgilendirmek için Fransa'daki demokratik örgütler, kapsamlı bir dosya hazırlıyorlar.

İnsan Hakları Derneği ne yapmak istiyor?

Malatya cezaevinde insan hakları ihlal ediliyor. Tutsaklar hak gaspları karşısında canlarını ortaya koyarak direniyor. Tutsak aileleri haklı olarak, çocuklarını sahip çıkıyor. "Biz doğruduk size öldürmeyeceğiz" diyorlar. Cezaevindeki çocuklarına destek sağlamak için açlık grevi yapıyorlar. Bir taraftan da kamuoyu desteği sağlamak için Malatya'dan Ankara gelip yetkilileri duyarlı olmaya çalışıyorlar.

Tutsak ailelerinin tüm bu çabalarının karşısında Türkiye İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi ve Ankara Şubesi ne yapıyor?

aileleri orada başladıkları açlık grevini İHD Ankara Şubesi'nde devam ettirmek istedikleri. Gece orada kalmak istedikleri. Bundan daha doğal bir istek olamazdı.

Oysa İHD yetkilileri ne Malatya cezaevindeki gelişmeleri takip ediyor, ne de tutsak ailelerinin Ankara'daki çabalarına katkıda bulunmak istiyor. Üstelik açlık grevindeki ailelere binalarını da kullanırmak istemiyorlar. Sözlü olarak bunu dile getirmekten çekinmiyorlar. Bugünlerde bu insanların yanında yer almıyorlar.

İHD neye yarar? İnsanlığın enzor anlarında, üstelik kendi örgütlenme temelini oluş-

turan sorunlarda yardımcı hatta yölgösterici olmaya kalksa? Bunları haklı olarak soruyoruz.

İHD yetkililerinin bu tavırlarını doğru bulmuyor, böylesi tavırların İHD gibi bir kuruluşu yakışmadığını kamuoyunun bilgisine sunmak istiyoruz.

Bu açıklama, destek açlık grevi sırasında Ankara büromuz tarafından yapılmıştır ve Avrupa'daki İnsan Hakları Örgütlerine verilmek üzere Fransa'da kurulan Demokratik Örgütler Platformuna ulaştırılmıştır.

**Partizan Dergisi
Yeni Demokrat Gençlik
Özgür Gelecek Gazetesi**

Diğer cezaevleri

Diyarbakır Cezaevi'nde, 8 Şubat'ta başlayan dönüşümlü açlık grevi devam ediyor.

Mardin Cezaevi'nde, 22 Şubat'ta siyasi tutsakların başlattığı açlık grevi devam ediyor. Tutsakların Mardin cezaevini kontrol ediyor. 31 tutsak Mardin'den Batman, Muş ve Elazığ cezaevlerine sürgün edildi.

Çanakkale Cezaevi'nde, 5 Mart'ta 20 tutsağın katılımıyla başlayan açlık grevi 31 Mart günü sona erdi. Tutsakların iki talep dışında tüm talepleri kabul edildi. Kabul edilen talepleri: siyasi temsilcilik hakkı, koğuşlararası misafirlik hakkı, günlük sayımın üçten ikiye inmesi, soyadı tutmayanların da görüş yapabilmeleri ve gelen ziyaretçileri diğer tutsakların da görüşmesine izin verilmesi, avukat görüşünde sınırlamaların kaldırılması ve aramaların yapılmaması, aynı davadan tutsakların (kadın-erkek) görüşmesine izin verilmesi, yiyecek maddelerinin içeriye alınması, mutfakın kullanılması, mektuplara getirilen sınırlamaların kaldırılması ve mektupların askerler tarafından da okunmasına son verilmesi.

Bursa Özel Tip Cezaevi'nde, ise şunlar yasak, sportif faaliyetlerin, dışardan getirilen yiyecek alınması. Ayrıca siyasi temsilcilik kurumu da yasaklanmış. Avukat görüşüne sınırlama getirilmiş durumda. Bu uygulamaları protesto için DS tutsaklarının 22 Mart'ta başladığı açlık grevi devam ederken, Kawa, Kuk, TKP/ML-TIKKO davası tutsakları da 5 Nisan'dan itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Aynı tarihlere PKK tutsakları da "kendi programları doğrultusunda" açlık grevine başladılar.

Gaziantep Özel Tip Cezaevi: TKP/ML-TIKKO tutsakları H. Hüseyin Karakeş, Hayri Yeşil, Abdullah Nergiz, M. Bah Özmen yasağa genelge kalkana ve tüm hakları alınana dek sürdürmek amacıyla 18 Mart'tan itibaren başladıkları açlık grevini bitirdiler.

Buca Cezaevi: 23 Mart'ta açlık grevlerinin 43. gününde eylemlerine son veren tutsaklar idarece verilen hakların tam olarak uygulanmamasına karşı yeniden eylem hazırlama başladılar. Buca'da havalandurma süreçlerinin anlaşılma olduğu gibi tüm gün değil yarım gün uygulandı, koğuşlararası kitap daktilo, giysi alışverişine de izin verilmediği, cezaevi yönetiminin keyfi tutumlarını sürdürdüğü bildiriliyor. PKK davası tutsakları, Mart'ta başladıkları açlık grevini dönüşümlü olarak sürdürüyor.

Amasya Kapalı Cezaevi'nde TKP/ML-TIKKO, TDKP, DY, DS'li tutsakların cezaevlerinde yaşanan vahşeti protesto etmek ve gaspedilen haklarını geri almak için 25 Mart'ta başladıkları açlık grevini sürdürüyorlar.

Yozgat Cezaevi'nde, Nevşehir cezaevinden sürgün edilen 19 siyasi tutsağın 25 Şubat'ta başladığı açlık grevi 31 Mart'ta sona erdi. Açlık grevi idarece verilen sözler üzerine bitirildi. Ama, özellikle tecrit uygulaması ve bazı talepler idare tarafından keyfi olarak halen sürdürülüyor. TKP/ML-TIKKO davasından Cemal Çakmak, Erhan Meydan, Hidir Uludağ, DS davasından Ahmet Saydam diğer tutsaklardan ayrı tutularak ve keyfi biçimde sürekli koğuşları değiştirilerek tecrit edildi. Yozgat Cezaevi'nde 14 maddelik isteklerinden özel tecrit ve siyasi temsilcilik hakkı dışında tüm talepleri kabul edildi. Siyasi temsilcilik kurumu, koğuş münasillliği adı altında uygulanıyor. Kabul edilen haklar: koğuş kapılarının ve yemekhane kapısının açılması, görüşme soyadı tutmayanların da girmesi. Ziyarete gelen kişilerin bütün tutsaklarla görüşebilmesi ve görüş saatlerinin uzatılması, TV, teyp, daktilo gibi ihtiyaçların verilmesi, tıp vb. yemek yapılabilecek ihtiyaçların verilmesi, dışardan yiyecek alınması. Yozgat'ta anlaşma söz verilmesine karşın hala yazılı bir metne dönüşmedi. Tutsakların idareye güvenmediklerini, her an ilk uygulamaların tekrarlanabileceğini söylüyorlar.

Kayseri Cezaevi: Özel Tim üyeli devrimci araması bahanesiyle, TKP/ML davası tutsaklarının kaldıkları koğuşa gece baskın yapıp, Aramada tutsakları toplandı, eşyaları dağıttı. Saldırıda yaralanan Orhan Takak'a cezaevi doktoru beş günlük rapor verdi. İdare açlık grevine giden siyasi tutsaklara üç ay mektup cezası verirken, Rıza İpek, Yemeni Karabulut, Orhan Takak, Sami Demirel'e on gün ve Turgay isimli bir tutsağı ise onyeddi gün hürre cezası verdi. Devrim andi içtikleri için haklarında soruşturma da açıldı.

Urfa Cezaevinde açlık grevi: Urfa cezaevinin yeni savcısı Cengiz Çakıroğlu, tutsakların yasal haklarını gereksiz görüp kaldırdı. Görüş süresini kısaltıp, sportif faaliyetleri yasaklamış, görüş süresi dolmadan ailelerin dışarı çıkmalarını istemiştir. Tutsaklar uygulamayı protesto edip, slogan almaya başlamışlardır. Savcının emriyle tutsaklara saldırıp dövmece başlamıştır. Bu arada ailelerde dövülerek dışarı çıkarılmışlardır.

Urfa cezaevinde bulunan dokuz hükümlü cezaevindeki bu baskıları protesto etmek için süresiz açlık grevine başlamışlardır. Aynı cezaevinde bulunan Ramazan Şen 8 gün önce cezaevlerindeki baskıları protesto amacıyla açlık grevine başlamış ve grevi devam ettir-

İstanbul'da işçiler miting alanlarındaydılar

İSTANBUL, Özgür Gelecek— 2 Nisan "Avrupa Eylem Günü" Türkiye'de Belediye İş ve diğer sendika şubelerinin katılımıyla yapıldı.

Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonunun, işsizlik, yeterli istihdamın sağlanmaması ve ücret artışına karşı "Eylem günü" ilan ettiği 2 Nisan günü Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde ve ülkemizde de Belediye İş'e bağlı kağıthane işçileri ve diğer şubelerin katılımıyla işçiler sokaklara inerek mevcut düzene olan tepkilerini dile getirdiler.

2 Nisan 1993 günü yapılan miting yasal olmasına rağmen, polislerin yoğun güvenlik önlemleri altında çekildi. Saat 14.00'de oluşturları kortejle yürüyüş Çağlayan'dan Abide-i Hürriyet Meydanı Parkı'na doğru devam etti. Yürüyüş sırasında işçiler, "İşçi Memur Elele!", "Yaşamın İşçilerin Birlikte Mücadelesi!", "İşçiler Birleşin Sömürüye Son Verin!" vb. sloganlar atarak Abide-i Hürriyet Parkına girdiler. Yürüyüş katılan işçi sayısı 3000 civarındaydı. Bu kadar kalabalığa rağmen cansız geçişi de dikkat çekiciydi. Yapılan bu miting Kağıthane Belediyesi'nden alınan işçilerle dayanışma amacını da taşıyordu.

Yapılan konuşmalarda taşeronlaşma ve özelleştirmeye karşı işçilerin uyanık olması, özelleşme ve taşeronlaşmanın giderek işçi sınıfını sendikalaştırmayı ve yeni işten atılmaları işsizler ordusunu

Avrupa eylem gününde belediye işçileri işten atılmaları, taşeronlaşmayı, ücret terörünü, alacaklarının ödenmemesini protesto ettiler

büyüyeceği; bugün çalışıyor olmanın yanında çalışıyor olacağımız anlamına gelmeyeceği önemle vurgulanarak, işçilerin daha aktif ve yığansal eylemlere hazır olmaları ifade edildi.

Kağıthane Belediyesi'nden alınan 340 işçi adına konuşan Şükrü Kahraman, işçelerinin, infazların ve grevlerinde kayıplarının yaşadığı bir ülkede yaşadığımızı, emeğini satan milyonlarca insanın yokluk ve sefalet içinde yaşarken, bir avuç sömürücü zorbaların emeğini sömürerek kendilerine bir cennet yaratmalarını ifade ederek ülkemizin

zın bugünkü yapısını gözler önüne serdi:

"Bugün yalnızca İstanbul'da 100 bine yakın işçi taşeronlaşmaya kaydırdı. 93'te 1 milyon işçinin daha taşeron sistemine kaydırılmasıyla işçiler sendikalaştırılmayacak, işçiler işten atılacak ve ucuz emek kullanımının koşulları hızla yaygınlaşacak."

Gündemde yeni toplu sözleşmelerin olduğu önümüzdeki bu süreçte, yeni kıymlara ve masabaşı pazarlıklarındaki satılmaları karşı uyanıklığı bugünden elden bırakılmayarak çeşitli aktif eylemlilikler

çine girmelidir."

"Aşınmaz, ekmeğimizi işimizi istiyoruz", "Bu düzeni durduracağız, bu kıyımı durduracağız" gibi sloganların okunduğu miting, 9 Nisan'da Bağlarbaşı'nda yapılacak mitingte buluşma sözlüğü verilerle bitirdi. Miting dağılduktan sonra iki işçi polis tarafından gözaltına alındı.

İŞÇİ ALACAKLARI VE İŞ GÜVENLİĞİ

9 Nisan'da Belediye işçileri bu kez de Bağlarbaşı Meydanı'nda "İşçi Alacakları ve İş Güvenliği" mitinginde buluştular. Yaklaşık 2 bin işçinin katıldığı mitingde Belediye İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi düzenledi. Türkiye çapında 180.000 işçinin, 1992 yılı toplu sözleşmesinden kaynaklı 1,5 trilyon lira tutarında fark alacakları var. Miting bu alacakların bir an önce ödenmesi ve belediyelerdeki işten çıkarmaları protesto amacıyla düzenledi.

Öğle saatlerinde Bağlarbaşı İETT garajında toplanan işçiler "İçki kıyımına son", "Özelleştirmeye hayır" gibi pankartlarla Bağlarbaşı Meydanı'na dek yürüdüler. Mitingte bir konuşma yapan Belediye İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı Şaban Töre trilyonlara ulaşan işçi alacaklarının tahsis etmek için mücadele verdiklerini anlattı. 1 Mayıs üzerinde sloganların da atıldığı miting yoğun polis önlemleri altında bitirdi.

Ülker Gıda Sanayi 826 İşçinin İşine Son Verdi

Haber Merkezi—Bayramda yıllık izne ayrılan 826 işçinin işine son veren Ülker işvereni işçilerin işten çıkarıldığını duyurdu yazıyı evlerine posta ile gönderdi.

İşten çıkarılan 826 işçinin 550'sinin İstanbul'daki fabrikalardan, 276'sının ise Ankara'daki Anadolu Gıda Sanayi'den olduğu belirtildi.

Ülker yönetimi ve büsküvü fabrikaları patronunun izniyle işçileri mektupla işten çıkarma tavır kadar gerekçesizce çok alıncı: "Bu anda önemli bir sıkıntı yok. Ancak birkaç yıl içinde gerek dışardan gerekse içeriden bize rakip olabilecek birkaç teğebbüsün varlığı ilerde bizi sıkıntıya sokacağından şimdiden böyle bir uygulamayı yapmak zorundayız."

Eczacılar emekli sandığına tepki

Haber Merkezi—Emeklilere verdikleri ilaçların parasını Emekli Sandığı'ndan almadıklarını söyleyen eczacılar son çare olarak emeklilere iki gün boyunca ilaç vermeyeceklerini belirttiler. Bu amaçla İstanbul Eczacılar Odası'na bağlı bir grup eczacı, Emekli Sandığı İstanbul Bölge Müdürlüğüne bir yazı dilekçesi sundu. Dilekçede 31 Mart 1992'de Türk Eczacılar Birliği ile Maliye ve Gümrük Bakanlığının imzaladığı protokole Emekli Sandığı'nın uymadığı iddia edildi.

Eczacılar zor durumda kalsalar da olan yine emekliye ve sigortalıya olmakta. Bakanlıkların bakanlıklara, hastanelerin belediyelere, belediyelerin TEK'e, işverenlerin SSK'ya borç taktığı bir ortamda yarı düzenli bir kurumun diğer bir kurumuna olan kürdüğü, çirkefliliği, dalaverenini ve yolsuzluğun batağına saplandığı bu düzenin sefasını çekmek emekçilere, nefesini çekmekte halkımıza düşüyor.

Eczacılar zor durumda kalsalar da olan yine emekliye ve sigortalıya olmakta.

Bakanlıkların bakanlıklara, hastanelerin belediyelere, belediyelerin TEK'e, işverenlerin SSK'ya borç taktığı bir ortamda yarı düzenli bir kurumun diğer bir kurumuna olan kürdüğü, çirkefliliği, dalaverenini ve yolsuzluğun batağına saplandığı bu düzenin sefasını çekmek emekçilere, nefesini çekmekte halkımıza düşüyor.

Memur sendikaları örgütleniyor

Memur Sendikaları Bursa'da da hızla örgütleniyorlar. Tarım-Sen ve Yapı Yol-Sen Sendikaları da Bursa'da örgütlenmelerini tamamladılar.

Yapı Yol-Sen'in açılışı Genel Merkez Genel Sekreteri Cengiz Faydalı açtı. Şube Başkanı Talat Güner "kamu çalışanlarının çağdaş yasalara yasak olduğunu" belirtti.

Tarım-Sen Bursa Şubesi Başkanı Burhanettin Öntaş'ta açılışa bir konuşma yaparak, sendikal haklarına kimsenin engel olamayacağını vurguladı.

İzmit'te kamu emekçilerine beraat

1992 yılı içerisinde maaşların düşük olmasını ve kamu emekçilerinin örgütlenmesi önündeki engelleri protesto etmek amacıyla, İzmit halkevi önünde gerçekleşen berrdo yakına eylemini organize ettikleri gerekçesiyle haklarında dava açılan, İzmit Kamu Emekçileri Sendikası şubeler platformu yöneticileri beraat ettiler.

İzmit 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davada 32 avukat adına Başo Başkanı Ali Yazıcı savunma yaptı. "Barda altında Demirel ile İnönü yargılanmıydu" dedi.

Gaziosmanpaşa Belediyesinde açlık grevi

İSTANBUL, Özgür Gelecek—Gaziosmanpaşa Belediyesi önünde, Belediye İş Sendikası 1. Nolu Şube Sekreteri Adem Uluosmanoğlu, İsmail Ayyıldız, Hüseyin Ateş, Rıza Ökten açlık grevine başladılar.

Belediye İş 1. nolu şube sekreteri Adem Uluosmanoğlu'yla yaptığımız görüşmede açlık grevi eylemlerine ilgili görüşlerini şöyle ifade etti:

"Belediye işvereni, belediye işçilerinin 3 yıla yaklaşan birikmiş sosyal sigorta primlerini ödemiyyor. Zorunlu tasarruf konut fonlarının yatırmıyor, Vergi tadelelerini vermiyor. Ta 1992 Martı'ndan Haziran ayına kadarki toplu sözleşme farklarını ödemiyyor. Bununla birlikte 3 aylık Ocak, Şubat, Mart maaşları da vermedi." Eylemimiz bu ekonomik taleplerden yola çıkarak, bu haksızlıkları durdurmak, belediye işçisinin durumunu kamuoyuna yansıtmak ve haklarımızı almak amaçlı, ekonomik bir işçilik taşıyoruz. Ancak gelinen aşamada bu eylemimizi ülkedeki işkencelerden, ev infazlarından ve gözaltı kayıplarından soyutlamakta olursakız. 17 gün önce bir eylem yapmıştık, 161 arkadaşımız işten alındı. Yeni işten atılmaları önlemek için, bugünkü eyleme ben ve işyeri temsilcisi arkadaşlar katıyoruz. Akşam saat 00.3'e işlerini bitiren temizlik işçileri ile saat 00.5'e işleri biten Fen işçileri arkadaşlar da eylemimize toplu olarak destek veriyorlar."

Gaziosmanpaşa Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü'nde söföç olarak çalışan saes hastası Erol Göçmen üç aydır maaş alamadığı için, ilaç alamamış, ve tuvalete sara krizine yakalanan Göçmen, dâşkenen çırpına sonuca beyin kanaması geçirerek hayatını kaybetmiştir. Maaşını almayan Göçmen'in yaşamı 1 milyon liraya feda edildi. İşçiler düzenin insafsız ve vahşi yapısını yaşayarak öğreniyorlar."

Kağıthane İşçileri çeşitli eylemliliklerle direnişlerini sürdürüyorlar

İSTANBUL, Özgür Gelecek—

Nisan ayı içerisinde Kağıthane Belediyesi işçileri Belediye'yi teşhir eden afişleme çalışmalarını yaptılar. İki işçi mitingine katıldılar. Şimdi hedefleri 13 Nisan'da 120 kişilik bir grupla Ankara'ya yürümek. Kağıthane Belediye'si işçi temsilcileri yapacakları eylemleri anlattılar: "Bizim eylemimiz diğer eylemlerden farklı olmak zorunda. Bugüne kadar Belediye işçilerinin yapmış olduğu eylemlerde barajına basını ve medyaya kamuoyunu belediye işçileri aleyhine yöneltilmiş propaganda yaptılar. Çok maaş alan, iş yapmayan, maaş almadağında da çalışmayıp yatan tembeller gibi gösterdiler. Belediye işçilerinin hukuk olan eylemlerini keyfi eylemler olarak gösterip halkla işçileri karşı karşıya getirdiler. Biz kendi gerçekliğimizi halka çok iyi anlatmak zorundayız. Belediyelerdeki ve özellikle Kağıthane Belediyesi'ndeki vurgunu, soygunu açığa çıkartık. Buradaki şebekeyi kitlelerin nezdinde deşifre ettik. Bundan ötürü de "para yok maaşları ödeyemiyoruz" gerekçesiyle işten atıldık. Belediyelerde kim para yok diyorsa orada soygan, talan ve hürsuzluk var demektir.

Belediye işçileri yeni bir mücadele hattı çizmeli. Biz kendi ger-

Kağıthane işçileri, mitingler, açlık grevleri ve Ankara yürüyüşleriyle eylemlerini sürdürüyor.

çekliğimizi ve Türkiye'deki belediyelerin gerçek durumunu ortaya koymak ve halklılığımızı kamuoyuna anlatmak zorundayız. Belediye işçileri yalnızca para verilmediğinde direnme anlayışını kafalardan yıkıp, aynı zamanda, zulme, işkenceye karşı da direnen ve kendi dışında gelişen eylemliliklere destek veren bir yapıya sahip olmalıdır.

Bugünkü belediyeler iflas etmiştir. Bunun tek yolu Yeni Demokra-

tik Yerel Yönetimlerdir. Burada yaklaşık 90 gündür eylem içersindeyiz. Şimdi Ankara'ya yürüyüp, görüşmeler yapacağız. Ancak eylemimizin motor gücünü, burada açlık grevine başlayacak olan 220 arkadaş oluşturacak. Biz Ankara'ya vardığımızda arkadaşlarımız açlık grevinin 28'inci gününde olacak. Eylemimiz içinde şehit düşecek arkadaşlarımızın onurunu çiğnetmeyeceğiz." dedi.

Baytaş işçileri özelleştirmeye direniyor

İSTANBUL, Özgür Gelecek—Bayrampaşa Belediye Başkanı Necdet Özkan Baytaş Hipermarketi özelleştirir. Gerekçe olarak, kendi kendini finansle emmediğini belirten Özkan'ın, İstanbul Toptan Kuru Gıdaçlar Kooperatifi ile "kır payı anlaşması" yaparık Baytaş, özelleştirmesi işçilerin tepkisine yol açtı. Özelleştirmeye ilişkin ilk tepki işyeri temsilcisi Mehmet İbi ve çalışanlarından Güler Taşkın'ın kafalarını kazınmasıyla başladı.

Asgari ücretle çalışan ve belediye kadrosuna alınmak istenen işçiler,

özelleştirilmeyle başlanacak olan işçi kıyımına engel olmak için, çeşitli eylemliliklerle direnişlerini sürdürüyor. Belediye işçileri arasındaki dayanışmayı bozmak için, "Aramızda teröristler var. Sizi de kandırıyorlar" gibi, propaganda yapıyor. İşçilere farklı ücret ödeyip, işçiler arasındaki birliği bozmayı çalışıyor. 32 işçinin İMTAS ve BAKTAS'a aktarılma çalışmaları işçiler arasındaki huzursuzluğu daha da artırıyor. Çünkü, gelecek ya da kalacak olan işçilerin hangi şartlar altında çalışacakları belli değil. Daha doğrusu işlerinde kalacak-

larının bir garantisi yok.

BAYTAŞ Hipermarket işçileri Bayrampaşa Belediye Başkanına verdikleri dilekçeye olumsuz yanıt almaları halinde; vızne küpürü, vızneye çıkma ve saç kazıtma vb. eylemlere başlayacaklarını açıkladılar. İşçiler "biz fazla ücret talep etmiyoruz", "iş güvencesi istiyoruz, belediye kadrosu istiyoruz." dediler. İstanbul belediyelerinde artık yaygın olarak uygulanmaya başlanan taşeronlaşma ve özelleştirme girişimleri, işçilerin yoğun tepkilerine yol açıyor.

Başbakanlık Basımevi grevi sürüyor

ANKARA, Özgür Gelecek—Başbakanlık Basımevi işçilerinin grevi bir aydan fazladır devam ediyor. Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın örgütlediği grevde bugüne kadar yeni bir toplu iş sözleşmesinin imzalanması yönünde önemli bir gelişme olmadı.

Neden Grev?

Başbakanlık Basımevi işçilerinin grev silahını kullanmaya götüren neden, alınan ücretlerin oldukça düşük olması. Basın-İş Sendikası yetkililerinin belirttiğine göre bir işçi, brüt 2.300.000 lira maaş alıyor. Toplam eline geçen miktar ise 1.200.000 lira, oysa yetkililer, ensal işkollarında ücretlerin ortalaması beş milyon civarında (brüt olarak) olduğunu da sözlerine ekliyorlar. İşçilerin toplu iş sözleşmesi için belirttikleri ücret de beş milyon. Ayrıca ilk ay için % 30, sonraki dönem için ise % 25 ücret artışı istiyorlar.

Öldükçe düşük ücret ile çalışan işçiler için grev hakkını kullanmak tek çakar yol iken, bir de grev boyunca işverenin grev karacılığı ile mücadele etmek zorunda kalıyorlar.

Grev kırıcı başbakan

Bugüne kadar işçilere oldukça çok vaatte bulunan hükümet, hemen yamabaşındaki ve doğrudan işvereni olduğu işçilerin haklarını elde etmelerinin önünde her türlü engeli çıkartmaktan çekinmiyor. Bilindiği üzere Başbakanlık Ba-

Bu işyerinde bizzat başbakan grev kırıcı

sımevi Resmî Gazete dahil, devletin önemli yayınlarını yayımlıyor. Bu yayınlarda Resmî Gazete ayrı bir yere ve öneme sahip. Çünkü hükümetin bazı yasaları ve kararnameleleri resmîleşmesi ve ardiordan uygulanması bunların Resmî Gazete'de yayınlanmasına bağlı. Grev anında bu gazetenin yayınlanmaması grevin oldukça etkili olmasını sağlayacaktı.

Hükümetin Resmî Gazete'nin yayınına 22 Şubat 1993 tarihli 1514 sayılı yasanın oluru ile özel bir şükete vermesi işçi haklarını ne kadar savunduğunun göstergesi sayılmalı!

Diğer yandan hükümetin bu grev kırıcılığına ortak olan Semih Ofset adlı özel şirketin ilginç özellikleri var. Semih Ofsetin sahibi Hüdaşerdi Çakır, eski bir basın işçisi. 1974-75 yıllarında Basın-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreterliği görevini üstlenmiş. Bugün ise eski iş arkadaşlarının haklarını elde etmelerinin önünde engeller çıkarmaya çalışıyor. Çevresinde DYP'e yakınlığıyla tanınan Çakır'ın Resmî Gazete ihalesinde yolsuzluk yaptığı yönünde iddialar var.

Bugüne kadar geçen süre içinde Başbakanlık müsteşar yardımcısı Ali Nail Tuncel ile olan görüşme-

nin dışında işverence önemli bir görüşme olmazken Basın-İş sendikası bu süre içinde işverene bir de dava açtı. Ali Nail Tuncel ile yapılan görüşmede hükümetin ücret artırımındaki sumurun bir milyon olduğu öğrenildi. Teklif edilen bu ücret artışı işçiler kesinlikle kabul etmeyeceklerini söylüyorlar.

İşveren, grevin etkisini kırabilmek için yasal olmayan yollara başvuruyor.

Resmî Gazete'nin yayını, dağıtımını, abonelikleri ihale gereği Semih Ofset'e verilmiş iken bugüne kadar yine bu işleri kadrosu 1475 sayılı yasaya göre grevdeki işçilerle aynı olan ve Başbakanlığın grev dışı saydığı memurları yapıyor. Bu nedenle sendika işvereni 19 Mart 1993'de mahkemeye vererek bu usulsüzlüğün düzeltilmesini sağlamak istiyor.

Grevdeki işçilerle dayanışma

Grev sürerken grevci işçilerle, değişik işkollarında çalışan işçiler arasında yardımlaşma ve dayanışmanın güzel örnekleri sergileniyor. Bugüne kadar grevdekilere Yenimahalle Belediyesi işçileri, Kent-Koop işçileri gıda ve para yardımı yaparken, Çankaya Belediyesinde de grevdeki basın emekçilerine yardım için para topluyor. Sendika yöneticilerinin belirttiklerine göre, Türk-İş içinde de grevdeki işçilerle dayanışma için kampanyalar açılacağı bekleniyor.

Konya Büyükşehir Belediyesi işçileri "Adil düzenci" sendika ve belediye arasında kaldılar

KONYA, Özgür Gelecek—Türkiye'nin hemen tüm belediyelerinde yaşanan yerel idare (belediye) ile emekçiler arasındaki çelişki ve çatışmaları emekçilerin emekçi olmalarından kaynaklanan yasadıkları topraklar üzerinde kendi değerlerini ne olduğuna ilişkin mücadeleleri sonucu bilhassa binalar ve eylemlilikleri belirliyor.

Geçtiğimiz günlerde Konya'da hemen diğer tüm Büyükşehir Belediyelerinde olduğu gibi emekçiler, Toplu İş Sözleşmesi (TİS)den doğan iş başına (sendika bunu biraz daha düşük göstermeye çalışsa da, görüştiğimiz işçilerin söylemlileri) altı yedi milyon (bütün işçilere verilmeyen bu durumda yirmi bir milyar civarında bir para oluyor) alacakları nedeniyle şehrin üç büyük caddesinden Belediyeye doğru yürüyüş geçtiler.

Bölgede dinsel motifin güçlü olması nedeniyle sınıf olmanın kazandıracağı haklara yönelmek, sahip çıkmaktan çok "hak" ile "lütuf" arasındaki doku hak lehine çözülebilmeye değil. Bu dakuyu koruyan, hatta güçlendiren Hak-İş'e bağlı Temizlik-İş sendikasıdır. Bunun yanında devrimci faaliyetleri geri alması nedeniyle, yeni yaldan beri üçüncü eylemliliklerini de en alt seviyede sürdürdü işçiler.

Kentin üç büyük caddesinden Belediye'nin önüne doğru yürüyüş geçiren emekçiler, kendi güçlerini bilincinden uzak tedbirlik içindeydiler. Burada polis teşkilatının bitan kuvvetlenen işçileri ablukeye almış olmalarının da önemli bir etkisi vardı.

İşçilerin bir kısmı, ancak çok az sayıda devrimcinin kendilerini yol boyunca alkışlayarak desteklemeleri sonucu ve diğer alanlardan Belediye'nin önüne akan emekçileri gördüklerinde canları gibi oldular. Bu arada sendikacılar yürüyüş boyunca eylemi (Ki, onlar buna

'eylem' denmesinin de istemiyor, 'protesto' diyorlardı) pasifize etmek için ellerinden geleni yaptılar. Attıkları sloganlar vardı sadece ve bu sloganlar da ne yürüyüşün kendi amacını ne ilerki hedefini açıklıyordu. Örneğin "Konya ovası işçi yuvası" sloganı Konya'nın işçi yuvası olduğuna kabul etsen bile, yapılan eylem ve somut istemler açısından hiçbir anlam taşımıyordu. "Toplusözleşme hakkımız söke söke alırız" sadece anlamsız olmakla kalmıyor, kendisini de yadsıyor bir işçiyi taşıyor. "Toplusözleşme yetkimiz, hakkımız yok mu?" sorumuzda, sendika, "Var" yanıtı verdi fakat var olan hak için hiçbir slogan attıklarını açıklayamadılar.

İşçiler Belediye'nin önüne yaklaştıklarında birbirinden aldıkları güle biraz canlarını gibi oldular, ve alkışlarla, "Başkan istifa" sloganlarıyla nispeten de olsa, çizilen eylem çerçemesi zorladılar.

Bu arada polis, yol boyunca alkışlarla emekçileri destekleyen devrimcileri güc kullanarak kovaladı. Belediye Başkanı ile sendikamızın ideolojik dostluğuna eylem diye emekçileri de katmak için kurnaz bir yol izlenmiş, iftir yemeye olanak sağan ekmele yemeyi bir protesto biçimine sokmuştu.

Emekçiler için üzerinde öncelikli durulması gereken nokta, İstanbul'un birçok belediyesinde olduğu gibi Konya'da da Belediye başkanının Refah Partisi'nden olmasıdır ve Refah Partisi'nin "Adil Düzen"inin diğer düzen partilerinin düzenlerinden öze bir farklılık arz etmemesidir. Konya özgüllüğünde yönelenecek ilk hedef ise, sendika ile belediye arasında olan siyasi ve ideolojik dostluğun emekçilere ne kazandırıp ne kaybettirmediğidir. Unutmamak gerekir ki, patronlaşmayı emekçilerle, emekçilerin/yöneticilerinin çıkarılan aynı terazinin kefesinde bulunamaz.

Mersin'de köylüler sokakta

MERSİN, Özgür Gelecek—7 Nisan'da, yabancı ülkelerden yapılan yas sebze ve meyve ihalesinin arz-talep dengesini bozduğunu belirten 200 kadar köylü "Şu cumuz üretmek, cezamız açık" diyerek öteklerini dile getirdiler. Sembolik bir köylü marketi, bir kamyonetin üzerine kurdukları darabacına asan üreticiler, şehir merkezinde bu marketi geçdirerek "Benim çiftim, benim köylüm" diyen bahanın nerede olduğunu sordular ve "Bu baba İvey baba çıktı" dediler.

Şehir merkezinde "Hakkımızı isteriz", "ithal sebze meyve istemiyoruz" şeklinde slogan atan üreticiler DYP il ve ilçe teşkilatlarında kimseyle görüşemediler. Bunun üzerine ellerindeki siyah çelengi burada birkarak Ziraat Odasına yürüdüler. Burada oda başkanı Salim Onçun'la da görüşemediler ve "Üretici Katılı Olgun" sloganlarını attılar. Buradan da SHP'ye gidildi ve sonuç aynı. Kimseyle görüşemeyen köylüler buraya da siyah çelengi burakılar. Çok yoğun bir polis gözetimi altında şehir turu atan

köylüler şöyle konuştular: "Ürettiklerimiz, arıcılara yok pahasına kapılmak istenmektedir. Bizler bugün 2000 liraya düşen ürünümüzle, bir gömleğin 300.000, bir ayakkabının 500.000'e satıldığı, okullara, devlet hastanelerine bile cebimize 5-10 milyon koymadan gidemediği bir memlekette yaşıyoruz. Bizlerin bu fiyatlarla yaşayamayacağı söyleyecek kimse yok mu? Soruyoruz ve buna arıyoruz. Seçtiklerimizi, sağcıyla solcusuyla seçtiklerimizi arıyoruz. Bizler sağcıyla solcusuyla birlikte hareket ediyor ve sağcı-solcu seçilenlerin şunu bilmesini istiyoruz: "Ellerimiz yakınızdadır."

9 Nisan'da bircere üretici Siliğe-Mersin karayolunu üç saat boyunca trafike kapattılar. Domatesleri sokaklara saçtılar. Üreticiler İran ve Ürdün'den gelen ithal domates tarlarını gerekirse ateşe vereceklerini söylediler. Köylüler, "hükümet! bir yandan güdülere zam yaparken, ithal domates gümrüğünü de düşürüyor, baba biz ölmüş mülyüz" dediler.

Tüm Haber-Sen Başkanlar Kurulu Diyarbakır'daydı

Tüm Haber-Sen sendikası 3-4 Nisan 1993 tarihleri arasında Diyarbakır'da 4 Başkanlar Kurulu toplantısını gerçekleştirdi. Bu toplantının ardından basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasında Tüm Haber-Sen'in örgütlenme hakkını devletin keyfi uygulamaları engellemeye çalıştığı, sadece Diyarbakır şubelerinden; iki eski yönetim kurulu üyeleri olmak üzere altı üyelerinin siyirgin edilip, iki üyelerinin gözaltına alındığı, Yine Denizli'de 3, Konya'da 1 şube yönetim kurulu üyelerinin siyirgine uğradığı belirtildi.

Tüm Haber-Sen yönetim kurulu, bir an önce özgür ve demokratik bir ülkenin yaratılması için; Çalışanların Grevli-Toplusözleşmeli

Sendikal Hak ve Özgürlüklerinin anayasal güvence altına alınması, kamu sendikalarıyla toplu sözleşme yapılması, 1 Mayıs'ın yasallaştırılması, yargısız infaz ve faili meçhal cinayetlere son verilmesi ve failillerinin yargı önüne çıkarılması, Kürt halkı üzerindeki toplu katliamların ve bölgenin insanlaştırılması uygulamalarının vazgeçilmesi, Kürt halkının kendi kurtuluşu ile yaşamını sürdürebilmesi ve her türlü kendini ifade haklarının anayasal güvence altına alınması, kontr-gerillanın dağıtılması, koruculuk sisteminin kaldırılması ve olağanüstü hale son verilmesi, kitle savaşı son verip ateşkes çağrılarının dikkate alınması ve halkların kardeşliği temelinde siyasi çözümlere gidilmesini istedi.

Malatya Valiliği Alman eğitimcileri okullara sokmadı

MALATYA, Özgür Gelecek—Eğit-Der'in konuğu olarak, Malatya'ya gelen, GEW'in (Eğitim Bilim Sendikası) okulları ziyaret talebi valiliğin gultünç bir kararıyla reddedildi. GEW (Eğitim Bilim Sendikası) Almanya Köln şubesi yönetim kurulu üyelerinden 6 kişilik bir heyet Eğit-Der'in konuğu olarak Malatya'ya geldi. Bu arada konaklar bazı okulları ziyaret etme amacıyla valiliğe izin için başvuruda bulundular.

Ancak valilik ilginç bir gerekçeyle "Eğitim ve Öğretimi olumsuz yönde etkileyeceği" bahanesiyle GEW'in başvurusunu reddetti.

Eğit-Der ve Eğit-Sen Malatya şubeleri valiliğin tavırlarıyla ilgili olarak yaptıkları basın açıklamasında: "Bu gerekçe mantık dışıdır, aynı zamanda valiliğin keyfi tutumuna bir örnektir. Kendileri de eğitimci olan Alman meslektaşlarımızın okullara yapacağı 1 saatlik ziyaret nasıl olur da eğitimi olumsuz yönde etkiler? Buna anlamış değiliz" diyerek "bu keyfi tutumu şiddetle kınadıklarını" belirttiler.

Tarım-Sen İstanbul Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu

4 Nisan 1993 pazar günü Tarım İşçileri Kamu Çalışanları Sendikası (Tarım-Sen) İstanbul Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı.

Divan üyelerinin yerini almasından sonra; söz alan İstanbul Şube Başkanı Talip Aydın, genel olarak sendikaların yapısına ve özellikle de Tarım-Sen'in yapısı ve çalışma tarzına ilişkin sendikal anlayışını anlattı. Aydın, Tarım-Sen'in uzlaşmacı sendikaların farkı olarak, düzenle uzlaşmayan kararlı ve mücadeleci bir politika izleyeceğim vurguladı. Diğer konuşmacılar da, Tarım-Sen sendikasının diğer sendikaların geliştirdikleri eylemliliklere sessiz kalmayacağı ve bu tür eylemlilikleri kendi eylemlilikleri gibi görenek en aktif desteği vereceklerini, diğer sıra sendikalar gibi düzenle uzlaşmayan, devrimci bir sendika olduklarını, örgütlenme ve çalışma tarzlarını bu perspektif içinde gerçekleştireceklerini ifade ederek, mevcut düzen ve bugünkü koalisyen hükümetinin politikaları ve kamu çalışanlarının örgütlenmesi önünde engelleyici anlayışları eleştirdiler.

Faaliyet ve mali bütçe'nin okunmasından sonra oylamaya geçildi. Şube başkanı Talip Aydın'ın vermiş olduğu liste oylanarak kabul edilmesinden sonra Tarım-Sen olağanüstü Genel Kurulu sonuçlandı.

Sivil faşist gruplar yine saldırdı

ANKARA, Özgür Gelecek—Yaklaşık 100 kişilik sivil faşist bir grup Gazî Üniversitesi Beden Eğitimi bölümünden gelecek, aynı okulun Teknik Eğitim bölümünün kantininde İstiklal Marşı okudular daha sonra and içerek kantinde bulunan devrimci-demokrat 7 öğrenciyi saldırdılar.

Saldırıda 4 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaralılarından 3'ü hastaneye kaldırılırken polis olay yerine ancak yarım saat sonra geldi. Olaydan sonra öğrenciler İnsan Hakları Demegü Ankara Şubesi'ne giderek olayı kınayan bir basın açıklaması yaptılar.

Devrimciler arasındaki sorunları şiddetle çözemez

MALATYA, Özgür Gelecek/ Devrimci-Sol içerisinde son günlerde ortaya çıkan sorun, uygulanan yöntem nedeniyle, tüm dost devrimci ve özellikle komünistleri de ilgilendiren bir sorun haline dönüşmüştür.

Kamuyunda "Darbeciler" diye andan grup büromuza gelecek basın açıklaması yapmak için izin istediler. Biz devrimci gördüğümüz herkeşe ihtiyaç duyduğunda yardım elini uzatması gerektiği bilincine hareket edip ilkelerimizi de ortaya koyarak kabul ettik.

Daha sonra Mücadele gazetesi çevresinden bazı arkadaşlar gelip bize "bunların basın açıklaması yapmalarına izin vermeyin" diyerek, neden olarak da, bunların "darbeci" ve karşı devrimci olduklarını koyuyorlardı. Bunu bize kanıtlamak için bazı gerekçeler ortaya çıktılar. Ve eğer onlara büromuzda "basın açıklaması yapmalarına izin vermemiz halinde aynı suçta ortak olacağız" belirterek bura da tehditvari bir ağızla bazı "uyarı"lar.

Biz ise onlara ilk önce üsluplarını değiştirmeleri gerektiğini ve "si-

zin karşı devrimci gördüğümüz biz de karşı devrimci görmek zorunda değiliz; biz bunları devrimci görüyoruz ve devrimcilerinde birbirine dost elini uzatması kadar doğal bir şey yoktur." dedik.

Ayrıca büromuzda bir tatsızlık çıkmasını istemediğimizi ve çıkması durumunda gerekli tavrı gös-

tereceğimizi belirterek dostça uyarımızı yaptık. Ancak, 3 Nisan 1993 günü büromuzda basın açıklaması yapıldığı sırada 15-20 kadar Mücadele, Özgür-Der ve Tavrı çevresinden bir grup, büromuza hiç de devrimci olmayan bir tavarla girip, başlatarak basın toplantısını dağıtmak istediler. Biz yine devrimci soru-

luğumuzdan taviz vermemeyerek dostça uyarıp dışarı çıkmalarını söyledik ve büromuzda bulunan hiç kimseye saldırmayacaklarını, aksi taktide dergimize yönelik bir saldırı olarak değerlendireceğimizi söyledik. Arkadaşlar, uyarılarımız sonucu büro dışına çıktılar ancak, büro önünde bekleyip bağınmaya devam ettiler.

Bu arkadaşların anlayamadığı bu durumu çevrede bulunan esnaflardan biri gelecek "Hepiniz aynı şeyi savunuyorsunuz ayıptır yapmayın" diyerek açıklıyordu. Ancak, bu arkadaşlar bunu anlayacak mantığa sahip değillerdi. Bir süre daha bekledikten sonra çekip gittiler. Aynı çevreden insanlar Ela-zığ'da da okurlarımıza "partizanlar bizi polise ihbar etti" gibi yalan haberler yaydılar. Bu arkadaşlardan çirkin saldıran ve yalanların özelleştirilmesini istiyoruz.

Öte yandan Malatya büromuzda gerçekleşen çirkin olaylara yakından tanık olan Malatya'daki sosyalist basın çalışanları bir basın açıklamasıyla protesto ettiler.

BASIN AÇIKLAMASI

Bir grup devrimcinin Özgür Gelecek bürosunda, son günlerde Malatya'da meydana gelen olaylar üzerine yapmış oldukları basın açıklaması esnasında Mücadele Gazetesi, Tavrı Dergisi, Özgür-Der çevresi tarafından saldırılan bir tutumla büro basılmaya kalkıldı. Söz konusu gruba basın açıklaması olanağının sunulmasının ve bu açıklamayı izlemek üzere sosyalist basının gelmesinin "suça ortak" olarak gördüklerini söyleyen grup, aldığımız tavrı ve uyarılarımızla büro dışına çıkarıldı. Bir süre büro kapısında bekleyen grup, sonra işleri kapısına gidip basın açıklaması yapan grubu beklemeye başladı. Açıklamayı hazırladığımız sırada bu durum devam ediyordu. Biz Sosyalist basın olarak:

1. Büroyu basma girişimini,
2. Basın açıklamasının izlenmesinin suç olarak nitelenip tehdit edilmesini,
3. Sosyalist basının çalışmasına müdahale edilmesini (daha önce bazı dergilerden diğer grubun dağıtıldığı basın açıklamaları toplanmıştı)
4. Devrimciler arası sorunları zorla çözmeye yönelmeyi doğru bulmuyor, bu tutumu kıyıyoruz.

Deng Dergisi: Şişli Olmaz Emegim Bayrağı, Derviş Mola Newroz Dergisi: Ali Yıldız Gerçek Dergisi: Songül Kaya Özgür Gelecek: Kenan Taşkın Özgür Gazetesi: A. İlhan Atılla

Hedef gazetesine ceza yağıyor

Haber Merkezi— Aylık yayınlanan HEDEF gazetesinden yapılan basın açıklamasında her sayısının toplandığı, toplatılmayan sayılarının ise günler sonra soruşturma açıldığı belirtildi.

Hedef gazetesinin ocak sayısı hakkında iki, şubat sayısı hakkında iki ve son olarak mart sayısı hakkında bir soruşturma, daha sonraki günlerde açılmıştı. Bunlardan ilk dördü davaya dönüştürüldü ve HEDEF yazışları müdürü Aslı Güneş ve imtiyaz sahibi Emel Anıcı söz konusu davalardan yargılanmaya başladı. HEDEF'in şubat sayısında yayınlanan KUM (Kurdistan Ulusal Meclisi) üyesi Selim Çirakkaya ile yapılan röportaj hakkında dava açılınca, HEDEF yazışları müdürü (eski) Elanur Kaya sonuçlanan davasından 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. Gazetinin imtiyaz sahibi Emel Anıcı'ya ise 80 milyon lira ağır para cezası verildi.

Malatya'da Mücadele Gazetesine yönelik baskılar

MALATYA, Özgür Gelecek/ Nisan ayı içerisinde Mücadele gazetesi Malatya bürosuna yönelik baskılar günün-gününe yoğunlaşmış. Mücadele gazetesi Malatya'da satan 3 kişi gözaltına alındı ve ertesi gün tutuklandı. Mücadele Gazetesi'nin özel sayısını dağıtan beş kişi gözaltına alındı, üçü tutuklandı. Gazetinin muhabiri Erdal Öztürk'ün Nisan'da dışarıda gözaltına alınıp tutuklanmasının ardından 30-40 polis gazetesinin bürosunu basarak temsiki ve okulları gözaltına aldı. Büro polis tarafından talaş edildi, pano, fotoğraf makinesi, teyp, 30'a yakın teyp kaseti, devrim şehitlerinin resimleri ve 10'a yakın kitap ve deftere elkondu. Diğer muhabir Murat Usta'nın da dışarıda gözaltına alındı.

Gazete yaptığı açıklamada gözaltına alınan okur ve çalışanlarının hayatlarından endişe edildiğini duyurdu. Basını ve kamuyu duyarlı olmaya çağırdu.

Newroz Dergisi'ne ceza

Haber Merkezi— Newroz Dergisi sahibi ve yazarı işleri müdürleri 2 ayrı davada toplam 223 milyon para ve 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. Derginin 2. sayısında yer alan yazılar nedeniyle sahibi Hüseyin Alataş'a 83 milyon 333 bin lira para, yazarı işleri müdürü Celal Albayrak'a 41 milyon 666 bin lira para ve 5 ay hapis cezası verildi. Derginin 6. sayısında yer alan yazılar nedeniyle sahibi Hüseyin Alataş'a 83 milyon 333 bin lira para dönemin yazarı işleri müdürü Fatma Karabacak'a 41 milyon 666 bin lira para ve 5 ay hapis cezası verildi.

Emek dergisine baskın

29 Mart'ta emek dergisinin merkez bürosuna karakol kuran polis derginin sahibi Ege Yılmaz, yazarı Osman Köker, Gençlik ve Gelecek dergisi sahibi Atı Yılmaz ve 14 kişiyi gözaltına aldı. Yapılan açıklamada "bu olayların ülkemizde demokrasinin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır" denildi.

Ateşkesin ardından devlet Dersim'e yüklendi

Haber Merkezi— 20 Ocak 1993 günü Dersim-Pulümür'de devlet güçleriyle TKP/ML-TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada önce Zeki Peker, daha sonra ise Barbara Anna Kistler'in katledildiğine duyurulmuştu. Aynı çatışmada Ali Demirdağ (TKP/ML üyesi), Erhan Şenyurt (TIKKO üyesi) isimli belirleyemediğimiz iki devrimcinin daha katledildiğini öğrendik, havadan uçakların bombalamaları, karadan ağır otonatik silahlarla düzenlenen operasyonlarda devlet kayıpları hakkında bilgi vermemişti.

Bunun yanında 30 Mart 1993 günü devlet güçlerinin bir saldırı sonucunda 5 TKP/ML-TIKKO gerillasının daha katledildiği, gazetemize gelen haberler arasında katledilenlerin isimlerini öğrenememekle birlikte, Ovacak-Pulümür ilçeleri arasındaki yoğun operasyonlarda, dağların savaş uçaklarıyla bombalandığı, bölgenin TC askerleri tarafından kuşatılmasına olduğu bildirildi.

Yine 30-31 Mart tarihleri arasında Erzincan'da meydana gelen çatışmalarda ise 3 TKP/ML-TIKKO gerillasının katledildiği, bildirilen devlet güçlerinin operasyonlarının sürdürüldüğü bildirildi.

Katillerini protesto için Dersim esnafı kepenk kapattı.

20 Ocak 1993 günü, Dersim-Pulümür'de Barbara Anna Kistler ile birlikte çatışmada ölen TKP/ML üyesi Ali Demirdağ 1980'den beri komünist saflardaydı. Arkadaşları, 1989 yılında Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 5. sınıf öğrencisiyken Ali Demirdağ'ın okulunu terk ederek kırsal alana gerilla faaliyetine katılmak için gittiğini belirttiler.

Kızıltoprak'ta üç Dev-Sol savaşçısı katledildi

Bağdat Caddesi Kızıltoprak kesiminde 1 Nisan 1993 günü, 30 Mart-17 Nisan arası Devrim Şehitlerini Anma Kampıyası kapsamında bir polis timi cezalandırmaya giden Dev-Sol SDB üyesi Hakkı Karahan, Ferda Civelek ve Veynel Beytören adlı devrimciler şehit düştü. Çatışmada 2 polis ölümlen 6 polis de yaralandı.

3 Dev-Sol savaşçısının katledilmesinin ardından Burjuva basın, her zaman olduğu gibi "kraldan daha çok kralı" keserek polis devrimcileri katletmesini meşulastırmak maksadıyla, polis mit kaynaklı planlar, düzenleme yapanlar sıraladılar. "Teröristler öldürülmelerinde ölen polislerin cenaze töreninde patlayıcı yüklü kamyonu kitlelerin üzerine sürülerek patlatıldıkları" gibisinden sözle planlar kurdular. Devletin sözcüleri ise devrimcileri amaçsız, hedefsiz, kan döken, "hal-

kın canına, malına, namusuna" göz diken ve kargaşa yaratmaya çalışan insanlar olarak gösterip, devrimcilere karşı yoğun bir terör kampanyasına giriştiler.

Düğer yandan polis, katledilen devrimcilerin cenazelerini sahiplenecek için elinden gelen her şeyi yapıyor. İstisnasız her cenaze törenine saldıran polis onlarca kişiyi gözaltına alıyor. Ana yine de devrimciler ne pahasına olursa olsun cenazelerine sahip çıkıyorlar. Öldürülen savaşçı Veynel Beytören'in cenaze töreninde bu doğrultuda gösteren devrimciler, son yolculuğuna "Devrimci-Sol gerillaların ölümsüzdür", "Yaşasın mücadeleimiz" sloganlarıyla uğurladılar. Ferda Civelek'in cenazesi ailesi tarafından Küçük Halkalı mezarlığına gömülürken, Hakkı Karahan'ınki doğum yeri olan Malatya'ya götürüldü.

Türküler bölücü bulundu

Berhem yayınevi tarafından çıkartılan Berhem Dergisi'nin 4. sayısını ila aynı yayınevi tarafından çıkartılan "Dersim Türküleri" adlı kitap hakkında "Bölücülik" propagandası yaptığı gerekçesiyle Ankara DGM'de dava açıldı. Açılan dava gerekçesinde S. Ferhan isimli şahsın yazdığı "Kürt Ulusal Birliği Sorunları" başlıklı yazıda T.C

devletinin ülkesi ve milliyetiyle bölünmez bütünlüğü alehinde bölücülük propagandası yapıldığı iddiası ile yazdığı dergisinde çıkaran Aslı Yalçınoğlu'nun yargılanması ve Yüzer milyon ceza yatırılması, dergisinin ise toplatılması istendi. Yayınevi devrimci kamu oyunu dayarlı olmaya çağırıldı.

Eğit-Sen'li öğretmene muhbirlik teklifi

ANKARA-Özgür Gelecek/ Lütfü Gölpinar Mamak'ta bir okulda ilkököl öğretmenliği yapıyor. Aynı zamanda Eğitim-Sen üyesi. Eğitim-Sen ise kamu çalışanları platformunda yasal ve meşru mücadele yürüten bir sendika. Dolayısıyla, Lütfü Gölpinar'ın sendikal faaliyeti de söz konusu yasal ve meşru alanın dışına çıkartıyor.

Ne ki Ankara polisi böyle düşünmüyor. Eğitim-Sen, gizli öğütlerin bir araya gelerek oluşturduğu bir sendika özelliği taşıyor onlara göre. Potansiyel terör suçluları merkezi. Ve kendilerince buranın etkisiz hale getirilmesi gerekiyor. Bunun için sendika içinde başanlı çalışmalar yapan, arkadaşları tarafından sevilen birisi gerekmektedir. Görevi ise muhbirlik olacaktır. Dil-

şimciler ve buldukları isim ilkököl öğretmeni Lütfü Gölpinar'dır.

Hiç zaman kaybetmeden Gölpinar'ın okuluna gelen polisler, Müdürün odasında öğretmen ile görüşürler. Öğretmene polis kimliklerini göstererek arzu ve dileklerini anlatırlar. Gölpinar bu anı şöyle anlatıyor: "Müdürün odasına çağırıldım. Müdürün yanımda iki insan daha vardı. Bana ters tutulmuş bir biçimde kimliklerini gösterdiler. Sadece yıldırdan polis olduklarını söylediler. Bana Eğitim-Sen içinde gizli örgütlerle ilişkisi olan grupların olduğunu söylediler. Ayrıca bunları biliyorlarmış. Benden bu grupları daha da iyi tanıması ve Eğitim-Sen içindeki genel faaliyetlerini öğrenmek için ajanlık yapmamı istediler. Ardından, bana tekliflerinin kabul

edilmemesi durumunda, kabul etmemenin çeşitli yollarının bulunduğunu, "biz konuşarak halletmek istiyoruz ve bu nedenle daha medeni davranıyoruz" dediler."

Polisin istek ve tehditlerine boyun eğmeyen Gölpinar, evine gelen tehdit telefonlarındaki artıştan sonra, can güvenliğinin sağlanması için savcılığa başvurdu. Savcı kendisine "somut bir durum yok, isim yok, zaten benim de can güvenliğim yok!" der. Savcılığın bu kayıtsız durumu karşısında valiliğe bir dilekçe ile başvurarak bir kez Vali'den can güvenliğinin sağlanmasını isteyecektir. Buradan aldığı yanıt daha ilginçtir. Öğretmen Lütfü Gölpinar emriyetten çağırılmaktadır. Burada kendisine muhbirlik teklif eden polisleri tanıması iste-

necektir. Sonuç elbette açık. Orada bu teklifi yapanları tanıması mümkün olmayacaktır. Oysa can güvenliği hala yoktur. Bu konuda Eğitim-Sen tarafından yapılan açıklamada bu tür uygulamaların yeni olmadığı, daha önce de Eğitim-Sen üyesi Ahmet Tabur isimli öğretmene saatlerce süren buz üstünde bekletme işkencesi yoluyla muhbirlik teklifi yapıldığına dikkat çekildi:

"Bizler onurlu yaşamamıza bir parçası olan sendikal haklarımızın kazanılması yolundaki çabalarımıza, sendikalar kapatılsa da, üyelerimize tek tek muhbirlik teklif edilse de, buz üstünde saatlerce bekletilse de, 'ailen, sendikan, biz' seçeneği sunulsa da, bizim seçeneğimiz; insanca, onurluca yaşamı sürdürmekten yana olacaktır."

Adana'da Sendikalar Elazığ'daki katliamı kınadı

ADANA, Özgür Gelecek/Tüm Bel-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Eğitim-Sen, Sağlık-Sen, Eğitim-İş, Maden-Sen ve Türi Ray-Sen İHD Elazığ şube başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın devletin katliamı güçleri tarafından alçakça katledildiği şeklinde bir basın açıklaması yaptılar. Adana Anaokulu Belediyesi binası önünde yapılan açıklamada "Bu iki aydın insanın haincece katledilmesi ne iktidar ne de son olacaktır. Çünkü devlet bu savışı daha önce resmen ilan etmişti. "Topyekün Savaş" ilanının anlamı bu değil midir?" diye soruldu. "Devlet bu topyekün savaşta sadece Kürt emekçilerine ilan etmemiştir, bilakis Türkiye'deki tüm yurttaşları, devrimci ve demokrat insanları da yoketme ilanı idi" diyerek çirkin savaşın hergün biraz daha doz vererek devletçe artmışlığını söyleyen sendikacılar "Bu cinayetleri işleyen ve işleyen katil sürülerini lanetliyoruz. Bunlar er geç tarih önünde hesap vereceklerdir. Buna inancımız tamdır. Fakat burada demokrat kamuyu ve emekçi halkımıza mesajımız şudur: Artık hakum sınırların gelişen halk muhalefetine sınırlama ve parçalayıcı yöketime politikası, yani, topyekün saldırılarını topyekün karşı durma ile durdurabilir" dediler.

Adana'da bakkallar isyan etti

ADANA, Özgür Gelecek/7 Nisan'da Adana Seyhan belediye başkanı Yalçın Akyol 4 yıllık icraatlarını anlatırken, belediyenin işlettiği "Mavi Market" ve "Pazar açma ruhsatı"na tepki gösteren 50 kadar bakkal ve esnaf Seyhan Belediyesi'ni bastı. Mavi Market'e tazir ürün satılarak bakkalların batırıldığını ve ruhsat baskısına dayanarak belirlenen esnaf, ellerindeki ekmeğini uzatarak "Akyol, Son Ekmeğimizi de al" diye bağrdılar. Bakkal ve bayiler odası başkanı Nevzat Alphan "Bu kadar kötü belediyecilik yaptıkları sonra hala görevinde kalan belediye başkanı yoktur." dedi. "Zabıtta hiç de meşru olmayan pazar günleri açma ruhsatı parası altında baraj istemektedir." diyen Alphan, "Veremeyen arkadaşlarımıza cezalar yağdırılmaktadır. Ayrıca niye önüğü yok, niye sağlık karnesi yok, niye dandirma ruhsatın yok denilerek tazir ediliyorsunuz. Esnafımızı ciddi olarak rahatsız eden bir konu da Mavi Market. Onların yüzünden benlerce arkadaşlarımız dükkanını kapatmak zorunda kaldı" diye ekledi. Adana'da 6000 bakkal bulunuyor.

Polise Dava

Haber Merkezi— Kadıköy'de 16-17 Nisan katliamlarında yaşamını yitiren tiyatro sanatçısı Ayşe Gülen'in ailesi, İstanbul Valiliği ailesine 112.000.000 lira tutarında maddi ve manevi tazminat davası açtı. Ayşe Gülen'in ailesi 17 Nisan 1992 günü Kadıköy'de gerçekleştirilen katliam sırasında evinin büyük hasar görmesi nedeniyle bu davayı açtığını belirtti.

İzmir'in "uygar" kent incisi GALERIA

Çakmur sorunda Konak Meydanı'nı da sahneye.

Sata sata bifikramediler Türkiye coğrafyasının güzelliklerini Akdeniz, Ege sahilleri ve bütün tarihi alanlar para için turizm safsatasıyla beton yığınına, zevksizlik abidesine dönüştürdüler. Bir de ne görünsünler Konak Meydanı'nı unuttular. Uygarlık adına bir beton yığını da orada dikimeliydi. Böylelikle sayın Çakmur kendinden öncekilere fark atacaktır çukkayı doldurmada. Onların yanlış hizmet yarışı değil kararın ve halkı kazıklamak yarışındır. Hoş Galeria'yı yapmasa da bu yarışta Çakmur gerçekten ön sıralardadır. İzmir emekçi halkı onun, işten çıkarmalar gibi, tarihe geçmiş büyük hizmetlerini hesaplama gününe kadar unutmuyacaktır.

Konak Galleria projesi sayın Çakmur'un şüphesiz ki son derece saygılı olduğu ve her fırsatta başvurduğu yasalara dahi aykırıdır. Çünkü Konak alanının kıyı tesabit çalışması yapılmamıştır. Ve yasaya göre kıyı kenar tesabit yapılmamış alanlarda herhangi

bir tesisin yapılması yasaktır. Yine aynı yasaya göre sahil şeridindeki kamuya ait alanlarda ancak kamunun yararlanabileceği park, yeşil alan, iskele gibi tesisler yapılabilir. Bunlar olayın hukuki yanlarıdır. Tabii ki projeyi gerçekleştirmek isteyenler bu yasalara gayet iyi biliyorlar. Onlara güç veren yolsuzlukların kanununun yürürlükte olmasıdır. Onlar da biliyorlar ki bütün soygun ve yolsuzluklar yasalara dayanarak yapılıyor. Bunun icidiri ki Gallerna projesinde bu kadar kararlıdır ve projeye hayır diyenlere savaş açmışlardır.

Dört futbol sahasını kapsayacak büyüklükteki, 24.000m² lik alan İtalyan Gemmo ile Türk Seris firmasına kat karşılığı bağışlanmıştır. Tabii ki halkın malını babasının malı gibi satanlar kendilerini haklı çıkarmak için tüm imkanları seferber ederler. Projenin ne matah, ne bulunmaz, ne dehalet verici bir güzellikte ve yarırtılıta olduğunu anlatmak için birinci kalite kağıtlara el sanatları

Türk-İş İstanbul Şubeler Toplantısı'nda 1 Mayıs tartışıldı

7-4, 1993 günü Türk-İş 1. Bölge'ye bağlı sendika şubeleri toplantısı Gıda-İş genel merkez toplantı salonunda yapıldı. Toplantıya Türk-İş Genel Merkezi Yönetim Kurulu ile şubelerin başkanları ve örgütlenme sekreterleri katıldı. Toplam 250 kişinin katıldığı toplantıda 1 Mayıs görüşüldü.

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral toplantıda yaptığı konuşmada, 1 Mayıs'ın bu yıl alanlarda kutlanması yönünde Diyarbakır'da yapılan başkanlar kurulunda karar alındığını ve bu doğrultuda da yapılacakları belirterek, genel olarak sendikal sorunların bugüne kadar ki sürecini anlattı.

Bayram Meral, seçimler öncesi "ANAP gider denler biter" manzuresi ile genel seçimlere baktıklarını ve bugün bunun yanlışlığının ortaya çıktığını, Koalisyonu verdikleri sürenin bittiğini belirterek, hükümetin verdiği sözlerin yerine getirilmediğini, 82 Anayasası'nın antidemokratik uygulamalarının halen sürdüğünü belirtti.

Daha sonra konuşan Şemsi De-

nizer 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatarak kutlamaların Türk-İş'e yakışır (!) şekilde yapılacağını anlattı.

1 Mayıs'ta kutlamanın diğer kitle örgütleri ile birlikte yapılması gerektiği ve bu anlamda da bir kez daha DISK ve Kamu Çalışanlar Sendikaları Platformu'na çağrı yapılması gerektiği belirtildi. Ancak, 1 Mayıs'ın tüm organizasyon ve programının Türk-İş tarafından gerçekleştirileceği, diğer kitle örgütlerinin ise (DISK-Kamu Sendikalarının) konuk olarak katılmaları gerektiği belirtildi.

Ama Türk-İş'e, 1 Mayıs kutlamaları programına destek amacıyla çağrı gönderdiği 17 demokratik örgütünden, sadece dokuzu olumlu yanıt verdi.

DISK, Pendik meydanında 1 Mayıs'ı kutlamak için izin isterken, Türk-İş "insanların katasına yerleştirilen psikolojik baskıyı kaldırma amacıyla (!) Abide-i Hürriyet meydanını seçti.

Hak-İş ise diğer konfederasyonlardan boş kalan Taksim'de kutlama yapmak için hala umutlu.

Tunuslu Makhlof iade ediliyor

Fransa'ya iltica etmek için Tunus'tan Türkiye'ye gelen Riyadh Makhlof, Kırklareli-Dereköy sınır kapısından çıkış yaparken yakalanmıştı.

Tunus'ta 1984-1991 yılları arasında meydana gelen yüzlerce eylem ve banka soygunundan dolayı aranan Makhlof, Tunus hükümetinin gözünde terörist olan bir siya-

si terörist.

Türkiye ile Tunus arasında 1982 yılında imzalanan, suçlarını geri verilmesine ilişkin sözleşmeden dolayı, Türk hükümetinin siyasi mültecisi saymadığı Makhlof Tunus'a geri iade edilecek.

TC Makhlof konusunda Tunus hükümetiyle aynı dili konuşuyor: "Adi bir banka soyguncusu".

Remzi Basalak'ın duruşmasında gözaltılar

Tekel soyulu iddiasıyla, işkenceci katledilen yiğit devrimci Remzi Basalak

ADANA, Özgür Gelecek/İşkenceci öldürülen Remzi Basalak davasının 2. duruşmasında iki kişi gözaltına alındı. 6 Nisan'da yapılan duruşmayı izlemek isteyen Sevgi Çetinkaya ile Kader Dede'nin polis tarafından dövülerek gözaltına alınmaları üzerine aileleri ve sarık avukatları bir basın açıklaması yaparak "Mahkemenin enniyet tedbiri istediği duruşmaya gelen izleyicilerin bir kısmı duruşma salonuna alınmaları nedeniyle bu durumu protesto ederek salona girmeğe ısrar ettiler. Buna tahammül edemeyen sivil ve resmi polisler her zamanki gibi terör estirdiler." dediler.

Duruşma süreci, Remzi Basa-

lağ'ın duruşmasına çağrı metni düzenledikleri gerekçesiyle Adana Erkek Lisesi öğrencileri Serhat Taner, Fatma Menteg, Ali Güzel ve Yusuf Akca'nın siyasi polis tarafından tartaklanıp süraklenerek gözaltına alınmışlardı. Duruşma sırasında, hakim, suçlanan polislerin emniyetleri açısından Karataş, Ankara ve Antalya'da görev yaptıklarını söyledi. Bunun üzerine Av. İbrahim Acan "İşkenceci cezalandırılmadığı sürece bu olay bir ölümüne dönlüşür." dedi.

Bu arada İHD Adana Şubesi yaptığı açıklamada Remzi Basalak'ın "İşkenceci öldürüldüğünü kanıtlayan oğullar bulunduğuna" belirtti.

Hukukun üstünlüğünü hiç ağızından düşürmeyen Yüksel Çakmur halka ait bir alanı halkın istemediği bir biçimde düzenlerken halktan gelen hayır sesine önem vermedi. Bari kendilerini ayakta tutan yasalara saygılı olur da meydana kamunun yararlanacağı bir yeşil alana dönüştürür.

İzmir'i çağdaşlaştırmak isteyenler, şehri çevreleyen ve büyük bir çevre kirliliği arz eden körfezi temizlemekte ise başlayabilirler. Kamuya ait yerleri istedikleri gibi satanlar, körfezi kirlenmiş işletmelerin kapısına neden kilit vuruyorlar? Çağdaş kentçiliği ağızlarına sakız edenler halka asbestli borulardan su içiyorlar, düzenli ve rahat bir ulaşım sağlayamadıkları gibi, canlarının para çektiği her dönemde toplu taşımacılığa zam yapıyorlar.

İzmir halkının dört katlı alışveriş merkezlerinden ziyade, altyapı sorunları çözülmüş, çevre kirliliği önlenmiş, insana değer veren projelere ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaca da mevcut yerel ve genel yönetimlerin cevap vermeyeceği kesindir. Halkın sorunlarını çözecek, halka değer veren yönetim ancak halkın kendi iktidarı olabilir.

TKP/ML-TMLGB İstanbul'da yine ses getirdi

24 Mart'ta Bahçelievler'de 3 Devrimci Sol savaşçısının katledilmesine misilleme olarak, 26 Mart'ta Maltepe Askerlik Şubesi nöbetçi kulübesi ve Levent Akbank şubesine TMLGB militanları tarafından ses bombası atıldı.

29 Mart'ta devlet terörünü ve yine Bahçelievler katliamını protesto amacıyla TMLGB tarafından üç banka şubesi molotoflandı.

5 Nisan günü, Dersim'de 5 TKP/ML-TİKKO gerillasının katledilmesine misilleme amacıyla TMLGB tarafından üç banka şubesi molotoflandı, bir banka şubesine ses bombası atıldı.

12 Nisan günü Malatya cezaevindeki ölüm orucu ve açlık grevindeki direnişçilere destek amacıyla İstanbul'da TMLGB tarafından iki banka şubesi molotoflandı.

Kurtuluş dergisi basıldı

Kurtuluş Dergisi'nin merkez bürosu polis tarafından basıldı. Gece yarısı bir hırsız kovaladıkları bahanesiyle buraya gelen 20-25 polis, dergi arşivi ile basılmış dergilere el koydu. Büroda bulunan dergi çalışanlarından Fahri Dumbalak ile Erdal Karahanlı gözaltına alındı. Gözaltına alınan dergi elemanları emniyette dövüldüklerini belirttiler.

Amasya'da keyfi gözaltılar

Amasya'da bir grup devrimci demokrat insan, Amasya Meslek Yüksekokulu'ndaki öğrencilik döneminden arkadaşları Nevşehir cezaevinde tutuklu bulunan Errol Özele 15 Şubat'ta giyim eşyası gönderdiler. Ancak 16 Şubat'ta Nevşehir cezaevinde firar gerçekleşince, gönderdikleri giysiler geri iade edilmek üzere Amasya'ya gönderildi. Firardan tam bir ay sonra geri iade edilen elbise kolisini almaya giden iki devrimci, hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

İki gün sonra mahkemeye çıkarılarak hür tutuldu. Diğer ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Bu kişiler TKP/ML'ye üye olmak ve cezaevi firarilerine yardım etmekle suçlandı. Aynı gün dört kişi daha gözaltına alındı. Emniyette işkence gören bu kişiler de serbest tutuldu.

Aziz Nesin Aydınlık Gazetesi'ne ortak oldu

İşçi Partisi çevresinin ayılandı başlı kampanyalarıyla hazırlanan dayandığı Aydınlık gazetesi 1 Mayıs'ta çıkacak.

İP çevresi Aydınlık'ın geçmişteki kötu imajını silmek için değişik çevrelerden yazar ve sanatçıları kadrolarına katmaya uğraşyordu.

Yıllardır bir gazete çıkarmak için uğraşan Aziz Nesin nihayet inaradına erdi. Aydınlık gazetesinin isim hakkını satın aldı. Başyazarlığını ve yayın kurulu başkanlığını da üstlendi. Buon karşılık iki milyar lira değerinde bir arsayı da Aydınlık'a bağışlıyor. Alan memnun, veren memnun.

KOMAL VE HEP HEYETLERİNİN GÖZLEMLERİ; Adana'da polis Newroz'u kana buladı

1993 Newroz'unu, gerek yurtiçinden, gerekse yurtdışından çok sayıda gözlemci heyeti izledi. Adana'daki Newroz kutlamalarını izleyen Komal heyeti ve HEP izleme heyeti gözlemlerini birer rapor haline getirdiler. HEP izleme heyeti hazırladığı raporu "Adana Emniyet Müdürü Mete Altan ve 21 Mart 1993 günü asayiş sağlamada görevli güvenlik mensupları" hakkında "görevini kötüye kullanma, adam öldürmeve yaralama, kötü muamelele de bulunma" suçlarından Cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunmak için kullandı.

HEP RAPORUNDAN

20 Mart ve 21 Mart günleri 300'e yakın insan gözlem altına alındı. Devletin ilk günkü müdahalesi ile kafasında ve çeşitli yerlerinden darbe alan Ramazan Çetin isimli şahıs aynı gün öldü. Darbeler sonucu yaralanan ve iç kanaması geçiren Vezir Kart (61) isimli şahıs 24 Mart günü öldü. 226 kişiye evlerinde tıbbi müdahale de bulunuldu. 11 kişiye hastanelerde tedavi ve ameliyatta tıbbi müdahale

lelerde bulunuldu. Hiçbir güvenlik görevlisi Newroz kutlaması sırasında en ufak saldırı ve müdahaleye uğramamış. Polisler ateş açmışlar, çivili sopa, kalas ve coplarla acmasızca halka saldırmışlardır.

KOMAL HEYETİ BASIN BİLDİRİSİ'NDEN TANIK ANLATIMLARI

S.A.:Polis bir yandan panzerlerle üzerlerine giderken, diğer yandan ellerindeki beyzbol sopaları ve kalaslarla yoğun bir saldırıya geçtiler. Bu saldırı sonrasında 2 hanımlı kadın çocuklarını düşürdü. Hüriyet Mahallesi Seydan Caddesine gelen Emniyet Müdürü Mete Altan'ın vur emri üzerine, polis halkın üzerine ateş açtı.

24 Yaşında bir genç: Polisler "onları öldürün, vatan hainidirler" diyerek saldırmışlardı. Gözümün önünde dayak sonrasında çocuğumu düşüren kadınlardan biri, gözaltına alınarak 10 saat sonra bırakıldı.

H.E. (kadın): kişi başına 5-6 polis düşüyordu. Hepsinin ellerinde kalaslar vardı. Aytağınma vurdukları şiddetli darbeler sonunda bacığım parça parça kırıldı. O arada

Adana'da Mete Altan'ın emri Newroz kutlamalarında halka öldürüşüne saldırdı.

başımışım. Polisler öldüğümü sanıp beni bırakmışlar. Özel tim kalas ve beyzbol sopalarıyla özellikle biz kadınlara saldırdılar."

H... 20-25 yaşlarında genç kız: Bende dahil diğer kadınların memeleri polis tarafından açılıp, "Apo sizin kaç kere memelerinizi sıkı, Orosplar, kalpeler, sizin bezinizi sırayla sıkı....." diye küfür ediyorlardı. 2 aylık hamile bir kadını, yürüyüşün dağıtılması sonunda bir eve sığındık. Özel tim sa-

lahla kapıyı taradı. Kapıların aralanmasıyla içeri giren polisler beni çekerek dışarı çıkardılar. Bir yandan sopayla vururken, diğer yandan üstümü soyup sarkıntılık yaptılar.

Çoğu kadının kiloları polis tarafından soyularak, cinsel organlarına yönelik sarkıntılık yapıldı. 2 kez çocuğumu coplarla bakireliklerinin bozulduğu haberini aldık, ancak kesin olup olmadığını bilmiyoruz.

Adaleti ararken adaletsizlik bulduk

Okul idaresinden maaşlarını isteyen öğrencilerin başlarına gelmedik iş kalmadı.

Rize Yataklı Sağlık Meslek Lisesi'nde öğrenciler maaş bordrolarına imza atıyor ancak bordroda gösterilen miktarı alamıyorlardı. Koşukun paralarını nereye gittiğini soran öğrencilerle asızsız gerçekler gösteriliyordu. Son ola-

rak, '93 öğretim yılı başında maaşlarından onar bin lira para kesildi. Bu paraların ÖSS ve ÖYS için kitaplar almacağı söylenmişti ancak böyle bir şey olmadı. Şubat maaşlarını almak için bordroları imza atan öğrencilere Şa-

bat maaşlarının Mart maaşlarıyla birlikte verileceği söyleniyor. Böylece 154 kişinin 92000 lira olan maaş bir ay okul idaresinde kalıyor. Bu miktar bir müdür için hiçte az olmayan bir para.

Öğrenciler mart maaşları için imza atıyorlar ama bir hafta sonra paralarını yine eksik alıyorlar. Paralarının neden eksik verildiğini sorduklarında, müdürün emriyle üç öğrenciyi kesterek "burada işin, köpeğin, vatan hainidir, sansasyon yaratmak için böyle yapıyorlar" diyor. Bir öğrenciyi ayağa kaldırarak "zaten seni dövseydim ama önce bir konuşalım" diyor. Öğrenci ise "para kesme yasal ise tüm paramıza kesilmesini istiyoruz. Eğer yasal değil ise mahkuz kuralında kesilmesini istiyoruz" diyerek müdüre karşı çıkıyor. Yahşileşen müdür "sen kim oluyorsun la müdürden mahkuz istiyorsan" diyerek öğrenciyi sınıfın içinde bir baştan bir başa döverek köşeye itiyor. Daha sonra huzun alamayıp Bülent Uçar ve Ahmet Kaya adlı öğrencileri de dövüyor.

Dayak yüzünden kulak zarında ağır zedelemeye alan Bülent Uçar, bunu doktor raporuyla ispatlamıştır. Öğrenciler bu olaydan sonra Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunuyorlar.

Okul idaresi öğrencilerin suç duyurusundan vazgeçmelerini sağlamak için unlu buralara, okuldan uzaklaştırma, okuldan atma gibi tehditlerde bulunuyor. Psikolojik baskı yapıyor. Okul idaresi disiplin kuruluna çıkartıyor. Müdür burada öğrencilerden mezheplerini soruyor. Müdür öğrencilerden Tokat'lı olanı "sen Niksar'ın Kuzeldere köyündesin. Orada nelerin döndüğünü ve seninde alevi olduğunu biliyorsun" diyor.

Sorgulamalar sırasında öğrenciler ekutanulmadan bir takım kağıtları imzalamaya zorlanıyor. Ağrı baskından rahatsızlık geçiren Çemal Eroğlu isimli öğrenci kimseye gösterilmeden hastaneye götürülüp getiriliyor. Okuldaki tüm öğrencileri toplayan okul müdürü İhsan Erdem ve yardımcısı Hikmet Uçar öğrencileri "bu üç kişiyle konuşmayın" diye tehdit ediyor. Okul idaresinden habersiz müfettişlerle görüşmeyi sakıncalı bulan müdür İhsan Erdem 3 öğrenciyi uzaklaştırma cezası veriyor. Gerçek olarak öğrencilerin derslere gitmediğini gösteriyor. Üstelik sahte yoklama listeleriyle bunu belgeliyor. Öğrenciler haklarının gaspedilmesine sessiz kalmayacaklarını, sonuna kadar mücadele edeceklerini söylüyorlar.

Zonguldak belediyesi işçileri üç aydır maaş alamadı

Zonguldak belediyesinde çalışan 1100 işçinin maaş ikramiye ve toplu sözleşme alacaklarının ödenmemesi nedeniyle başlattıkları iş bırakma eylemi sürüyor.

Belediye-İş Sendikası Zonguldak Şube Başkanı Nihat Ayçipek iş bırakma eyleminin sorumluluğunun belediyeve ait olduğunu söyledi.

İşçiler de "göp yığıntılarının sorumluluğu işçiler değil belediyedir" yazılı afişleri, Zonguldak şehrinin dört bir yanına asarak belediye yönetimini teşhir ettiler.

Belediye işçileri koalisyon döneminde dükümeye başlayan yerel yönetiminin fatacatlarını ödemek isteniyorlar. Üç aydır alamadıkları maaşlarının hesabını soracakları günler yakındır.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde dayak

19 Mart'ta Uz. Doktor Tamer Erer Sağlık emekçisi Nevriye Güneş'i bekliyor, hastaları, hemşhilerin yanında, söylediği bir işi yapmadı gerekçesiyle dövüyor. Acile gidip tedavisi yapılan Nevriye Güneş Adli Tıp'a sevk ediliyor. Bu sırada Dr. Tamer Erer Acil Kliniği engellemeye çalışıyor. Nevriye nöbet yerine terk etti diye tutanak tutup bölüm sorumlularına iletiliyor.

Nevriye Güneş olayı Tıp Sağlık-Sen'e getiriyor. Sendikalar, Doktor Tamer Erer'i İstanbul Tabipler Odasına şikâyet ediyor. Adli Tıp raporuyla Fatih Cumhuriyet Savcılığı'na, Aksaray Emniyet Müdürlüğü'ne suç duyurusunda bulunuyor. Sağlık emekçisi Nevriye Güneş'in dövülmesini kınamak amacıyla 9 Mart günü Tıp Sağlık-Sen, hastane önünde yaklaşık 100 sağlık emekçisinin katılımıyla, protesto etti.

ÇAĞRI

Okullarımızı ve tüm devrimci-demokratları, faşizmin İstanbul Sağlıkçıları zindanından firar ettikten sonra Yunanistan'da tutulduğunu ve T.C'ne teslim edilme tartışmaları yapılan Süleyman ŞAHİN ve Ali GULMEZ'in yaşamlarını savunmak için çaba göstermeye çağırıyoruz.

Aşağıdaki metnin faxla, mektupla ya da telefonlarla acil ve yoğun bir şekilde (aşağıdaki telefon ve fax'larda) ilgili yerlere iletilmesini sağlayalım.

FİRARİLER FAŞİZME TESLİM EDİLEMEZ!

Halk demokrasisi ve sosyalizm için mücadele eden Süleyman ŞAHİN ve Ali GULMEZ'in faşizme teslim edilmesi halinde Yunanistan için kara bir leke olacak ve halkımız, faşizmi destekçisi bu tutumu asla unutmayacaktır. Süleyman ŞAHİN ve Ali GULMEZ TC'ne teslim edilemez! Süleyman ŞAHİN ve Ali GULMEZ derhal serbest bırakılsın!

Birleşmiş Milletler Mülteciler Komiserliği-Atina
Tel: 99 30 1362 6159 - Fax: 99 30 1362 8440
Yunanistan Konsoloslugu: Turnacıbaşı Sok. No: 32
Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: 245 05 96

Polis haftası üzerine

Kana doymayan patron-ağa devletinin eli kanlı uşakları sandı de halka karşı topyekün bir psikolojik saldırıya geçtiler. Özellikle İstanbul'da yargısız infazların arttığı bir döneme rast gelen "polis haftası" ile birlikte kendi korkularını yenmek için olsagerek bir dizi çirkef açıklamalar ve saldırılara giriştiler.

Polis haftası süresince İstanbul Valiliğine, "Hürsüz, fubuşa, uyubaru satanı, yalanlılığı affederiz ama, polise karşı geleni affetmeyiz." Emniyet Müdürü inzalı pankart asılı kaldı. Kendilerini kendi ağzlarıyla teşhir ediyorlardı bu yazılar. O gün bütün İstanbul halkına, kendilerinin halkımıza karşı açtığı savaşa çürümüşlüğü, kokmuşluğu, devrimcilerin ise iyiyi güzeli temsil ettiğini bir kez daha gösterdiler. Onlar pankartlarında düzensiz bütün pisliklerini saymış ve bunların kendilerinin bir sonucu olduğunu için, bu tür şeylerle ilgilenmediklerini, asıl sorunlarının, sınıfsız ve sınırsız bir dünya idealiyle savaşılan devrimlerle olduğunu göstermişlerdir.

Ayrıca halka itibarı olmaları için de çağrılar yapıp, İstanbul Emniyet Müdürü yaptığı bir açıklamada; "Bir suç işleneceğini düşünmüyorsanız, şüpheli bir şey duyuyor veya görüyorsanız, bu polise yararı olacak bilgidir. Biz arama çabalarından çekinmeyin" diyerek, şüpheli, güvensiz ve kişiliksiz bir toplum yaratma çabalarını sürdürüyor.

Tuncelililer Derneği ve Yenibosna Halkevi kapatıldı

Koalisyon hükümetinin programlarında "konuşan, örgütlü toplum istiyoruz" derken "susun, örgütsüz toplum istiyoruz" demek istediği hergün biraz daha kanıtlanıyor. Barış sözcüğü cinayetin, demokrasi sözcüğü faşizmin, özgürlük sözcüğü yasadışıların üzerine örtünen perdeler olarak kullanılıyor.

Yenibosna halkının ve gençlerin kültürel çalışma ve dayanışmalarının aracı haline gelen halkevinin bu durumunu sindiremeyen iktidar çareyi kapısına kilit vurmakta buldu.

Dersimlilerin yoğun ilgisini çeken, derleştirmek, dayanışmak, kendi gerçekliklerini kavramak ve kültürel çalışmalarını geliştirmek açısından elverişli bir ortam sunan Tuncelililer Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği İstanbul Valiliğinin kararıyla kapatıldı. Dernek yönetiminden kimseye tebliğ edilmediği, kapatma kararının derneğin kapısına asıldığı öğrenildi.

Bugüne kadar, Erzincan depreminden, Kürt köylerinin basıldığı köylülerin öldürülmesine, işçilerin direnişlerine kadar bir dizi toplumsal konuda dayanışma ve protesto tavafalarına giren; çeşitli kültürel etkinliklerle kitlese dayanışma ve bilincin güzel örneklerini veren; ezilenin, emekçinin yanında olan Tuncelililer derneğine olan bu düşmanca tutarın devlet Dersimlilere olan tarihsel düşmanlığıyla da bağlantılı olduğu anlaşılıyor. Kapatılma kararını öğrenen yönetim kurulu üyeleri böyle bir karara neden olabilecek bir tutumlarının olmadığını, kapatılmalarına haksız ve keyfi olduğunu, haklarını arama konusunda ısrarlı olacaklarını dile getirdiler.

Kayseri Halkevine kontrgerilla tarafından kundaklandı

KAYSERİ, Özgür Gelecek/DKO'lar üzerine yönelen saldırılar, baskılar, insanları yıldırma politikaları Türkiye çapında devam ederken, Kayseri Halkevi ve Kalle Örgütleri'ne nasibini alıyor. Kayseri'de başından beri strese gızalılar, işkenceler, Halkevi'nin yakılmasıyla başka bir boyut kazandı.

Kayseri Halkevi, 7 Nisan'da, gece saat 02.00'de bir taksiyle yanan şahıslarca bir bidon benzin dökülerek yakıldı. Olayın farkına varan bina kapısının çağırıldığı iftaye beş dakikalık yolu yarım saatte keside-

rek gelip yangını söndürüldü.

Olaya ilişkin olarak, Halkevi ve Özgür-Der'in yaptıkları basın açıklamalarında, "faşist terör, iç hareket adı altında, Kürt ve Türk halkları üzerinde uyguladığı baskı, katliam politikalarının güdeltini, her geçen gün daha da artarak devam ettiriyor" denildi.

Polis ise 7 Özgür-Der ve Halkevi yöneticisini gözaltına alarak olaya, sol içi bir çatışmaya gibi göstermeye çalıştı. Gözaltına alınan 7 kişinin isimleri şöyle: Gökseül Hüyük, Yüksel Hüyük, Esin Gökçınar, Fah-

ti Ayaz, Meliha Ayaz, Faruk Mut ve Sivas Mücadele muhabiri, Sevinç Kaymak.

4 AYLIK BASAK GÖZALTINDA

Gözaltına alınanlardan Faruk Mut'un eşi Fatma Mut 4 aylık bebeği Basak'la birlikte emniyete eşini sormak için gittiğinde hiç sormadan bebeğiyle beraber gözaltına alındı. Küçük Basak'ın attığı çığlıklar emniyete bir süre çınladı.

Gözaltına alınanların bir an önce bırakılması için bir Halkevi ve Özgür-Der üyesi bir grup insan, SHP Kayseri-Kocasinan ilçe başkanlığında açlık grevine başladılar. Açlık grevindeki insanların fotoğraflarını çekmek isteyen gazeteciler SHP'iler "bu yaptığınız olay yasadışı bir eylemdir. Burada fotoğraf çekemeyiz" diyerek engelleydiler. Duruma açlık grevindeki insanlar ve onların ziyaretçileri müdahale edince SHP'iler geri adım attılar. "Tamam bir şey söylemiyorum, fotoğraf da çekebilirsiniz, açlık grevide yapabilirsiniz" demek zorunda kaldılar. Açlık grevinin üçüncü gününden sonra ortalıkta hiçbir SHP yöneticisi kalmadı. Yakınlarının 14 Nisan'da DGM'ye çıkarılacağını söyledi alan açlık grevleri eylemlerine son verdiler.

Kayseri Halkevi benzin dökülerek yakılması sonucu hasar 10.000 milyon liraya geçiyor.

Kayseri Halkevi'nin kundaklandıktan sonraki durumu

Bu baskı ve zulüm nereye kadar

Gelişen mücadele karşısında eli kolu bağlı kalan faşist T.C halkın üzerindeki baskı ve katliamları artırarak gün be gün daha da azgınlaşıyor. Diçle'ye bağlı Keleşçi köyüne basarak, köylüleri göçe zorlamıştır. Köylülerin direnmesi üzerine köylünün gözleri önünde evlerini yakmışlardır.

Olay günü tarlaia çalışırken köylülerden çıkan dumanları görüp, koşan köylüler "Ne yapıyorsunuz, biz de Türk vatandaşlarıyız" demelerine rağmen faşist T.C'nin temsilcileri "siz Türk vatandaşları değilsiniz, defolup dağa çıkın" demişlerdir.

Bu olaylar üzerine İHD ve kitle örgütleri olay yerine giderek incelemelerde bulunmuşlardır. İncelemelerini tamamlayan İHD Diyarbakır şube sekreteri Av. Sedat Aslanbaş, yakılan köyün sadece Keleşçi köyü olmadığını, Diçle'ye bağlı Boğaz köyüne de uç gün süre tanıyor, boşaltılmaması halinde yakılacağını bildirdiler.

Sedat Aslanbaş devamla, konu hakkında bir rapor hazırlayarak Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na başvurup baskıların durdurulmasını ve zararın tazmin edilmesini isteyeceklerini de belirtmiştir.

Öte yandan, Van İbrahim Şahin bu saldırıları doğrulamazken, olayın PKK'nın "Ateşkes" çağrısına rastlaması

Devletin özel radyoları kapatma şovu

Kapatılan özel radyolarla, özelde devletin genelde ise koalisyon hükümetinin baskıcı, zorba yüzünün tek tipçiliğinin örneklerine bir yenisini daha eklendi. Muhalefetçiyken yalan torbalardan bol bol dağıttıkları konuşan Türkiye şairleri, onların koltuklarından uzaklaşarak şarkıyı alıp gittiklerinde sarıldıkları köce bir yabandır. Koltuklarına dayanılmaz rahatsızlığı ve ondan uzak kalmanın acısı birdenbire demokrasi hayranı yapar onları. Bunun içindir ki muhalefette demokrasi timsali iktidarda zorbadılar. Bu çelişkilerini sık sık, dün dünadur, bugün bugündür sözleriyle açıklarlar.

Yasadışı olanları yasalara uydurturuz boyanayla kapatılan özel radyolar aslında onlara hiç de zarar vermiyordu. Hatta tam tersine halkı uyutma ile eğlendirme arasında sallandırıp bir güzel depolitize ediyorlardı. Ama dedik ya devlet tek tipçidir halkı uyutmayı kendi tekelinde tutuyor, kendine özdeş seslere dahi tahammül edemiyor.

Peki kapatılırları için özgürlük, çok seslilik, demokrasi, halkın mali kesilen özel radyolara ne demeli? Kapatılacakları gün boynu ülkenin anti, demokratikliğini anlatıp dardular Türkiye'nin dört bir yanında halkımıza.

Kapatılma kararı çıkmadan öncesine kadar bu ülkede her şey süt liman mıydı ki bu konulara hiç değinmiyorlardı. Radyoculuk yerine ka-

RADYOLARI DA BÖYLE ŞUTLADI!

setçalar görevini yapan, liseli aşkların mesajlarını iletmekte kitle iletişim işlevini üstlendiklerini sananlar halktan ancak "Abi ya sizi çok seviyoruz; devlet sizi lütfen geçidimesin, fardon kapatırmamın" mesajlarının dışında nasıl bir destek alabilirlerdi ki.

Eğer halka gerçekten TRT yayınlarının alternatif olduklarını gösterseydiler halk onlara ağlamaklı mesajların dışında kapatılmalarını engelleyecek güçlü bir destek verirdi.

Ama halk "Corc'tan boyc isteyen, bu dağların nesine geldiğini anıtan emmoğlu'larla uyuturlarsa, hatta halkı uyutma işinde TRT'nin de önünde giderlerse halk onların kapatılmalarına acıklı mesajları göndermekle, orasına, burasına siyah kurdele bağlamakla yetinir.

Halkın gerçek sesi olmayan ve kitle iletişim araçlarının bilimsel işlevini üstlenmeyen özel radyoların kapatılması halkımıza için büyük kayıp değildir.

Devlet sadece tektipçiliğinden zorbalığından kapatmıştır bu radyoları. Çünkü kendi borazanlığını yapan TRT radyolarının içeriği özel radyolardan farklı değildir. Evet devlet bozuk Türkçe, kalitesiz program, yalan ve dümece haber konusunda özel radyolarla yarışmak istemiyor. Anlaşılın savundukları rekabet piyasası bu konuda onları pek seçmiyor.

Özgür Gündem Nisanda yeniden çıkıyor

Özgür Gündem gazetesi 15 Ocak 1993'te ara verdiği yayınına yeniden başlıyor. Gündem tirajları gazetelerine Nisan'ın son haftasında kavuşabilirler.

Özgür Gündem Mayıs 1992'de yayın hayatına başladığında şanslıydı: Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi kirsal alanlarda halkla bütünleşmeye başlamış, işçi sınıfı hareketlilikleri artmış, memur sendikaları gibi yeni toplumsal dinamikler ortaya çıkmıştı. Üstelik 12 Eylül'ün başından beri devrimciler özdeşleşebilecekleri bir gazetenin özlümlü beklemişlerdi. Bu yüzden devrimciler

Özgür Gündem'e cömertçe kredi açtılar. Kürt ulusal müca-

delesine yaslanan görünümünden çok rahatsız olmadılar. Ne de olsa Özgür Gündem burjuva basının dışında farklı bir sesi; onları Cumhuriyet'in statükocu kemalist çizgisinden de kurtarıyordu.

Ama süreçte spotlardan manşetlere, sanattan magazine, okur mektuplarından dizi yazılara dek Kürt ulusal hareketinin değerleri Özgür Gündem'e damgasını daha kalın hatlarla vurmaya başladı.

Bu haberlerin seçiminde ve sunuluşunda kolayca anlaşılabilirildi. Sonunda İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde yaşayan devrimciler Özgür Gündem'e karşı sessiz bir konsensusa gitti-

ler, ilk refleks ikinci bir gazete satınalmalarıyla başladı. Muhabirlerine yönelik saldırılar ve Kürdistan'daki dağıtım sistemini devletin baskı ve zorla yok etmesi ard arda gelince gazeteye hayal veren kaynaklar kurudu.

Özgür Gündem yeni döneminde, biçimsel değişikliklerin yanısıra, özellikle içeriğine yönelik geçmişteki hatalarından ayıklanarak çıkma iddiasını taşıyor. Artık daha genç bir kadrosu var. Özgür Gündem Kürdistan'da dağıtım sorununu çözmüş.

Bugünlerde harıl harıl prova baskılarla uğraşan Özgür Gündem'e (Kürdistan kadrosu zayıfta olsa) 1 Mayıs'ta rakip geliyor — Aydınlık

Serdar CAN

ÜÇ BİN YILIN
DESTANI

Şiir

ÇIKTI !

Tüm kitapçılardan ve
bürolarımızdan temin
edebilirsiniz

AYDIN DOĞAN DERGİSİ EP, UZANLARA ÇATINCA DERGİYİ TOPLATTI, EP'DEN KEMAL CAN İLE GÖRÜŞTÜK:

'Gazeteciliği iş bağlantıları için kullanıyorlar'

Ülkemizde basın üzerinde sansürün önemli bir yeri vardır. Osmanlı'dan bu yana insanlara neleri düşüneceğine ve bunu birbirlerine nasıl aktaracağına hep devlet otoritesi karar vermiştir. DGM'ler ve savcılar, gazete ve dergi sayfalarını didiklemek için ücret almış, bunun belal parası ile geçinmeye çalışmışlardır.

Bunun tam tersini ise bu yayınları çıkaranlar savunmaya çalışmış; ya da bugüne kadar bunun iddiasını taşımıştır. Neyi doğru biliyorsak onu yayımlarız demişlerdir. Aslında işin biraz perde arkası kuralandığında bunun da böyle olmadığı pek açık gözüktü. Ama bu yayınları çıkaranların iddiası hep güçlü bir biçimde teyakküt edilmiş sansürün bu biçimi gündeme gelmezdi.

İşte "basında güven" sloganının altında yayın yapan milliyet yayın grubunun çıkardığı EP dergisinin başına gelenler bu tür sansürün en açık örneği oldu.

Konuya, bu dergide çalışmış olan gazeteci Kemal Can ile görüştük. Kemal Can, Yeni Gündem, Nokta gibi haftalık dergilerde çalışmış, haftalık dergilerin havasını oldukça sık solmuş biri. Ayrıca, Birikim dergisi'nde de yazıları yayımlanıyor.

- Size ilk sorum, EP'nin yayın politikasına ilişkin olacak. Ayrılrken basına açıkladığınız metinde EP nedir diye sormuştunuz. Altına da bazı açıklamalar koymuştunuz. Ben tekrar soruyorum EP nedir? Yayıncılık alanında kendini nereye koyuyordunuz? Hangi tepitlerden yola çıkarak EP okuyucuya sunuldu?

- 80'lerin ortasında, 85-87 arasında bu basında içeriside haber dergilerinin bir ağırlığı oluyordu.

80 sonrasındaki depolitizasyon sürecinde, okuyucu bilgi kaynaklarının son derece azaltıldığı metinde EP nedir diye sormuştunuz. Altına da bazı açıklamalar koymuştunuz. Ben tekrar soruyorum EP nedir? Yayıncılık alanında kendini nereye koyuyordunuz? Hangi tepitlerden yola çıkarak EP okuyucuya sunuldu?

Biz EP'yi oluştururken, potansiyel okurumuz kim olur noktasında tartıştık ve şöyle bir hedef tespit ettik. Dergi okumaktan vazgeçmiş, bir anlamda küsmüş dergi okurları var. Bunlara, doğrudan ve derinlemesine enformasyon verebilecek bir kaynağa yok. Bir anlamda, bizim de şansımız olabileceğini, muhalif kimliğimizi koruyarak doğru enformasyon için kaynak olabileceğimizi düşündük. Ve EP ekibi de oluşurken, üç ayağı beş yuvarak bu tür ilkeleri hem kendi arasında tartışan, hem tek başlarına çalıştıkları kumullarda bunu yaşatmaya çalışan insanlardan oluştu. Sonuçta iyi bir ekibi, yani bilgili bir ekibi, bir takım nüanslar olmakla birlikte, konuya dünyayı kavrayan ve ilkeyi izlemek noktasında belli bir yerden bakmaya çalışan insanlardı.

Bu, kısa sürede, yayın politikasına yansıdı. Hatta belli şaşkınlıklara da yol açtı. Bu yüzden Milliyet grubu da dergiyi başlangıçtan itibaren tam olarak, açık bir biçimde desteklemedi. Yani, gerek kampanya biçiminde, gerekse gazete yoluyla destek vermedi. EP kendi okurunu kendi yaratmaya çalıştı. Zaten proje Milliyet'in önüne getirildiğinde önceden birçok sorunun çıkabileceği bilindiğinden, asla müdahaleye izin verilemeyeceği, böyle bir şey olduğunda buna tavır gösterileceği, baştan konuşulmuştu.

Milliyet grubu, yeni bir haber dergisi olmasını istiyordu. Diğer bütün grupların dergileri vardı. Sonuçta, EP ekibinde çizgisi ile dünya görüşünün de ötesinde yetenekleriyle tamamen kendilerini kanıtlamış gazeteciler vardı. İşte 17 sayı, açık bir müdahale görmeden belli bir yayıncılık çizgisi tutarabildik. Bu belki gözlerinden kaçtığı için böyle oldu. Bunu tam

Milliyet'in patronu Aydın Doğan EP'nin farklı çizgisine bir süre daha tahammül edebildi. Ah şu Uzanlar'a dokunmasalardı!

bişeyim.

- Hani, son duruma ortaya çıkmasında Uzanlar kapaklı olmasaydı da, bir iki sayı sonra başka birşey olsaydı. Örneğin, Ozal ailesi olsaydı...?

- Sonuçta olurdu. Çünkü, artık Türkiye'de basın sektörü, sadece bu işlerden para kazanan patronların elinde değil. Yani, işte sabahları sadece gazetecilik olan patron hemen yok. Hepsinin başka iş bağlantıları var. Başka, bir takım ekonomik bağlanlıkları var. Çoğunun sırtında yumurta kılıfı var. İç birisi sadece gazetecilik yapıyorlar. Başka bir takım işler yapıyorlar. Ve büyük ölçüde de gazetecilik ayaklarını, bu işler için kullanıyorlar. Milliyet grubu içerisinde, biz gördüğümüz yere kadar, bağimsız bir biçimde gitmeyi hedefliyorduk. Ve dediğim gibi 17 sayı ciddi bir müdahale olmadı.

İşte, bu son Uzanlar hikayesinde, şöyle bir şey oldu. Bu ayrılık meminde de var. Uzanlarla ilgili kapak hazırlanmaya kalkındığında, (klasik gazetecilik tekniği açısından) savunma hakkına yer vermek gerekirdi. Bu gözetildi. Üç-dört kere Uzanlar arandı. "Böyle bir yazı yayımlanacak, böyle bir iddia var, sizin cevabınız nedir" dendi. Ama, açık söylemek gerekirse insanlar cevap vermedi. Şimdi gazetecilik prensibinde de bir adam sizinle konuşma hakkını reddetmek hakkına sahiptir. Ama, o adam, konuşmayı reddetti diye, doğruluğuna inandığımız, doğruluğuna kanıtlayabildiğimiz bilgimiz varsa bunu yayımlarsınız. Bunu yayımlamaktan vazgeçmezsiniz. Hatta bu Uzan sayısından iki sayı önce Aydın Demirel, "Eksen" yazısında açıkladı. Çünkü, sonuçta önemli olan bir şeyin doğruluğundan emin olmaktır. Zaten gazeteci bunun kanamı bulamayabilir. Ama Uzanlar yazısında bunun da tersi vardı. Yani orda iddia edilen herşey zaten bilinen şeylerdi. Kanıtlanabilir şeylerdi. Sadece oradaki özellik, bunun derli toplu olarak ilk defa yeterli, bir dosya halinde sunulmuş olmasıydı. Soruyorum, orda işi alevlendiren bir başka etken de bu Çukurova Elektrik ile ilgili operasyonlarına denk gelmiş olması.

Bize bu kapak hazırladığında yayın yönetmenimiz Aydın Demirel, kapak yazısını okuduktan hemen sonra bunun başımızda dert açabileceğini söylemişti. Herkeste bunu biliyordu. Ama bu, yayını engellemedi. Biz bunu göze alarak yayınladık. Öndan sonraki süreç bizim dışımızda gelişti. Duyduğumuz, öğrendiğimiz kadarıyla şöyle şeyler olmuş. Uzanlar, o sırada yurtdışında bulunan Aydın Doğan'ı bulmuşlar, telefon irtibatı ile derginin kapatılmasını talep etmişler. Dergiyi kapatın aksi takdirde, elimizdeki bazı kolları kullanacağız demişler. Şimdi bu kolların ne olduğunu, içeriği konusunda çok fazla bir bilgim yok.

- Bir hanattan ve şantajdan bahsediliyor...?

- Evet, bir hanattan bahsediliyor. Ama bunları içeriği konusunda fazla bir bilgim yok. İçerği ne olabilir? Pek çok şey olabilir. Artı, böyle bir şantajın dışında bir takım iş ilişkileri de olabilir. Yani salt şantaj olmayabilir.

Bir ayağı o olabilir. Bir ayağı mevcut iş ilişkileri olabilir.

Bu tehditler ortaya atılınca, derginin kapatılmasından bir adım geri atılıp; Uzanlar tarafından tespit edilen üç ismin atılması talebi gündeme gelmiş. Aydın Doğan'da yurtdışından telefon talimatıyla bu üç adamı; genel yayın yönetmeni, haber müdürü, ve haberi yazan arkadaşına iğnen atıyor.

Üç kişinin çıkış haberi ertesi gün dergi yayınlandıktan sonra, Pazartesi akşam saat 19.00'da geldi. Çıkış yazısında; "asilsiz haber yazmak" gibi bir itham vardı. Bunun sonucunda biz toplandık. İstanbul'daki arkadaşlarla, durumu değerlendirdik. O sırada, bir başka haber geldi. Bu olayı daha da boyutlandırdı, İstanbul'da dergiyi toplamaya başladılar.

Türkiye'de ilk defa bir yayın grubu, bir yasal merciin kararı olmadan, herhangi bir şey olmadan, bir başka işverenin tehditi ile dergiyi toplamaya başladı.

- Sanırım, sansür tarihinin en ilginç olaylarından biri oldu bu gelişmeler...?

- Evet, çok ilginç. İlk defa, böyle bir şey oluyordu. Bayilerden toplandı, "zaten saç var bu sayıda, savcılık toplayacak, o yüzden biz uyardık, bu nedenle toplanıyoruz", bazılarında da, "hata var, matbaadan istiyorlar" demişler. Böyle bir takım sudan bahaneler uydurup bayilerden toplandı. O sıra İstanbul'daydım. Bütün bayilerden toplandı. Aramızda hiçbir yerde kalmamış. Sadece İstanbul'da yaptılar bunu.

- Diğer illerde neden toplatılmadılar?

- Yok toplatmadılar. Benim bildiğim de, asıl olarak işte İstanbul'da... daha görünür kısmı orada. Daha sonra Milliyet ondan sonraki hafta, Çukurova Elektrik meselesinde, Uzanlar'ı destekleyen yayınlar yaptı. Yani, bir tür özür dileme gibi oldu.

Neyse, İstanbul'daki arkadaşlarla toplantı şöyle bir metin kaleme aldık: Üç arkadaşın geri alınması, derginin kapatılmasına hemen son verilmesi ve yeniden bayilere verilmesi. Bunlar yapılmalı diye istediğimizi ilettik hemen yönetime. Bu, Aydın Doğan'a iletilti. Bunun gereklerini yapmadı. Yapmayınca, bizim önümüzde fazla bir seçenek kalmıyordu. Bizim yapacağımız artık çok netti. Çünkü, iş sadece atılan arkadaşlarla dayanışma meselesi değil. Üç arkadaşımız alınması olsaydı da, dergi toplatılmış olsaydı, biz yine ayrılırdık. Yine bu tavır göstermek zorundaydık. Yani sorum böyle çok basit: "Grup psikolojisiyle davranırdılar, duygusal davranırdılar, arkadaşlarına destek için böyle yaptılar" şeklinde yo-

İnter Star, Süper FM, Metro FM, Hayat ve Ses dergilerinin yanında birçok şirkete sahip olan Uzanlar, basın şantaj aleti olarak kullandılar. Uzanlar ayrıca Cumhuriyet ve Günaydın gazetelerini de İmar Bankası aracılığıyla tesbit almaya çalışıyor. Her dönemde basın üzerine fırtınalar estiren Uzanlar hakkında sol dergi pazarını almaya çalışan EP yazı yazınca, derginin sahibi Milliyet patronu Aydın Doğan kendi dergisini toplattı. Böylece hakkındaki şantaj bantlarının İnterStar ekranlarında yayınlanmasını bir süre için engellediği oldu.

rumlamak doğru bir yaklaşım değil. Sorun prensip meselesidir. Biz müdahaleyi kabul etmeyeceğimizi söylerken, kalkıp bütün dergiyi toplatmaları, zaten olabilecek müdahalelerin en büyüğüdür. Dolayısıyla hiçbir arkadaşımız atılmıyorsa olsaydı bile derginin toplatılması bizim tavımız için yeterli gerekçe idi.

- Milliyet'in bir sloganı var: "Basında güven". Uzun zamandır bu sloganı kullanıyorlar. Bir taraftan da son günlerde "Temiz toplum istiyoruz" diye tutturdular. Bir kampanya örgütlediler; Oysa EP'de gerçekleştiren de tam tersi oldu. Ayrıca Uzan ailesi de yazılan yazılar karşısında teşhir veya mahkeme yoluna gitmedi...?

- Çok ilginç oldu. Temiz toplum kampanyasında öne sürülen herşeyi yadalamış olduklar. Ya da eğer bir pislik isek, bizi temizlemek ile başladılar işe. Dolayısıyla çok ilginç bir görüşülü oldu. Acayip bir rastlantı oldu. Tam temiz toplum kampanyası yürütürken, herkesin aşağı-yukarı pisliğini bildiği bir şeyi ortaya koymuş iken, bazı toplattılar. Bununla temiz toplum kampanyasında ne kadar "samimi" olduklarını gösterdiler.

Biz, prensiplerimizi zikreden bir metni imzalayarak istifa ettik. İstifalarımızı yönetime verdik. Daha sonra mesele Basın Konseyi'ne aktarıldı. Basın Konseyi'nin buna nasıl bir tepki göstereceğini pek bilmiyorum ama; gösterse de göstermese de sonuçta bir veridir. Bundan sonra bizim istifa haberimizi bildiğinden kadaryla AFB tarafından, Fransız Haber Ajansı tarafından Avrupa'ya geçildi. Avrupa'da radyolar, yayın kuruluşları bunu haber olarak kullandılar.

Oysa Türkiye'de böyle bir yankı bulmadı. Milliyet ile diğer gazeteler arasındaki rekabete biniyor. Milliyet'in önemli bir açığı yalamamışlar kullanmadılar.

Bir başka ilginç nokta da bu. Ama biz kullanılmayacağımızı biliyorduk. Birincisi, Uzanların caydırıcı etkisi. İkincisi, Aydın Doğan'ın caydırıcı etkisi. Çünkü bu iş için buna geldiklerini sonra bir gazete için bunu haber yapmak, her iki tarafı da karşısına almak olurdu.

Bizim duyularımıza göre, Hüriyet'te, Sabah'ta muhabir arkadaşlar EP haberini hazırlıyorlar, ama sayfalardan çıkartılmıyor. Bunlar duyularımız. Özel TV'ler de haber hazırlanıyor. Sanırım Show da ve Kanal 6'da dörder dakikalık görüntülü haber hazırlanmış olmasına rağmen yönetim son anda bunları haberlerden çıkartmış. Bunlar duyularımız. Bunları doğruluğu, tartışmalı değil aslında, hen yine inanıyorum da. Böyle şeyler duyduk. Yani orada da son anda, bir tür oto sansür mekanizması çalışmış.

Haber mantığı ile bakılmıy dahi olsa, (çünkü, bu çok ilginç bir haber), bir yayın grubu kendi dergisini topluyor. Ve ücret meselesi dışında, bir prensip meselesi olarak ilk defa bir derginin bütün çalışanları istifa ediyor. Daha önce Ekonomik Panorama'da bütün çalışanlar istifa ediyor. Ama, onlar özlük hakları, ücretler konusunda ilgilidiler. Bir gazetecilik prensibi dolayısıyla toplu istifa ilk kez oluyor. Objektif olarak bakıldığında bu haber, buna haber olarak bir tek Cumhuriyet kullandı.

Biz de zaten çok güçlü koparılmış diye düşünmedik. Basının şu andaki örgütlenme biçimi; basının merkez noktalarını, kilit noktalarını tutan insanlar, bunların çıkar ilişkileri, bu çarkın dışından gelebilecek muhabir seslere hemen kendini kapatılabilmeye zorunlu olmuş durumda. Çok fazla ses çıkarmak, medya kanallarını kullanmak mümkün değil. Biz bunu görüyorduk.

Sonuçta, biz tek tek (ben kendi adıma söylüyorum) kişiler için, gazetecilik ahlakı dediğimiz şey bize bağlı bir şeydir. Yani nerede çalıştıysanız bağimsız, herkesin kendi içinde halletmesi gereken bir meseledir. Ve dolayısıyla buradaki tek tek insanlar bunun muhasebesini yapmak zorundaydı. Bu bir örnek olay. Basında bunların binlercesi yaşanıyor. Bese bunları, tekrar insanları düşünmesinin sağlanması, tartışmaya başlanması; gazeteciliğin de kendi içinde sorgulanmaya başlanmasına bir vesile olsun isterdim. Bu etkiyi yarattı mı pek bilmiyorum.

- Gazetemiz adına bu söyleşi için teşekkür ediyorum.

Enternasyonalist proletaryanın birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın 103'ncü yıldönümünün kutlanmasına sayılı günler kaldı. Toplumun çeşitli sınıf ve katmanları kendileri için bazı günleri özel gün olarak ilan edip kutlarlar. Her sınıfın sevip kutladığı önemli günler vardır. Bu günde emekçiler Stalin'in sözleriyle şunu haykırırlar: "Tüm dünya emekçileri, bağınız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzende yaşamak istliyoruz. Bizler burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz! Kapitalizm ve onun getirdiği dehşet verici yoksulluğa ve kan dökümüne lanet olsun! Yaşasın emeğin hakimiyeti, yaşasın sosyalizm!"

Bu günün anlamında ve içeriğinde yaşanan gerçeğin pratiği yatmaktadır. 1 Mayıs'ın tarihçesinde zulme, sömürüye karşı verilen mücadelenin mirası ve kavgası yatmaktadır. 1 Mayıs insan emeğinin onurudur. 1 Mayıs geleceğe umuttur! 1 Mayıs kavradır, bağımsızlıktır, emeğe saygıdır. 1 Mayıs birlik, dostluk ve kardeşliktir. 1 Mayıs maden ocakları, gece vardiyaları; 1 Mayıs işkencehaneler, darağaçları kısacası zalimin haksızın zulmüne karşı, mazlumun ve haklıının insanlık tarihi boyunca yazdığı destan yatmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskının, sömürünün olabildiğince boyutlandırıldığı, işçilerin kadın-cocuk demeden 14-16 saat çalıştırıldığı 1870 yıllarında Amerikan işçileri bunun önüne geçebilmek için örgütlü eylemlerini hayata geçirerek genel grev yaparlar.

Burjuvazi "pis çapulcular" dediği işçilerin bu direnişi karşısında paniğe kapılır ve direnişi kırmak için azgınca saldırır. Chicago sokakları işçilerin kantarıyla sulanırken, işçi önderleri zindanlara tıkkılır. Bu olaylar sırasında Chicago polis merkezini bombaladıkları iddiasıyla 4 işçi lideri idam edilir. Ama işçi sınıfının mücadelesi daha da kararlı bir gelişme göstererek "Mezardaki sessizliğimiz, hayat-taki konuşmamızdan daha etkili olacaktır" diyen işçi önderi Albert R. Parsons'u tarih önünde doğrular.

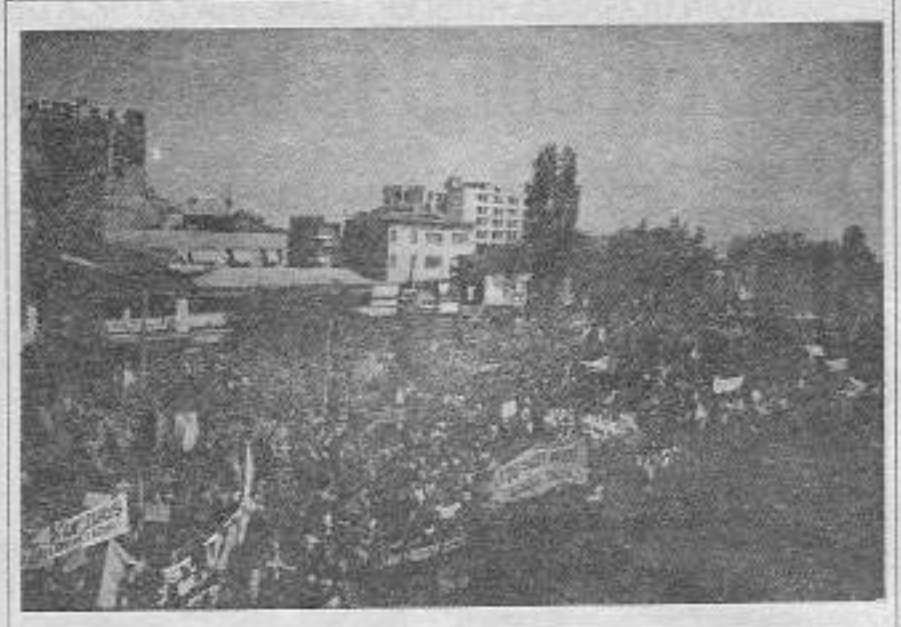
Daha sonra 1891 yılında II Enternasyonal'in aldığı kararla 1 Mayıs, işçi sınıfının

birlik mücadelesi ve dayanışma günü olarak ilan edildi. O günden bu yana 1 Mayıs sadece işçilerin değil ezilen tüm emekçilerin de günü olarak sömürüye, zulme başkaldırı günü olarak kutlanır.

Bu nedenle 1 Mayıs bir başka olmalı ve bir başka kutlanmalıdır. Bu günü dünya işçi sınıfına armağan bırakan Amerika işçi sınıfının devrimci önderlerinden Albert Parsons idam sehпасına giderken yazdığı şu satırlarda "sevgili çocuklarım, babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır. Size miras olarak şerefli bir ad ve yapılmış bir görev bırakıyorum. O'nu koruyun ve bu yolda yürüyün." diyerek; yaşamının bedeliyle nasıl algılanıp, nasıl kutlanması gerektiğini bizlere miras bırakmıştır.

İşçiler 1 Mayıs'ta aydınlığa ve bilgiye kavuşmak, bütün baskı, sömürü ve zulümlere karşı sömürsüz ve sınıfsız bir toplum uğruna mücadele etmek için kardeşçe bir birlik oluşturmalarıdır. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve söykülük besleyenler, çok az ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcayanlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiç bir zaman tamamayanlar, uygarlığın lüksü ve ihtişam ortamında insanlık dışı koşullarda yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini, yüreklerini ve bilincilerini işçi sınıfı davasına uzatmalıdır. Farklı milliyet ya da inanışlar içinde olan işçiler arasındaki düşmanlık ortadan kaldırılmalıdır. Unutulmalıdır ki bu dayanışma, dayanışma ve dayanışma ortamında insanlık dışı koşullarda yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini, yüreklerini ve bilincilerini işçi sınıfı davasına uzatmalıdır. Farklı milliyet ya da inanışlar içinde olan işçiler arasındaki düşmanlık ortadan kaldırılmalıdır. Unutulmalıdır ki bu dayanışma, dayanışma ve dayanışma ortamında insanlık dışı koşullarda yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini, yüreklerini ve bilincilerini işçi sınıfı davasına uzatmalıdır.

Bütün işçiler kardeşlerdir. Çünkü bütün işçilerin davası ortaktır. Çünkü bütün işçilerin düşmanı emperyalizm ve onların yeni işbirlikçileri olan komprador burjuvalar ve toprak ağalardır. Evet bütün işçiler kardeşlerdir ve onların sağlam birliği, bütün çalışan ve ezilen insan türünün refah ve mutluluğundur, gerçek kurtuluşunun tek güvencesidir. 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri güçlerini yeniden gözden

Sınıf mücadelesi tarihi, 1 Mayıs bilincinin karartılmayacağını hergün biraz da tanımlıyor.

geçirmeli, işçi sınıfına yönelik saldırıları tesbit etmeli; özgürlük, eşitlik ve kardeşlik için daha sapmaz ve daha sürekli bir mücadele hattında güçlerini toplamalıdır.

1 Mayıs işçi sınıfının sosyal bilinç kazanmasında, enternasyonal dayanışmayı geliştirmesinde ve devrim mücadelesini yükseltmede önemli bir araç ve büyük bir simge oldu. 1 Mayıs'ta asılan işçi lideri August Spies'in dediği gibi "o bir yeraltı yangınıdır" onu söndürmeye sömürücülerin gücü yetmedi, yetmiyor, yetmeyecektir.

Dünyada 102 yıldır kutlanan 1 Mayıs ülkemizde ilk yansımaları ancak 18. yılında 1909'da buldu. Sonra, 1922 yılında kızıl bayrakları, enternasyonal marşlarının öne çıktığı görkemli bir 1 Mayıs yaşandı. 1923 1 Mayıs'ında ise Kemalist diktatörlük her türlü eylemliliği yasaklayarak işçi sınıfına karşı saldırıya geçti. 1928'e kadar 1 Mayıs hep zor koşullarda baskı, yasak ve tehditlere rağmen kutlandı. 1928'den sonra ise sol harekette revizyonist, reformist anlayışların hakim ol-

ması nedeniyle uzun yıllar sessizliğe gömüldü. Burjuvazi bu süre zarfında 1 Mayıs'ın özünü saptırarak onu bahar ve çiçek bayramı olarak lanse etmeye çalıştı.

50 yıllık suskuniyattan sonra hem dünyada hem de ülkemiz koşullarında devrimci mücadelenin canlanması yankısını 1 Mayıs'ta da buldu. İşçi ve emekçiler ön görkemli 1 Mayıs kutlamasını 1976 yılında yaptı. DİSK tarafından düzenlenen mitinge 300 bini aşkın kitle katıldı. 1 Mayıs ülkenin dört bir yanından gelen işçi ve emekçilerin hep bir ağızdan sömürü düzenini lanetledikten Taksim Meydanı'nda kutlandı. Ülkemiz ilk 1 Mayıs şehidi bu yıl vermiştir. Mehmet KOCADAG adlı TKP/ML üyesi 26 yaşındaki bir işçi 1 Mayıs gösterisi dağıldıktan sonra kendisini sinsi bir şekilde takip eden MIT ve kontr-gerilla tarafından kaçırılarak öldürüldü.

1977 1 Mayıs'ına bir önceki yıldan çok daha fazla katılım olmuş yüzbinlerce insan 1 Mayıs'ı Taksim alanında kitlesel gösteriye dönüştürmüştür. Fakat önceki yılın coşkusundan, gücünden kitleselliğinden korkan sömürücü sınıfların düzenlediği katliam sonucu 37 işçi ve emekçi hayatını kaybederken yüzlerce de yaralanmıştır. 1 Mayıs 1977 mücadele tarihimize "Kanlı 1 Mayıs" olarak geçmiştir.

Burjuvazi bu katliamıyla 1 Mayıs geleceğini işçi sınıfının mücadelesinden silmediğini zannediyordu. Ama daha sonraki yıllarda bunun cevabını yine işçi sınıfı ve emekçi halktan aldı. Bu gelenek sınıf mücadelesi devam ettiği müddetçe burjuvaziye karşı bir mücadele günü olarak devam edecektir.

1978 1 Mayıs'ı yine İstanbul'da 1 Mayıs (Taksim) alanında ve yurdun dört bir yanında, 1 Mayıs alanlarında 100 binler tarafından kutlandı.

1979-80 yılında 1 Mayıs alanı başta olmak üzere, sıkıyönetim yasağı olan yerlerde engelenirken ülke çapında birçok büyük şehirde 1 Mayıs'lar yine yaşatıldı ve daha çok devrimci etkinlik gösterildi.

12 Eylül 1980' Askeri Faşist Cunta'nın başa gelmesiyle baskı, yasak ve katliamlar daha da katmerleşerek sürdürüldü. YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu), DGM (Devlet Güvenlik Mahkemesi), YHK (Yüksek Hakemler Kurulu) gibi kurumlarla (geçici olarak getirdik denilen bu kurumlar bugün hala varlığını devam ettirmektedir) toplum cendere içine alınmaya çalışıldı. Demokratik kurum ve kuruluşların büyük çoğunluğunun kapısına kilit vuruldu. Türk-İş dışındaki tüm sendikalar kapatıldı.

1987-88'e kadar kitlesel bir eylemlilikle kutlanabilen 1 Mayıs olmadı. Bu durum ilk olarak küçük ama önemli bir adımla 1988'de aşıldı. Devrimci demokrat güçler faşizmin çok sıkı önlemlerine rağmen 5000'e yakın bir kitleselikle İstanbul'da 1 Mayıs alanına yürüdü. Her ne kadar alana girilemediyse de militanca bir mücadele verildi. 1989 1 Mayıs'ı daha ileri bir mücadeleye tanık oldu.

1989 1 Mayıs'ı sendikaların ihanetine

1 MAYIS MÜCADELESİNDE ŞEHİT DÜŞENLERİ SAYGIYLA ANIYORUZ

Mehmet Akif Dalcı: 1 Mayıs 1989'da şehitler kervanına katıldı, 18 yaşında genç bir işçi olarak, sınıfının bayramına saldıranlara yüreği avcunda yanıt veriyordu

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarına

uğradı. 1 Mayıs'ın işçi sınıfının dolayısıyla devrimci güçlerin mücadelesinde sembolleşen 1 Mayıs alanında kutlanması gerekirken onlar tehditlerden dolayı yan çizerek Abide-i Hürriyet Meydanı'na tercih ettiler.

1989 1 Mayıs'ında saat 10.30'dan itibaren Taksim'i zorlayan devrimci güçler 3 koldan bunu başaramayınca kavga ede ede "Tepebaşı'daki güçlerle birleştiğinde polisün yoğun saldırısı ve kurşun yağmurlarıyla karşılaştı. Direnişçiler kendilerini taş ve sopalarla savunmaya çalıştı. 1 Mayıs sabahı kan dökücülerin bütün zulüm araçlarını harekete geçirmelerine rağmen "YAŞASIN 1 MAYIS" diye haykırınların direnişlerine tanık oldu. Bu direnişte 18 yaşındaki genç işçi Mehmet Akif Dalcı şehit oldu. Tüm dünyada 1 Mayıs meydanlarda kutlanırken, ülkemizde baskı ve zulümle engellenmeye çalışılıyordu. Hem de demokrasi, insan hakları adı altında.

90 1 Mayıs'ı yine aynı direnişe tanık oluyordu. Bu 1 Mayıs'ta Gülay Bıçoran adlı üniversiteli genç vurularak işçi olurken, Bektaş Özkan ve Ali Yılmaz adlı işçiler ağır olmak üzere onlarca devrimci işçi yaralandı.

1 Mayıs'ın kabli 90 yılında Taksim'de, Harbiye'de, Dolapdere'de, Kazlıçeşme'de, Güngören'de, İnönü'de atlı M-L'ler ve Yeni Demokrat Güçler 90 1 Mayıs'ına damgasını vurdu.

91-92 1 Mayıs'ında polis yine şiddet kullandı. 1 Mayıs alanı panzerlerle, köpeklerle ve yüzlerce polis tarafından kuşatıldı. Sadoco İstanbul'da binlerce kişi gözaltına alındı, onlarca tutuklandı.

Gerek dünya konjüktüründe, gerekse ülkemiz somutunda yaşanan olaylar, 1 Mayıs'ın içeriğinin doldurularak şanına uygun bir şekilde kutlanmasını ciddi bir görev olarak önümüze koymaktadır. Başını ABD'nin çektiği emperyalist kamp Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan geri dönüş süreçlerinden güç alarak işçi sınıfının ideolojisine cepheinden saldırıya geçmiştir. İçinde sosyalizmin olmadığı bir "Yeni Dünya Düzeni" kavramı ile toplumsal hayatta kendilerinin çözüm ve reçeteler üretiyorlar.

İçinde proletaryanın, sosyalizmin olmadığı bir düzen "yeni" olabilir mi? Eski'nin temsilcileri olan sınıflar hiç yeni yaratabilir mi? İşte 1 Mayıs'ta "Yeni Dünya Düzeni" kavramının sakladığı gerçekler teşhir ve tecrit edilmeştir. Kapitalizm var oldukça sömürü ve zulümün var olacağı insanlık tarihinde canlı örnekleriyle apaçık ortadadır. "Toplumsal mutabakat", "globalleşme", "küreselleşme" lafının kocaman bir yalan olduğu; bu gün dünyanın birçok bölgesinde yaşanan olaylarla doğrulanıyor. Emperyalist kamp emrindeki IMF, Dünya Bankası vb. kuruluşlarla sömürge, yarı sömürge ülkeleri ilğine kadar sömürmektedir. "Yeni Dünya Düzeni"ni bu sömürleri gizleme üzerine oturtmaktadır. Gelişen sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketlerini, an içi içi yöntemlerle bastırmaya çalışmaktadır.

Egemenler 1 Mayıs'ın coşkulu kutlanmasından neden korkuyorlar?

Dünya işçi sınıfı hareketi bir yandan bu sömürücülerle savaşırken; diğer yandan adı geçen kavramlardan esinlenen ve sözüm ona sınıf adına hareket ettiklerini iddia eden reformist, revizyonist ve oportünist akımlara karşı da 1 Mayıs'ı bir mücadele günü olarak algılamalıdır. Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olmayıp; "teknolojik devrim çağı" olduğunu ileri süren bu akımlar işçi sınıfı mücadelesine büyük zararlar vermektedir. Bu anlayışlara göre sınıf mücadelesine gerek kalmamıştır. Emek ile sermaye, zafım ile maz-

lum "barış" içinde bir arada yaşaya bilirler ve yaşamalıdır! Evet bu sınıf düşmanı uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayışa göre artık "toplumsal mutabakat" geçerlidir. Ama etrafımıza baktığımız zaman emperyalizmin eritmediği dünyada böyle bir olgu göremiyoruz. "Teknolojik devrim" kendilerini o kadar kaptırmışlar ki kafalarını kaldırıp yanı başındaki sömürü ve zulüm göremiyorlar. Ne barış? Ne mutabakat? İşte 1 Mayıs'ta proletaryanın idaline ihanet eden bu sınıf işbirlikçileri ve uzlaşmacıları teşhir edilme, inisiyatif onların elinden alınmalıdır. Çünkü onların anlayışı ve mantığı ile 1

her şeye düşmandır. Bu nedenle yasakçı ve baskıcıdır.

Ülkemizde bunun somut örnekleri yaşanmıştır ve yaşanıyor. Hiç sorguladık mı, "özgürlük", "demokratikleşme", "sefial toplum" demogojilerini dilerinden eksik etmeyen egemen sınıflar ve onların kuklaları hükümetler 1 Mayıs'ın yığınsal ve amacına uygun kutlanmasına neden baskıcı ve yasakçı oluyorlar? Ya da çeşitli milliyetlere mensup işçi sınıfımızın yüzbinlerle 1 Mayıs alanlarını doldurmasından niye korkuyorlar? Bu korkunun karşı cephesinde sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi vardır da, ondan korku-

Egemen sınıflar 1 Mayıs'ı yasaklamak için durmadan uğraşıyorlar. Çünkü onlar da korkuyorlar 1 Mayıs'tan. İşçilerin birlik dayanışma ve mücadele geleneklerini tazelemelerinden ödü kopuyor. Ellerinden gelse 1 Mayıs'ı takvim yapıklarından çıkaracaklar. Onun sınıfsal kızılığını unutturmak için "bahar bayramı", "kanlı gün", "terör günü" derekesine indirmek istiyorlar. Ama güneş balçıkla sıvanmaz. İşçisiyle kamu çalışanıyla, köylüsüyle, genç yaşlısıyla, aydınıyla Türkiye işçi sınıfı ve müttelikleri onların oyunlarını boşa çıkardı ve çıkarmaya devam edecektir. 1 Mayıs'ı içimizden söküp atamayacaklardır. 1 Mayıs öncesi savurdıkları terör tehditleri, polis güçlerinin İstanbul'a yığılması, ramboları ve köpekleriyle gövde gösterisi yapılması 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemedi ve engellemeye yetmeyecektir.

Burjuva partileri 1 Mayıs'ı yasaklamakta adeta birleştiler. SHP Grup Başkan Vekili Ercan Karakaş Mart ayında TBMM'ye 1 Mayıs'ın "emekçi bayramı" olarak kutlanmasına ilişkin yasa önerisi verdi. DYP, ANAP, RP ve MHP'ler işçileri komisyonunda ortak hareket ederek bu yasa önerisini reddettiler. Komisyon 1 Mayıs'ı, "Çalışanlar ve bahar bayramı" olarak değiştirdiler. Son dönemlerde egemenlerin meclisinde 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanmasına yönelik yasa tasarısı yine bu baskının, "1 Mayıs konusunda alt yapı oluşmamıştır" sözleriyle gizlenmesi ile red edildi.

Olayı Karakaş "koalisyon yara aldı" şeklinde yorumlarken, Demirel; SHP'ye attıkları golün bir koalisyon krizine yolaçmayacağını şöyle açıklıyordu: "Ne krizi yaratacak ki? Kanun teklifi, Kanun tasarısı değilki". İnönü'nün "koalisyonu tartışacağız" yollu beyanları ve SHP milletvekillerinin koalisyonla kalıp kalmayacakları konusunda önerge verme tasarıları ise sözde kaldı.

Egemenlerin yanı sıra birkaç katman daha vardır. Onlar da egemen sendikal anlayış ve bunun başına çöreklenmiş sari sendika ağaları. Bu ağalar geçmişte işçi sınıfını 1 Mayıs'ta salonlara hapsedemedi mi? Zorun ve mücadelenin olduğu dönemlerde, koltuklarının başından kalkmayan bu sari sendika ağaları, öndü işçiler, devrimci toplumsal muhalofeli yükselttiği dönemlerde yerinden doğrulup sahte pehlivan tavırlarıyla arzi endam ediyorlar. İşçi sınıfımız bunları çok iyi tanıyor.

Her ne kadar Türk-İş bir zamanlar işçilerin bayramı olarak 24 Temmuz'u (Türk-İş'in kuruluşu) öne sürmekten vazgeçip 1 Mayıs'ı kabule zorunlu kalsa da, hatta dostlar alış-verişte görsün diye göstermelik olarak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için girişimde bulunsa da DISK ve HAK-İŞ ile kök kola girip, "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağız!" diye söylesen de bu böyle olacaktır. "Biz uğraştık ama olmadı" kılıfı altına gizleneceklerdir. 1 Mayıs alanı üzerindeki abluka yine M-L'ler ve devrimci güçlerin çabasıyla kırılacaktır.

Ve yine bu 1 Mayıs'ta da M-L'ler ve devrimciler Hadi 1 Mayıs Alanlarına diyeceklerdir. Zira 1 Mayıs Alanı 1 Mayıs şehitlerinin kanıyla sulanmıştır. Devrim mücadelesinde bir sembol durumuna gelmiştir. 1 Mayıs Alanı devrim ve karşı devrimin hesaplaşma arenası olmuştur. 1 Mayıs alanı olarak sembolleşen yerler bu 1 Mayıs'ta da emekçilerin ve devrimcilerin birlik-mücadele-dayanışma şarhlarını dinleyeceklerdir. Bu memleket, bu kavga, bu alan bizim diyoruz. HAYDI 1 MAYIS ALANLARINA!

YAŞASIN 1 MAYIS
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE
EZLEN HALKLARI BİRLEŞİN
BİZİ YEK GÜLAN
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ
YAŞASIN M-L-MZD

Proleter sınıf bilinci bu 1 Mayıs'ta birlik-mücadele dayanışma şarhlarını daha da gur haykıracaktı

Mayıs; kapitalizmin kutsandığı "Yeni Dünya Düzeni"ne bağlılık yemini yapıldığı bir gün olmaktan öteye gitmeyecektir.

Amerika işçi sınıfının önderlerinden August Spies idam edilmeden önce "mezarındaki sessizliğimiz hayattaki konuşmazdan daha etkili olacaktır" diye haykırarak kapitalist haydutlara korku salıyordu. Sömürücü zalimlerin işçi sınıfının mücadelesinden korkmalarının bir nedeni de 1 Mayıs'ı yaratımlar yaşamalarını sınıfın kurtuluşu için seve seve vermelerinden kaynaklanıyordu. İnsanlık tarihi bu korkunun dehşetine kapılan kapitalist zalimlerin yaptığı katliamlarla doludur. Sınıfların tarihi kanla yazılmıştır. Çünkü zalimler umudun düşmanıdır. Çünkü onlar insanlığı en temel hak ve özgürlüğüne düşmandır. Onlar iyi ve güzel olan

yorlar. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı yaratacak tek ve biricik sınıf proletaryadır da ondan korkuyorlar. Kısacası korkunun karşı tarafında kapitalizmi mezara götürecektir güç vardır ve bu gücün birleşik kondilerine yönelmesinden korkuyorlar.

Bu yıl 93'ün 1 Mayıs'ını kutlayacağız. 1 Mayıs dolayısıyla hakim sınıflar yine tüm güçlerini yurdun dört bir yanında harekete geçirecek, halkımızın sokağa dökülmesini, meydanları doldurmasını önlemeye çalışacaktır.

Uşak basın yine terörün ayak seslerinden söz edecek, siyasi şube çevik kuvvet birimleri yine yoğun operasyonlara girişecek, keyfi gözaltı, işkence ve tutuklamalar görülecektir. Yine kilitlere gözdağı verilmeye, korku salınmaya çalışılacaktır.

Beşyüz günün fiyaskosu: Ne dediler, ne oldu?

Seyim meydanlarında "eğer iktidar olursak 500 gün içinde her şeyi düzeltiriz" diyen ve daha da ileri giderek herkese bir ay bir araba vaad eden Demirel 500 günün dolması üzerine büyük bir peslikle "500 gün içinde her şeyimizi hallederim diyen bir çikarsa ona inanmayın" diye beyanatlar vermede "önümüzdeki seçime kadar iki 500 gün, bir 300 gün daha var" diyerek yeni günleri kazanmaya başlamıştır. Olgun Getir halin olağan duruma gelmesi gibi Demirel'de habire biten günlerin yerine yeni günler harcamaktadır. Önceki keleti kalın çizgilerle çizerek belirtmek gerekir ki, hükümetin 500 günü yeni bir dönemi değil, varolan sistemin sürdürülüşünü ifade ediyor. Bu süreçte, süre gelen hiçbir uygulamaya halin çıkarı aç-

sından mücadele edilmemiştir. Tam tersine, ABD güdümlü ekonomik politikayı "en iyi" uygulama yarışında başa geçmek için bu süreci kendi lehine kullanmaya çalışmıştır.

Koalisyon hükümet, 1C'nin kuruluşundan bu yana hep vaatler ve süre talebiyle oyalanan/kandırılan halkın 500 gün talebiyle oyalanmasını adidir.

Her iktidara gelen umut yaratmak, kendisinin farkı olduğuna inandırmak zorundadır. Komprador patron-ağa klikleri de halkı diğerine karşı kendilerinin farkı olduğuna inandırmalarıyla yollarını bulmuşlardır ki (bunada Aziz Nesrin'in kulağını çınlatmak gerekir) halkımız iki kez "Ülkemizi uçurumun kenarına getiren" ve halka kan kusturan Demirel-

EKONOMİK PAKETLER VE ENFLASYON

NE DEDİLER

"Evvvela devletin enflasyonu politika haline getirmiş olmasından uzaklaşacağız. İlk iş bu... Onsekiz ay zarfında santyonomki % 10'lu mertebelere indirmek mümkün. Bizim 500 güne ihtiyacımız var"... "Benim korkum şu: Yarın bu borçları ödeyemeyiz. Yani her sene 5 milyar borçlanmaya devam edelim... Evet bugün ödüyörsünüz ama ödediğiniz paraya % 30 faiz ödüyörsünüz" 5 Eylül '91 Süleyman Demirel
"HERKESE İKİ ANAHTAR-
YEŞİL KART" (Seçim propagandası, hükümet programı)

ÇEKİÇ GÜÇ VE KÜRT SORUNU

"Sınır ötesinde ne işin var? Önce sınırın bu tarafını hallet."

"Kürt realitesini tanıyoruz." Muhalefet anıları

"Ülkemizin tümünde, insan haklarına, temel hak ve özgürlüklere dayalı bir hukuk devleti mutlaka kurulacaktır. Bu hukuk devletinde yurttaşların kendilerine verilen hak ve özgürlükleri kullanmak ve geliştirmek istekleri de doğaldır."

Hükümet Programından

"Biz mücadelemizi tamamen insan haklarına saygılı, hukukun üstünlüğüne dayalı saydam demokratik düzende yapıyoruz."

İsmet Sezgin 5 Mart 93 Sabah

İNSAN HAKLARI- DEMOKRASİ -ŞEFFAFLIK

"Bir insanlık ayıbı olan işkenceye karşıyız. Türkiye'de işkence yapılmıştır. Bunu ben değil devlet söylüyor. Devlet, 'Türkiye'de işkence devlet politikası değildir' diye söylüyor. Buna maşallah denir. Bir de devlet politikası mı yapacak sizler?"

Kasım 91 Demirel "Bir insanın öldürülmesi gerektiğine inanmıyorum. Birisi birisini öldürürse ölen de korunmalıdır."

12.12.92 Cumhuriyet, Demirel

"1 Mayısı yasallaştırmak bir günde halledilecek bir iştir."

2 Mayıs 1990, Demirel

DIŞ POLİTİKA

"Arap halklarının türk insanına ve Türkiye'ye bir sempatisi yoktur. Çünkü Türkiye'yi bir böstemlekeci olarak görürler... Böylesine bir hassasiyet varken, Türkiye'nin kendi ülkesini -bugün vardır Amerika yarın yoktur,- yabancı güçlere açmak suretiyle bir Arap ülkesine düşmanlık devcih etmiş olması, Türkiye'yi Ortadoğu'da İsrail'le aynı yere koymuştur."

"VATAN-MİLLET-PHAGMATİZM"
adlı kitabı Demirel

ralfi oylarıyla güçlendirebilmiştir. Neredeyse birbirinin aynı sözlerle ekonomik politik anlayışlara ve uygulamalara sahip olan egemen sınıf partileri arasında mekik dokuyan halk kitleleri bu koşulların ve ayırtmazlık ortamında "sisteme karşı" bir anlayışa varamamıştır. Halkın oylan hakın sömürülmesinin ve baskı altında tutulmasının onayı olmuştur.

"Ülkemiz 5 yıl sonra dünyanın önde gelen ülkeleri arasına girecek" vaadleriyle iddarda kalıp sonra bir 5 yıl daha isteyerek, ancak bu yeni 5 yıla bugün için, halkın yüz veremeyeceğini söylemek gerçekçi olmayacaktır. İşte ANAP! Bugün yeniden egemen sınıfların "yeni Parti, yeni lider" anlayışıyla halkımıza umut olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Doğrusu halkın buna yatkınlığında sağlayacak gibi gözüküyor.

Yılların vaatler zincirine koalisyon hükümetinin başı da 500 gün süre isteyerek katılmıştı. Bu 500 günde ekonomik sorunlar hal yoluna girecek, demokratikleşme sağlanacaktı.

500 günün dolduğu bu günlerde iktidarın en önemli savunusu 500 gün için değil 5 yıl için istidara geldikleri ve yitirip devradıkları bir ülkeyi 500 günde düzeltmenin -sanki 5 yılda düzeltilebilmiş gibi- imkânının olmadığı şeklinde olmuştur.

İk anda haklı gibi görünen bu savununun güdüsüne bakıldığında hiç de haklı olmadığı anlaşılacaktır. Zira güdüşat iyiyi doğru değil, daha da kötüye doğrudur. Ve tarihte hep kötüye doğru gidip daha fazla bunalım, daha fazla istikrarsızlık, kısacası hergün enflasyonun, zammın, baskının, işkencenin ve kalfamların boyutunun arttığı bir yolda birden

birer rahat ve demokrasi toplumuna varabildiği görünmemiştir. Bu nedenle ne 500 günler ne 5 yıl ve ne koalisyon ne de diğer hükümetler güzel günleri sağlayamayacaklardır. Umut ortada değildir.

Değerli, emperyalizmin çöküşüne göre biçimlenen ekonomi-politika yapısal bir bunalım taşımaktadır. Emperyalistlerce belirlenen bu politikayı "en iyi" uygulama yarışında olan partiler varolan bunalımı daha da derinleştirmekten başka birşey yapamazlar. Sorunun çözümünü bu noktada emperyalist politikalarda ve yeni demokratik uygulamada aramak gerekiyor.

Zehir üreten sistemin parzehiri ezilen sınıfların politikalarıdır, egemen sınıfların değişik boyalı politikalarında değil. Sistemin alternatif olan Demokratik halk iktidar ve yeni demokratik ekonomidir.

BİZ NE YAZDIK?

"Bunlar seçimlerde oy avcılığı yapmak için harcadıkları milyarları halkın sırtından çıkartmanın yollarını arayacaklar. Seçim propagandalarında halka verdikleri sözleri değil emperyalist babalarına ve TÜSIAD'a verdikleri sözleri yerine getirmek için kolları tez elden sıvayacaklar." Halk Demokrasisi, Kasım '91, sf.11 "Bu yıl bütçe açığının 32 trilyon değil 50 trilyonun üzerinde gerçekleşeceği ve enflasyonun % 42 değil % 60'ları aşacağı şimdiden bellidir. Koalisyon hükümetinin "herkese iş, herkese aş, karnı tok, sırtı pek bir Türkiye" vs. gibi demagojiye başvurmasına rağmen ortak programları işten atmaları hedefliyor." Yeni Demokrasi, Şubat '92, sf.5-6

NE OLDU?

Maliye ve Gümrük Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğünden verilen bilgiye göre İKİ AYLIK konsolide bütçe geliri 37.9 trilyon lira bütçe giderleri ise 60.4 trilyon lira olarak gerçekleşti. 1993'ün ilk iki ayında açık: 22.5 trilyon lira. Enflasyon yıllık ortalama bazında % 67 Türk-İş kayıtlarına göre Ocak '92'den itibaren 1 yılda 600.000 işçi işten atıldı ve bu rakam çalışanların % 30'u. İki anahtar yok. Yeşil kart da yok. Dış borç 560 trilyon lira. "Enflasyon Aşıl'ın topuğu. Siz gazeteciler hep Aşıl topuğunu hedef alıyorsunuz." 15.10.'92 Tercüman Süleyman Demirel

"Demirel, İnönü hükümetinin Kürt ulusuna vereceği tek şey; daha koyu bir baskı, daha katliamcı bir politikadır.... Türk devletinin ekonomik ve siyasi durumu ortadadır. Emperyalizmin "barış" kandırmacısı ve "yeni dünya düzeni" altında yapmak istediği ortadadır. Böyle bir konjonktürde egemen sınıfların "demokratikleşme" beklemek saflık olur." Yeni Demokrasi, Şubat 92, sf. 10 "TC nin kapalı kapılar ardında oluşturduğu Kürt sorununa "aşamalı olarak çözüm" politikasının gereği olarak, gelecekte Irak'taki Kürtleri de kapsayacak şekilde "federasyon tipi çözüm"ün de görüşüldüğünü ihtimal dışı tutmamak gerek." Halk Demokrasisi Kasım 91, sf 17

Şırnak harabeye çevrildi. Kürt köyleri boşaltılıyor. Irak'ta federe "Kürt devleti" ABD emperyalistlerinin onayıyla kuruldu. Çekiç güç sınır ötesi operasyonlar yaptı, Irak'ı bombaladı, uçak düşürdü. Kürdistan'da binlerce gözaltı, yüzlerce ölü-yaralı. Son Newroz Adana ve İstanbul'da kana boyandı. "Çekiç Güç"ü getiren biz değiliz. 'Efendim siz vaktiyle buna itiraz etmişsiniz.' Bugün olsa yine itiraz ederiz. Ama devlette devamlılık var. Sen bunu getirip buraya koymuşsun. Bunu buradan kaldırmak ülkenin menfaatine değildir..." 21 Ocak 92, Cumhuriyet, Demirel "İstersek hepsini toplayıp öldürür, sonra da 'intihar ettiler' deriz." 15 Şubat 93, Cumhuriyet, İsmet Sezgin

"...Kısacası halkın verdiği oylar, kurşun olarak halka geri dönecek. Oluşan savaş hükümeti, iç savaşta ulusal ve sınıfsal gerilla savaşları karşısında yeni bir aşamaya geçecek. Çok daha modern silahların kullanılacağı, kitle kıyım silahlarının daha sık devreye sokulacağı, sürgünlerin yaygınlaştırılmak isteneceği, yeni yeni karakolların inşa edileceği, sık sık sınır ötesi hareketlerin düzenleneceği yeni bir aşamaya geçilecek. Kontr-gerillaya, polise, MIT'e toplu katliamlar ve işkenceler için tam yetki verilecek." Halk Demokrasisi, Kasım 91, sf.12

92, 93 yılları arasında 313 "faali meçhul" cinayet gerçekleştirildi. Kobra, Apaçi ve Skorsky helikopterleri alındı ve gerillaya karşı kullanıldı. Kuzey Irak'a sayısız hareket yapıldı. Yeni bir aşamaya, Topyekün Savaş aşamasına geçildi. Onlarca insan "kaybedildi". Bırakalım evleri, sokak ortasında basın mensupları katledildi. Şırnak tümüyle yakıldı yıkıldı. "Kimse terörle mücadelede güvenlik güçlerini cleştirerek teröre arka çıkma durumunda olmasın, teröristlere eziyet ediliyormuş gibi bir izlenim yaratmayın, polisi kötiliyecek olaylardan kaçının" Temmuz 92, Milliyet, Demirel. "Bir terör hareketi sonunda, polis oraya gidiyor, faili bulmaya. Çatışma oluyor. O zaman bu işe 'polis orada infaz yaptı' diye bakmak yanlış. Güvenlik güçleri görev yapmak zorunda." 1 Şubat 92, Yeni Günaydın, İnönü "Bu ülkenin askerleri de insan. Bu ülkenin polisleri de insan. Yani bunlara yönelmiş bir vahşeti görmemezlikten gelip işkence şeyini... aşını pişirmekte yarar yok." Demirel, Eylül 92

"ABD, Ortadoğuya Kuveyti kurtarmak için değil, yerleşmek için geldi... "3-5 bin arası askerin yer aldığı açıklanan bu 'Çekiç Güç'ün gücünü bununla smülü olmayacağını anlamak için fazla akıllı olmaya gerek yoktur. Silopi'nin yanı sıra, Diyarbakır-Erhaç ve Batman havaalanları da 'Çekiç Güç'ün hizmetindeydi. Ayrıca ABD'nin İncirlik Hava Üssü ve 6. filosu ile Ortadoğudaki askeri üslerinin bu işin dışında tutulacağını sanmak ahmaklıktır." HAK DEMOKRASİSİ Ağustos 91, sf 11

Çekiç Güç kalma süresi uzatıla uzatıla kalıcı hale getirildi. Diğer ABD üsleriyle beraber kullanıldı. "Batı'yı bilhassa ABD'yi yanımızdan uzaklaştırmamız gerekir. Bizim Batı'yla çok işimiz var. Batı'ya teslim olmamalıyız ama işimizi de sürdürmeliyiz. Benim Batı'ya 50 milyar dolar borcum var. Ya 'öde' diye üzerimize gelirse?... O zaman ne yaparım?..." 11.2.92 Milliyet, Demirel

Devlet tarafından "memur" olarak tanımlanan kamu çalışanları 1989'dan itibaren sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini başlatarak, ülkemizde işçi sınıfının opehastine yeni bir ivme ve boyut kazandırdılar.

Memurları buna iten koşullar neydi? Bu sorunun yanıtına geniş bir açılım vermek mümkün. Ös olarak söylesek, statüleri özel yasalarla belirlenen ve adeta kapı kulu konumuna düşürülen memurlar 12 Eylül süreciyle birlikte hızlı bir yoksulluk ve sefalet ortamına sürüklendiler. Memurların PAO (Dünya Gıda Yardım Örgütü) dan yardım talepleri ve "beket" in memurlara verilmesi, ekonomik durumlarının dışıta) boyutların açık bir kanıtı olarak belleklerde dir.

12 Eylülün yarattığı depolitizasyonun yavaşta olsa aşılmasıyla birlikte dağıtılan işçi eylemleri memurları da hareketlendirdi. "Devlet memurları" sendikal hak ve özgürlükler talebiyle ayağa kalktı. Se falet öcretini ancak sendikal örgütlenmelerle aşabileceklerini bilince çıkaran memurlar, aynı zamanda bir kimlik ve onur mücadelesi veriyorlardı. Biz memur değü, kamu çalışanlarıyız. Bu nedenle kendi emeğimizin ücretlenmesinde söz hakkımız olsun istiyoruz. Bunun yolu da örgütlü olmaktan geçer. Bu perspektife bağlatılan sendikalaşma çalışmaları 1990 temmuz zamılarına gösterilen tepkilerle iyice şekillendi. Sendikal hak kullanılması gerekli temel bir hakta ve bunun koşulları yaratılmıştı.

Vizite ve bordro yakma eylemleriyle başlayan kitlesel memur eylemlerini devlet pek ciddiye almadı. Nasıl olsa memurların sendika kurması yasalara göre mümkün değildi. Endigeğe ne gerek vardı? Memurun devlete başkaldırması mümkün müydü? Ama unutulmaz bir gerçek vardı ki o da kamu çalışanlarının halk ve kararlı tavırının varacağı boyuttu. Hükümet bunun ayırıcına binlerce kamu emekçisi sendika kurmak için valiliklerin kapısına dayanmış, varetüdü.

İşte bu noktadan sonra başlayan devlet ile memurun ilişkisi ilginç bir gelişim izledi. Başvurular kabul edilmedi, toplantılar engellendi ve soruşturmalar açıldı. ANAP hükümetinin işçileri bakarı tarafından çıkarılan 28 şubat 1991 tarihli meşhur "genelge" ile, kurulan kamu sendikalarının genel merkezleri "tahat" bir gerekçe ile mühürlendi. Artık her sendikal çalışmada (başvuru, şube açma, kongre v.) bu genel

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Devletle "Memuru" nun serüveni

ge temelit pilavı gibi gündeme sürülüyordu. Mühürlemelere yönelik kitlesel eylemlerde devlette memur karşı karşıya geliyor, ve ilk memur kasu bu eylemlerde aktarıyordu.

1992 genel seçimlerine gidilirken tüm siyasi partiler memura sendika hakkı verilmesi konusunda birbirleriyle adeta yarışıyorlardı. Partiler memur dostu kesilmişti de, nedense hiçbir emek ve çabıyla ve fiilen kurulan sendikaları görmenden geliyorlardı. Seçimlerden sonra kurulan DYP-SHP koalisyon hükümetinin programında sıgırılan diğer vaatler gibi memurlara sendikal hak verileceği yer almama rağmen, bu konuda hiç bir adım atılmadı. Baskın ve yasağı manak devam etti. Vaatlerden etkilenen bazı çevrelerin tutumlarından ötürü kamu çalışanlarının sendikal hareketi bir beklenti içine girdi. Koalisyon hükümeti bu durumdan yararlanarak sendikal hareketi pasifize etmek, hümek ve parçalamak için yeni oyunlar ve tuzaklarla ciddi bir şekilde "üçü" alanına aldı. Altı gün süren Ankara yürüyüşü sonunda, kamu çalışanları Ankara girişinde polis toplaıyla karşılandı. Başbakan basına verdiği demeçte "memurlar gayet iyi bir şekilde karşılanmışlar" dedi. Tüm engellemelere rağmen onbeş bin aşkın kamu emekçisi

Ankara'da sınıf açısından tarihi bir gün yaşattı.

Bu günlerde koalisyon hükümeti 600 günlük iraatının hesabını veriyor. Geçen süre içerisinde çalışanlar açısından olumlu bir gelişme gözlemlenmek mümkün değü. Hele kamu çalışanlarına yönelik vaatlerinde ise daha geri bir konuma düşmüştür. Hükümetin iraatından tabele sendikası çıkmıştır. Memurlara siyaset yapma yasağı kaldırılmamıştır. İptal edilen işçileri bakanlığı genelgesine rağmen, keyfi uygulama ve baskılar devam ediyor. İLO sözleşmelerinin bir kısmı onaylanmış ama mevcut yasal düzenlemelere yanıtılmayarak yasakçı zihniyet inatla sürdürülüyor.

Kamu çalışanlarına yönelik hükümetin tavır hamırların son "kamu kesimi çalışanları personel rejimi taslağı" ile belirginleşmiştir. Bu taslakla yine cıyalama ve beklenti taktığı izlenmektedir. TİS ve GREV hakkı olmayan bir sendika. Bu noktada deyim yerindeyse hükümet eskiyi aratır bir mantık içinde dir. Sıradan bir insan bilmektedir ki TİS ve GREV hakkı olmayan bir sendikaysa, sendika denilemez. Burada geçerli olan hükümetin niyetidir. Hükümet TİS ve GREV konusunda anayasanın 138. maddesinin arkasına sığınmaktadır. Adı geçen maddenin sorunu başkentimiz söylemek mümkün değildir. Taslakta "örgütlenme" hakkı öngörülmüyor. Burada 126. maddede engel değildir. Ama TİS ve GREV hakkı bu örgütlenme hakkına dahil edilince 128'e göre engel. Bu mantığa kargalar güler. Çünkü örgütlenme hakkından yararlanılması gereken kamu çalışanları için, sendikal haklar, Sendika hakkı ise GREV ve TİS'le özdeş tir. Bunun tamı cimi yoktur.

Bu durumda kamu emekçilerini zorlu ve mücadeleli günler bekliyor. Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesine başlarken GREVLI TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL HAK şiarını dillerinden düşürmeyen kamu emekçilerinin bunda ne kadar haklı oldukları net ve berrak bir şekilde ortadadır. Bu noktada bu şiarı bir kez daha bilince çıkarıp, eklektik ve zaafılarını gidererek tipki 89-90 larda yakaladıkları grafiği ve o gün sendikal hak için ülkemiz somutuna uyguladıkları yöntemleri yeniden yaratarak hükümetin kurduğu bu tuzakları boşa çıkarmalıdır lar.

Bunun yolu kendi hukukunu, kendi gündemini fill güçleriyle yaratmaktan geçmektedir.

Tüm Maliye-Sen Başkanlar Kurulu Toplandı

Tüm Maliye-Sen genişletilmiş başkanlar Kurulu toplantısı 18 şube yöneticisi (3 kişi) ve 16 il temsilciliği yöneticisinin (3 kişi) katılımı ile 10-11.4.1993 tarihinde Ankara'da toplandı.

Ulusal mücadelede, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başlayan toplantının gündeminde şu konular yer aldı:

- 1- Genel merkez faaliyet raporunun okunması,
- 2- Örgütülüğün değerlendirilmesi,
- 3- Mayıs-Haziran-Temmuz'a yönelik eylemlilikler,
- 4- Ortak çalışma yasası ile ilgili düşünceler.

Toplantı açılış konuşmasından sonra verilen yeni bir önerge ile 1 Mayıs'ın işçi sınıfının entemasyonel bayramı olduğunun yasallaştırılması konusunda gündeme alındı.

Gündem konuları tartışılmaya başlandığında farklı sendikal anlayışlar, farklı mücadele biçimleri ve Türkiye gündemindeki sorunlara yaklaşımdaki farklılıklar ortaya çıkmaya başladı.

Merkez yönetimin sağcı anlayış ve pozifist tutumunu eleştiren yönetilen en önemli noktalar oldu. Sendikaların önündeki tikanıklığın nedeni olarak bütçesinin yetersizliğini göstermeye çalışarak olumsuz konumunu gözden kaçırmaya çalıştı.

İki gün süren toplantı, önümüzdeki süreçte yaşama geçirilmek üzere bazı kararlar olarak sona erdi.

Başkanlar Kurulu'ndan çıkan sonuç; sendikada tikanıklık bütçe yetersizliğinden!

10-11 Nisan 1993 tarihinde Ankara'da toplanan Tüm Maliye-Sen Başkanlar Kurulu toplantısı ve tartışmaları Devrimci-Demokrat Sendika Birlik anlayışındaki emekçiler şöyle değerlendiriyor du:

Sonradan önerilerle eklenen 1 Mayıs konusıyla birlikte 5 gündem maddesi üzerine yapılan tartışmalar ve varılan kararlar mücadele sürecini geliştirici kararlar olmakta uzaktı.

Toplantının ilk günü yapılan sadece Genel Merkez faaliyetlerinin okunması ve illerin bu konudaki düşüncelerini belirtmeleri idi. Tartışmalar içinde dikkati çeken nokta, sendikal sürecimizde maliye emekçileri arasında sendikal anlayış temelinde bazı farklılıkların olduğu idi. Genel mücadele için bir parçası olan sendikal mücadeleyi ekonomik-demokratik ve siyasi taleplerin bir arada olarak değilde yönetin kademelerinin paylaşılması olarak algılayan ve reformist pasifist sendikal anlayış benimseyenlerin yönetim erklerine salt çoğunlukla egemen oluşuydu. Genel merkezinde Sendikamızın önündeki tikanıklığın tek nedeni olarak göstermeğe çalıştığı sendika bütçesinin yetersizliği (bundan dolayı örgütlenmenin sağlanamadığı, eğitim dizilerinin hazırlanmadığı, TİS sürecinin başlatılmadığı, ise kendi reformist, pasifist çizgisini izlemeye yönelik bir çabıydı. Tabii ki ekonomik koşullar bazı zorluklar getirecektir. Ama bunun genel anlamıyla sendikamızın önündeki tikanıklığın baş nedeni olarak göstermek büyük bir yanlıdır.

İlk günün bu havası sendikamızın geldiği çizgiyi gösteriyordu. 2'inci gün ise bu çizgiyi netleştiriyordu. Sokak infazları, tezaavülündeki baskılar, Kürdistan'daki kirliliğe, gözaltıdaki kayıplar, işsizlik, tasarruflaşma ve ilke-

Tüm Maliye-Sen, Kamu sendikaları arasındaki eski etkinliğini yarıyor mu?

mizdeki gelişen anti-demokratik olaylara karşı tavırımızın ne olduğu hakkında verilen son önergesine genel merkez yapılan etkinliklere tabanımızın katıldığı, şubelerimizde etkinlikler yapıldığı akademik, ekonomi, demokratik, siyasi mücadeleyi nasıl birlikte yürütebileceğimiz sorunu üzerinde durulduğu, kitlesel olmayınca eylemlerin etkisini yitirdiği sendika hakkında yanlış izlenimlerin olduğu" gibi yanıtlar vererek reformist, pasifist yapısını gizleme içerisine girmiş. Komünistlerin sonucunda da sendika yöneticilerinin alkışlarını almaları başarısız.

Ülkemizdeki anti-demokratik gelişmelere sendikamızın tarzının ne olduğu önergesinin tartışılmayarak es geçilmesi, halkların kadesliğinin sendika dergisinde işlenmesinin yayın konularına havale edilmesi ve bir sendika başkanlar toplantısının Diyarbakır'da yapılmasına iyi niyet gösterisi olarak yaklaşılıp "ortaya gidilir mi. Bizi

öldürürler" gibi düşünceler arasında Diyarbakır'da yapılmasına karar verilmesi sendikamızın durumunu genel hatları ile ortaya koymaktadır.

Türkiye genelinde sendikamızın örgütlenişinin daha iyi anlaşılabilmesi için 2'inci gün tartışmalarına şöyle bir göz atmak bize yararlıdır.

İdeolojik düşüncelerin sendikada var olduğu, olmaması gerektiği.

-Kürdistan kelimesini kullanmak yanlıdır. Kimse kullanmasın

-Türkiye Üstler bir devlettir. Tek bayrak çatısı altında toplanmalıdır.

-Demokrasi ve emperyalizmi bu toplantıda tartışmak yanlıdır. Çünkü gündemimizde böyle bir maddede yoktur. Böyle bir gündem maddesi konursa tartışalım.

-Sınıfın ideolojisi yıkılmıştır. Sınıfın ideolojisi yoktur.

-Sınıf ve kitle sendikacılığını savunuyoruz. Çalışanlar, sınıf,

hepsi birlikte kitleyi oluştururlar. İşte bu da sınıf ve kitle sendikacılığıdır. Ben örgütlenme sekreteleri olarak tabanına bunları öğretiyorum.

-Devlete karşı sendika kurmadık. Hükümete karşı kurduk. Devleti eleştireceğiz. Onun suçı yoktur. Ülkemiz bölünmez bir bütündür.

Verilen bir önergenin okunmaya değer görülmeyip (önerge yanlış olabilir) önerge sahibi okunmasını istediğinde ise alaycı bir şekilde yaklaşılması toplantının atmosferinin yükselmesine neden oldu. Bu gelişmeler içerisinde azda olsa otonomluk arz eden gelişmelerde vardı. Örneklesek;

-Kürdistan'da ve bazı illerden katılan arkadaşların sorunun özünü ekonomik mücadele olmadığını, sorunun demokrasi sorunu olduğu bu çerçevede olaylara bakılması gerektiği.

-Sendikaların siyasi mücadelede vermesi gerektiği.

-1 Mayıs'ın alanlarda ve sınıflarında her yerde kutlanması gerektiği.

-Eğitime önem verilmesi gerektiği, vb.vb.

Daha sonra aşağıdaki kararlar alınarak toplantı sona erdi:

-Tüm Maliye-Sen olarak Maliye Bakanlığına yürüyüş yapmaması, (Bu öneri aynı zamanda Kamu Çalışanları Platformuna götürülecek)

-Bölgesel eylemliliklerin yapılması.

-1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması, koşulları olan her ilde kutlanması.

-Bölge temsilcilerinin oluşturulması.

-Çalışanlardan zarara uğrayan arkadaşların ekonomik zararlarını karşılamaya amacıyla her ilde merkezi ion oluşturulması.

Akıllı bir partinin sanatçılara, doğru ve yaratıcı ilişkiler kurması, gayet zor ve başı başına bir sanattır. Meslekleri aynıdır. Devrim ve yaratma. Birisi bunu milyonlarla birlikte yapar, diğeri tek başına. Her ikisi de, otoriteye ve disipline bayırmaksızın bir şey yapamaz. Parti, rengini atesten alan modern bir otoritedir. Milyonların üzerinde otorite kurarak, onları dipsiz karanlıkların ötesine, insanılmaz serüvenlere sevk etmesini sever. Kitlelerin, kendi üzerinde otorite kurmasından -tıpkı devlet gibi- pek hoşlanmaz. Ama yeryüzünde, kitlelerin, kendi üzerinde, otorite ve denetim kurmasından hoşlanmaz, bu olmaksızın, canlılığını yitirip, çürüyeceğine inanan "garp" partiler de vardır.

Sanatçı, kendisini, kendi disiplini ve otoritesi altına almaksızın, ciddi ve kaliteli yaratımı gerçekleştiremez. Gülümseyişiyle şafağı gölgeleyen harika eserler çıkması ortaya. O, ruhunun derinliklerinde uyuyan, özgür yaratıcılığın ayak bileklerindeki prangayı sıncak, kendi öz otoritesi ve disiplin ateşiyle kırabilir. Sanatçının otoriteyi sevmeyişi doğrudur. Sanatçı, bir başka gücün kendi üzerinde otorite kurmasından, kendisini yönlendirmeye kalkışmasından hoşlanmaz. O, toplumun üzerinde, önemli bir otorite olarak yükselemeye de bayılır. O, sınıfı toplumdur, otorite ve disiplin olmaksızın ilerlemenin olmayacağına çok iyi bilmektedir. Bu gerçeği en iyi bilen de odur. İlerlemek için, kendisini sürekli, kendi disiplin ve otorite cenderesine sokan bir yaratık olmasından-
dar bu biraz da.

Partinin, sanatçıyı disiplin altına alması, sevk ve idare etmeye kalkışması, baş ağrısını ve çatışmayı beraberinde getirir. Bu çatışmadan, çıksa çıkça, ortaya güçlü mızah konuları çıkar. Partinin, sanatçılar üzerinde bir otorite kurması mümkün müdür? Mümkündür. Kafası ve yüreği geniş olan bir parti bunu gerçekleştirebilir. Sanatçılar, etkin bir biçimde ve doğru bir sanat politikasına dayanan, demokratik bir otoriteye karşı çıkmazlar. Bu otorite de, partinin çelik disiplinine, sevk ve idaresine, doğrudan denetimine, görevlendirmesine dayanan otoriteyi, birbirine karıştırmamak gerekir.

Ben, yığınların önünde, yığınlarla birlikte, her alanda devrim yapacağım, diyen bir partinin, sözkonusu alanlarda kendisini yetiştirmesi, yetkinleşmesi gerekiyor. Edebiyat eleştirisi yapabiliyor musun? Şairin, romancının, dramaturğun, edebiyat eleştir-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Sanat ve Otorite

mentinin, perspektifini seçebiliyor musun? Bir opera sanatçısı, bir balerin, bir heykeltıraş, bir ressam ve seni ihtiyaç duyarak, ciddi bir sorumluluk duygusuyla okuyabiliyor mu? Bir orkestra şefi, bir müzisyen. "Bu konuda parti ne düşünüyor acaba" diye mırıldanabiliyor mu? Yani sanatçılar, senta bilgi hazinesine ve perspektifine ilgili yönelip, değer biçbiliyor mu? Sorun budur.

Ben, milyonların öncüsü olarak, milyonlarla birlikte, her alanda olduğu gibi, sanat alanında da devrim yapacağım, diye bağırarak bir parti, eğer bu alanda ilmi ise, aydınlar, Köröğlü nağresini andıran bu beşirüden sedece korkarlar. Hatta, canımız ot tükemeye mi geliyoruz, diye kuşkuyla düşerler.

Sanat alanında, hiçbir parti, böylece bir yetkinliğe kavuşmaz, anlayışından uzak durulmaz. Çıplak hakların, çıplak partilerin, başarısızlıklarını hiç bir şey yoktur. Yeter ki, ödet ekinler, enginleşmeye.

Kendi görüşüne ve çizgisine güvenen etkin ruhlu devrimler, tüm görüşlere değerlik tanır. Kitabı ve düşünmeyi çarmıha çeken anlayışları, çarmıha çerecek bağlar tarihsel yürüyüşüne. Ve kendisine karşı örgütlediği devrimlerle gerçekleştiren büyük sıyrılmaları. Bu tip devrimler, kendisini eleştirilerden de-

ğil, eleştirmeyenlerden korkar. Başkandan korkar. Aslına sanatçının ne yaptığı, nasıl bir şey ürettiği, yani onun aksiyonudur. Sanatçının ne olduğu, iman ve abdesti, ikinci bir aşadır. Tarihsel lefleyişte, yaşamın güzelleşip dinamikleşmesinde, milyonların dönüşmesinde, bu yapıtın, bu aksiyonun payı nedir? Buna bakacakız ilkin. Asıl bu alanda ebeleşecek olan sanatçıyla. Sanat, sahibini, yaratıcısını ısıtır. Onun, iyi ya da kötü olup olmadığına bakmasın bunu yaparken. Yapıtı kendisini aşan, yapıtıyla çatışan bir yığın sanatçı vardır. Teori, pratikten doğar ve pratiği doğururken afallar.

Siri düşüncelerinden, yapıtlarından dolayı tutuklanıp da, kendisini tutuklayan güçlerin mezar kazıcısı haline gelmeyen bir tek sanatçı yoktur yeryüzünde. Devrim karşı, yeni bir devrimin ne zaman örgütlenmesini tesbit etmek istiyorsan, en başta, düşüncelerin ve yapıtların tutuklanıp tutuklanmadığına bakacakız. En kötü şey, tarih tarafından tutuklanmak ve engizasyonla birlikte, aynı koşuğa yatmaktır.

Parti, aynı zamanda, bir güzel sanatlar akademisidir. Milyonları yeteneklerine göre seferber eden, yetenekleri çok yönlü geliştiren, insanı yeni yeteneklerle donatan dev bir aklıdır. Yetmiş yıllık geçmişimizin büyük sanatçılarına bakın; Her siyasi faaliyetler, nezarethaneler, cezaevleri ve mahkemeler dünyasından geliyordu. Sistem şu ya da bu tarafa çatışmayan büyük sanatçı çok azdır yeryüzünde. Sanatçıların kaç bin yıllık serüvenidir bu. Gözlerine mil çekildi, derisi yuzuldu, kılıse ve esmi avlularında yakıldı, asıldı kent meydanlarında, eli kesildi bileğinden. Kendi dışındaki otoritelere ve kendisine yönelik sert buyruklara kuşkuyla bakması, karşı çıkmaması, didenmesi burdandır biraz da.

Sanatın boyutlarını, inceliklerini, misacını kavrayan bir parti; topluma, bağlarından sanatçı yetiştirip sunan bir parti; kendi dışındaki sanatçılar üzerinde, edebi, sanatsal, demokratik bir otorite kurabilen bir parti. Sorun budur. Sanatçıların büyük çoğunluğunu, iktidar aldıktan bir zaman sonra, burjuvazi tarafından devrilen partinin ve sınıfın saf- larında görmek istiyorsan, ve iktidar yürüyüşünde görmek istiyorsan.

Safının genişliğini ve kalitesini, kafanın genişliği ve kalitesi belirler ve böylece bir kafanın sanın aşan etkin bir pratik belirler. Zor iştir. Haylice zor.

748 yıllık ceza ile yargılanan Veli Yılmaz dünya basın tarihine geçti.

Veli Yılmaz öldü

Devrimci yazar, gazeteci Veli Yılmaz'ın cenazesi 29 Mart'ta devrimci-demokrat çevrelerden oluşan ikibin aşkın insanın katılımıyla Zincirlikuyu mezarlığında toprağa verildi. Veli Yılmaz 1950 yılında Giresun Şebinkarahisar da doğdu. 12 Mart'ta tutuklandığında İstanbul Teknik Üniversitesi Maden Fakültesi'nde birinci sınıf öğrencisiydi. Bu dönemde toplam 2,5 yıl cezaevinde kaldı. 1976 yılında yayımlanmaya başlayan Halkın Kurtuluşu gazetesinin yarı işleri müdürlüğünü yaptı. 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi öbününde tutuklandı ve TDKP Merkez Komite üyesi olmak iddiasıyla yargılandı. Halkın Kurtuluşu gazetesindeki sorumluluklarından dolayı ise (Türkiye basın tarihine geçeni) toplam 748 yıl tutan ceza aldı. Veli Yılmaz, gazeteci Neyyire Özkan'la evliydi. Yılmaz, çok yönlü ve üretken bir yazardı. Evrensel Kültür, Özgürlük Dünyası ve Gerçek Dergilerinin sürekli yazarlarından. Ayrıca Yaşın Yönetmenliğini yürüttüğü Tüm Zamanlar Yayıncılık tarafından basılmış kitapları da vardı.

Grup Munzur İstanbul'da

Bugüne dek çalışmalarını İzmir'de sürdüren Grup Munzur elemanları İstanbul'a yerleşme kararı aldılar. Grup Munzur'un bu kararı alınmasındaki en büyük etke, İzmir'deki Kültürel ve Sanatsal Çalışma yapma komisyonunun genel anlamda yetersiz olmasıdır.

Grup Munzur 1992 Şubat'ta kurulmuş. Amaçları burjuvazinin

yozy değerlerine alternatif bir kültür yaratma mücadelesinde müzik alanında öncü olmak. Devletin tepkisine de üzerlerine çekmişler bu yüzden, çeşitli kereler gözaltına alınmışlar. En son olarak Edirne'de bir gösteride gözaltına alınmış ve 4 gün içeride tutulmuşlar.

Grup Munzur İstanbul'daki çalışmalarından çok şey bekliyor.

Deniz koydum adını

Metin-Kemal Kahraman kardeşler Gülbahar'la yaptıkları "Seher Yeli-desmal" kasetinden bir buçuk yıl sonra "Deniz Koydum Adını" adını verdikleri yeni kasetlerini çıkardılar. 200 saatlik bir stüdyo aşamasının ürünü olan kasetin ucu Türkiye, beşi Zazaca olmak üzere sekiz parça yer alıyor.

Kahraman kardeşler Türkçe par-

çalarında toplumumuzun kişiliksizleşme, kimiksizleşme yönlerini, Zazaca parçalarında ise Kürt halkının aşkını, acısını, mücadelesini ele aldıklarını belirtiyorlar.

Metin-Kemal Kahraman kardeşler "Deniz koydum adını" adlı çalışmalarında yer yer caz deremelerinde de bulunmuşlar.

İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ

"Anılacaktır Ölümleri"

İnsanoğlunun yüzlerce yıllık yazılı tarihinde, onlarca önder içinde buldukları toplumları ve ulusları ya uçuruma sürüklemişler ya da geçici de olsa insan omurgasına yararlı bir özgürlükle, ülke topraklarında "bir orman gibi kardeşçesine" yaşamalarını sağlamışlardır. Herakleitos, Epikür ve Demokritos'la ortaya konan kaba materyalizmin ilk aşuçları ve tarihte bildiğimiz ilk isyancı önder Spartaküs iyi bir liderlik sıfatını kaba anlamlarla ifade edebildiler.

Bunlara karşılık acımasız tiranların, eğitimsiz mahkemelerin yargılarından ve sonunda fülherlerin, paşaların iktel, katı ve acımasız önderlikleriyle "yüz katası" bir sıfatla anılan liderlik.

Sonra Marks'ın Mao Zedung'a dünya halklarının öğretmenleri önderlik sıfatının için "komünist" payesiyi dolandırarak, bilimsellik kazandırmışlardır.

İşte bilimsel sosyalizmin bu öğretmenlerinin bir öğrencisi de ülkemizde yetişmiştir. Kısacık yaşamı boyunca, olanakları ölçüsünde aşındırmadık alan, katılmadık mötting, örgütlenmedik fabrika bırakmayan) Sosyalizmin bilimsel işlevini iyice kavrayıp 70'lerin Türkiye'sini bilim adamı gözüyle çözümlerken ve günahtüre dek evrilirken doğduğundan hiçbir şey yitirmeyen ideolojik bir çizgim yaratıcılığıyla keşfisi de "öğret-

men" payesiyi alan, bir öğrenci...

24 yaşındayken sorguculara "... Ben komünistim bir komünist olarak siyasi konularda hiçbir şeyi prensip olarak gizlemeyiz ve fikirlerimizi açığa döşeriz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi ve örgüt içerisindeki bize inanan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açığa vurmaktan katıyen kaçınıyoruz ve söylemeyiz, bu sebeple örgütsel faaliyetlerim hakkında hiçbir şey açıklayamam." diyerek, siyasi bir tavır ilk gelişiren de O'ydu. Hatta, her sorguya alınışında, işkencecilerle ders vermesine ülkenin içinde bulunduğu faşizm koşullarını bilimsel açıklamalarıyla irdelerken, esas sorgusunu, onların tm yoksa kendisinin mi olduğunu ortaya koymuştur. İşkencecileri sorgulamıştır. Yüzleştirildiği her arkadaşına direnç aşılarmıştır. "Diranma-yı gir vermeden yazan" ve "Dirar-ı Bekir'de gurleyen yeşil gö-lü paruzan" odur. İbrahim KAYPAKKAYA 12 Eylül 1980 faşizmi öncesinde hangi çizgide olursa olsun bir devrimci işte bu örnekte önderin yaşamını anlatan "Ser Verip Sir Vermeyen bir yığın İbrahim Kaypakkaya" adlı kitabı içerik açısından tamtmaya gerek yok.

O'na yitirmişimizden bu yana 20 yıl geçti. Bu kitap böyle bir insanı anlatmaya yeterli mi veya daha değişik niteliklerde kitaplar yazılmaz maydı?

Çünkü bu kitap İbrahim KAYPAKKAYA'yı salt biyografik olarak incelemeyiz. Mahkeme tutanaklarına geçen siyasi görüşlerinden başka onu ideolojik kişiliğiyle tanıtlayacak fazla bir gösterge yoktur. Zaten bundan dolayı İbrahim KAYPAKKAYA'nın siyasi-politik kişiliği silik kalmış, sadece "Ser Vermeyen Yığın" saygınlığıyla yetinilmştir. Aslında yazınsal nitelikteki belgeselerde, kronolojik sıralamaya uyularak aşamalandırma yöntemiyle kişiler konuşulmuş, tanıklıklar ön plana çıkarılmış. Anlatıcı hep geride kalır. Burada tam tersi sözkonusu, Ali KAYPAKKAYA'dan başka kayda değer tanık yok.

Ayrıca alını şifhlerin çoğu metinlerdeki ifadeyi yaksayamamış. Bu kitap Umur Yayıncılık'tan ser verip sir vermeyen komünist önder İbrahim Kaypakkaya adıyla üçüncü baskısı çıkan Muzaffer Oruçoğlu'nun TOHUM romanı ile birlikte okunursa İbrahim Kaypakkaya'yı tanıma yolunda daha bilinçli bir bilgilenebiliriz. Yine de İbo'yu yukarıda belirttikimiz noktalar ışığında inceleyecek bir yapıta hala çok ihtiyaç var. Ama, geç-

kalınmış değildir. Kendi alanlarında yetkin kişilerin oluşturacağı bir kulla daha bilimsel bir belgesel ortaya konabilir, kommalıdır da. 20 yıldır böyle birşey yapılmamışsa eksiklik "kültür politikasının" yetersizliğinde aranmalıdır.

Herşeye karşın, zamanın koşullarında üretilebilecek en iyi yapıta kaleme alan sayın Nihat BEHRAM'ın ellerine sağlık. Çünkü çoğumuz İbo'yu onarla tanidik.

Sözlerini Turgut UYAR'ın şu 5 güzelim dizesiyle bitiriyorum:

Deniz en güzel aşkken avışığına
Küçük ve kararsız odalarda Al-
dırülenler
Direnerek ve akarak ölenler
Yüceltilenler
Anılacaktır ölümleri."

Sevil TAYLAN

GRUP YORUMUN ÖYKÜSÜ KİTAPLAŞTI Grup Yorum, Bir Kar Makinası

Tavir yayınları Grup Yorum'un 1988'lerden günümüze uzanan serüvenini

"GRUP YORUM/BİR KAR MAKİNASI" adlı derlemeyle kitaplaştırmış

Grup Yorum şarkıları, konserleri, eylemleri ve militan sanat anlayışıyla devrimci kültür evrenimizin yadsınmaz bir değeri, yol açıcı bir dinamizmi...

Grupun, 1988'de "Sıyrılp Gelen"le başlayan çalışmaları gitgide daha siyasal, daha örgütlü ve kurumsallaşan bir gelenek yarattı.

Grup Yorum 12 Eylül karanlığından sıyrılp geldi kavgamıza 1988 yılında Basın Yayın'dan dört üniversite öğrencisinin Metin, Ali, Orlan, Raşit'in çabalarıyla kurulmuş. O günden bu yana tam yirmi iki kişi gelip geçmiş Yorum'dan. "Kızılmak", "Gülbahar", "Metin-Kemal Kahraman" Grup Yorum geleneğinden çıkan müzik grupları. Grup Yorum sürekli değişen, yenilenen kadrosuna rağmen Ortaköy Kültür Merkezi'nde simgeleşen bir kurumlaşmanın tutarlı çizgisini hep korudu.

BİR KAR MAKİNESİ Grup Yorum'un öyküsünü anlatıyor. Kemal Sahir Gürel'in derlediği kitap dört bölümden oluşuyor. Birinci bölümde tarihsel bir sırayla grubun çıkan kasetleri tanıtılıyor. Bu ka-

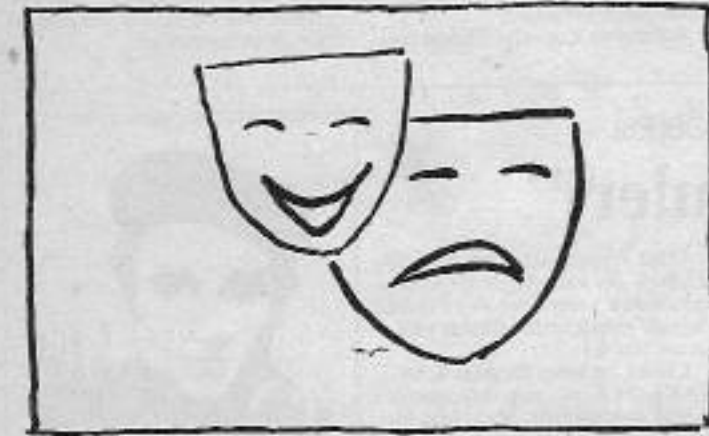
Grup Yorum'un müzik serüveni 1988'de amatör ruflü 4 gencin bir araya gelmesiyle başladı, siyasal mücadeleyle öneşen bir çizimde sürdü.

setlerden yola çıkılarak grubun örgütlü ve militan bir sanat mücadelesinde bağından peçenler (güzallılar, tutsaklıklar) ve kasetlerin kamuyoyundan yarattığı etki anlatılıyor. İkinci bölüm Grup Yorum'un mahkeme süreçlerinde verdiği savunmalara ayrılmış. Ekler adını taşıyan üçüncü bölümde ise grubun uğradığı baskıların detayları veriliyor. Bu bölümde ayrıca grupla ya-

pılan röportajlara, haklarında çıkan yazılara da yer verilmiş. Son bölümde Grup Yorumun yarattığı şarkı sözleri ve notalardan bir seçki yer almış.

Tavir Yayınları'nın ilk kitabı olan BİR KAR MAKİNESİ'ni özenli baskısı ve düzenlemesiyle de dikkat çeken bir kitap, Grup Yorum'un öyküsünü merak edenlere önerilir.

Kırmızı Balıklar Tiyatro Grubu: "Oyunumuz Pankarttır Pankartımız da Oyunumuzdur"

Kırmızı Balıklar'ı hiç gördünüz mü? Bu civıl civıl, heyecanlı gençler ilk çağlardan beri vazgeçemediğimiz bir tutkunun, tiyatroyun sevdaşları olmuşlar.

Kırmızı Balıklar tiyatro grubu ile gazetemizde bir söyleşi yaptık. Yaratmaya tasarladıkları o kadar çok şey vardı ki sözün büyümesine bırakık hızla akan zaman:

"Grupumuzun iki yıl öncesine uzanan bir geçmişi var. Ama esas olarak "Yeni Demokratik Kadın Derneği" bünyesinde, 1992 Eylül'ünde bir araya geldik sayılır. İçimizde işçiler, üniversiteler, işçiler var. Sonradan iptal edilen YİTED gecesine hazırlanırken ilk oyunumuz da çıkarmış olduk. Yapı İşçisi Ahmet'in düşlerini anlatan KIRMIZI BALIKLAR. Kırmızı Balıklar sonradan grubumuza da ad oldu."

Kırmızı Balıklar gruplarında yaratıcı sürecin tam bir kolektif mantıkla yürüdüğünü, oyunların kendilerinin yazdığını, müzikleri, ışığı, dramatik dokuyu, dekoru "atölye"

çalışması temelinde ürettiklerini anlatıyorlar. Atölye çalışmasını çok önemsiyorlar. Gelseceğin şair, müzikaçi, sinemacı ve tiyatrocuların yaratacak bir temel olarak görüyorlar. "Atölyemizde devrimci bir kültür müfredesinin temellerini atık" diyorlar.

HAYDİ TİYATRO AL YERİNİ SINIF MÜCADELESİNDE

Gençlere "neden tiyatro" diyoruz. O kadar çok nedenleri var ki. Okuyan siz de hak vereceksiniz: "Çabamızı sınıflar mücadelesinin gelişmesine bir katkı olarak görüyoruz. Burjuva medyanın saldırılan "ku"ın meşrulaşmasını engelliyor. Yaratılarımızın Halk Savaşını meşrulaştırılmasına dönük bir yüzü var. Burjuva medyası ortak hazlar ve tek tip kişilikler yaratıyor. Bütün bu bileşenlerden yola çıkarak kültür cephesinde ideolojik, politik bir çıkış noktası, bir açılım yaratmak istiyoruz.

Kırmızı Balıklar, sanatçının ör-

gütlü olarak çok şey kazanacağına, bilincindeler: "sınıf mücadelesi örgütlü mücadeleyi kopullar, örgütlülük ya da örgütler üstünlük sınıf mücadelesini yadsıyan düşüncelerdir" diyorlar. Bu nedenle saldırgan bir tiyatroya tercih ediyorlar. Sokak infazları, işkenceler ve kayıplara karşı sanat cephesinden burjuvaziye yanıt vermek, saldırmak istiyorlar.

Grup yapacağı tiyatroyun teorisine çok kafa yormuş. Uzun tartışmalar ve deneylerden süzdükleri düşünceler var dillerinde: "Gösel, deneysel, dramatik yeni buluşlar yapıyoruz, öncelikle "Partizan tiyatro"ya ulaşmak ardından da "yeni tiyatro"yu kurmak istiyoruz. İlk çıktığımız da klasik teatral biçimleri temel aldık ama ileride yeni tiyatroyu yarattığımızda "yeni sanat"ı da yaratacağız."

Oyunlarında pankart açmıyorlar. "Çünkü" diyorlar "oyunumuz pankarttır, pankartımız da oyunumuzdur".

Kırmızı Balıklar Brecht'in "iyi olan eski şeylerle değil, kötü olan yeni şeylerle başlamak" şiarını dâstur edinmişler. Brecht onlar için vazgeçilmez bir tutku. "Brecht"i yabancılaşma yöntemini sahmede uyguluyoruz. Çünkü insanın düşündürmek ve bilgilendirmek için etkili bir yöntem. Bildirinin dili haşer yarasına benzer oysa biz tiyatro seyircisine gel batınmak istiyoruz. oyundan sonra da mesajların etkisinin sürmesi için ince bir sezgi kalmalı seyircide."

Kırmızı Balıklar Atilla Jozef'in bir şiirine gönderme yaparak bitiriyorlar sözlerini:

"Hey tiyatro al yerini sınıf mücadelesinde!"

Bu düzen böyle mi gidecek!...

Şair Orhan Veli'yle düzyazı ise Sait Faik ile ilk kez sokağa çıkmış ve halkın arasına karışmıştır. Böylelikle halk, şair ya da yazarı kendisi gibi görmeye başlamıştır.

Orhan Veli her sabah hepimiz uykudayken gökyüzünü mavimsi boyamaya başlamadan önce şirimizde gül, bülbül, hali, salon gibi sözcüklerin saltanatı hüküm sürüyordu. Orhan Veli yayımlandığı yıllarda gericilerle çatıştığı "Yaprak" adlı gazetesinin 1 Ocak 1949 tarihli ilk sayısında yukarıda sözünü ettiğimiz sözcükleri yıkarak yerine yenilerini koyar: "Gül verir, karanfil alınız"... "Bülbül verir, serçe alınız"... "Hali verir, kilim alınız"... "Salon verir, sokak alınız"...

Şiirin sokağa çıkması için herşeyden önce "inci gibi birbirine tutturulmuş" yapay dizelerden arınması gerekiyordu. İtalo, Süleyman Efendi'nin nasırı "ale devri" şairlerinin rahatsız olmasını sağlayan ve günümüzde bir "çığ" dönüşmüş olan "Garip" diye adlandırılan şiir akımının dağın doruklarından yuvarlanan ilk kâr tanecigidir!

Şiiri sivilleştirilen ve Cemal Süreyya'nın deyişiyle ona "kasket" giydiren Orhan Veli'nin gerçekleştirdiği devrimin doğruluğunu Paul Eluard'ın 12 Ekim-11 Kasım 1949 tarihleri arasında Fransız radyosundan yayınlanan "Şiir Buluşucudur" başlığını taşıyan metninden okuyabiliriz: "Şiirleştirilmiş dilden, inci- vb. birbirlerine tutturulmuş güzel sözcüklerden daha korkunç bir şey yoktur. Gayak şiir katkısız çıplaklıkların, can kurtaran şimdi olmayan çareler ve sedeflenmeyen göz yaşlarıyla yetinir."

Orhan Veli'yi sokağa çeken şey insanların yaşamla olan kavgasıdır. İnsanlar öylesine sever ki, "Galata Köprüsü" adlı şiirinde köprüyü değil de, üstünden geçen insanları anlatır:

Dikilir köprü üzerine,
Keyifle seyredirim hepimizi.
Kıminiz kürek çeker, sıya sıya;
Kıminiz midye çıkarır dubalardan;
Kıminiz dümen tutar mavnalarda;
Kıminiz çımacıdır halat başında;

Galata Köprüsü üstündeki insanların hepsinin "geçim derdinde" olduğunu görür. Sokaktaki insanlar düzenin dişileri arasında bütün "karşı" koymalarına rağmen ezilmektedir:

Durmuyan işleyen saatlerde
Dişli dişliye karşı,
Dişlilerin arasında
Güçsüz güllüye karşı

Düzenin bütün dişileri "güç"lülerden yana dönmektedir. Emperyalizmden yana işleyen saatlerin insanlara neler kazandırdığının ayırımına varır..

Alınlardan akan ter
Cephelerde harcanan kurşun
Sizin için mezarlar, mezar taşları,
Hapishaneler, kelepçeler, idam cezaları;
Sizin için;
Her şey sizin için.

Düzenin dişileri "dev" bir şairi yutmak istemektedir!. Nâzım Hikmet'e karşı yapılan baskılara karşı sessiz kalamaz Orhan Veli... Ve arkadaşları Oktay Rifat, Melih Cevdet Anday ile birlikte Nâzım Hikmet'in özgür bırakılması için açlık grevine başlar!..

Orhan Veli sokaktaki yürüyüşünü sürdürürken sömürüye, açlığa, işkencelere, idam cezalarına karşı duran insanların safalarında yer almasına doğru giden soruyu bulur:

Bu düzen böyle mi gidecek!
Pireler filleri yutacak,
Yedi nüfuslu haneye
Uç buçuk tayın yetecek?

Şiiri sokağa Orhan Veli taşımıştır ama artık sokaklar alıp götürmektedir onun... Kapitalizm'in insanlara her şeyi para karşılığında sunmadığını, "bedava" olan yanlarının da, bulunduğunu ince bir alay ile anlatır insanlara:

Kelle fiyatına hürriyet
Esirlik bedava
Bedava yaşıyoruz, bedava.

Orhan Veli paltosunu satma pahasına yayınlamakta kararlı olduğu gazetesi "Yaprak"ın çerçevesinde özgürlük dalında çiçek açmaya başladığı anda çok genç yaşta hayatı ayrılır... Günümüzde de, pireler filleri yutmaya devam ediyor. Ama bu düzen böyle gitmeyecek!... Orhan Veli'nin dürtü duvarın karamsarlığı yerine bir pencerenin güzelliğini yüreğimize işleyen, umut dolu, şiirleri güneşli günlerin habercisidir bizlere:

Pencere, en iyisi pencere
Geçen kuşları görürsün hiç olmazsa,
Dört duvarı göreceğine.

Sunay AKIN

Newroz'u tutukladılar

Sivil Polisiniz

Hüseyin, Kütüphane çıkışında
SİZİ BEKLİYOR!

Yalnız o mu?

Öyle Nazım Hikmet'leri, Sabahattin Ali'leri okuyup da rekabete giriyorsun? Hep bakalım... Demokrasi derdiyse de o kadar denmedi mi? Du bakalım, ne okumuşsun ne öğrenmiş bi iyi anıyalım. Terörist mi oldun anarşist mi bilelim... Öyle bedavadan çekip gitmek var mı? Söyle bi subeye kadar rica ediyim carım. Hadi bak, beni zor kullanmaya mecbur etme!

Geçen hafta gazetelerde, dergilerde çarşaf çarşaf ilanlar çıktı. Kültür Bakanlığı halkı adeta reklam bombardımanına tuttu.

İlanlarda ne yazıyordu derstiz? "NAZIM HİKMET... kütüphanesinde sizi bekliyor" YAŞAR KEMAL... kütüphanesinde sizi bekliyor. Hemen aklınıza gelebilecek bütün yazarlar vardı ilanlarda.

Kültür Bakanlığı halkı kitap okumaları için kütüphanelere davet ediyordu. Sunusuz seçenekler sunuyordu ölümlüze!

Aynı günlerde Ozan Barış Erdoğan İstanbul'a gitmek amacıyla uğ-

radığı Ankara otobüs terminalinde polislerce gözaltına alınıyordu. Polis üç gün boyunca işkence yaptığı Barış Erdoğan'a ölüm tehditlerini savdıktan da geri durmuyordu.

Barış Erdoğan'la birlikte bir de kitap gözaltına alındı. Erdoğan'ın, Gazete merkezimize ulaştırmak için Ankara büromuzdan aldığı yazar Muzaffer Oruçoğlu'nun "Newroz" adlı romanının bilgisayar disketleri ve orijinaline polis el koydu.

Barış Erdoğan Ankara Emniyet Müdürlüğünden 3 gün sonra serbest bırakıldı ama Newroz romanı

hala tutuk.

Nazım Hikmet artık kütüphanelerde halkımızı bekliyorken (!) nedense bizim çıkarmayı düşündüğümüz Newroz romanına el kondu.

Devletin iki yüzlü politikaları, hayatımızın her alanında kendisini gösteriyor. Fasit-feodal zor ne yasakta ne de vahşette sınırlanıyor. Çünkü onlar her şeyimizden korkuyorlar.

Newroz romanı özgürlüğüne kavuşacak, sizin kör karanlığınızı yıkararak, binlerce yüreğe ışık olacak. Bu böyle bilime.

YOKUŞ YOL'A NAZİRE

"Bük-Dersim yolunda bir yer kanar"

Onlar yazgısı belirsiz bir hüznemü kostular? Ay varken, ay ışığı, ay dolunayken. Hangi tarih geride sadece aklıklar buakar ki! Testemiz bir mercan adası değil ki bu gıgıgırlı hayat. Giderler uyku tullanlarına girerler geceyi bir yıldız gibi sabah ederler. Öyle mi? Hayır hayır. Değil. Onlar her geceyi bir iklimden bir iklimle koşar gibi sebül yaşarlar. Sonrası mı? Sonrası kimsiler. Barınak sessizliğini, nöbet mi, kuşatma mı, ölüm mü? Hem söyler misiniz bu insanlar sizin kadar da mı sevmeyizler kendi ellerini, yazlarını, gözlerini. Siz bir şeye adanmış nedir bilir misiniz? Yürektir yürek. Sonra da ölüm!

Elbetki hayatları yeşermemiş bir hüznemü ağacıdır çoğu zaman. Doyasıya ölümüne kırmızı atlar da var çünkü. Ki her adanmış bir vazgeçiş koşullar.

Şimdi onlar çoğalmış bir nehir gibi sessiz ve sakin akarlar. Geceğin hüzneme kendi hislerini katar-

lar. Ay öltirse sahilik susar mı? Yaşamı kendini destana kusar mı? Orda o büyük sözlen başlar mı?

Denilir ki, ateş önce bir dağ volkanı gibi parlar. Alevler göğe ağına dek yanar. Sonra ritüel kırık bir hüznemü -ama usul usul- başlar. Gözöl silahını en yakın ağaca asar. İşareti verir vermez vokaldaşlar dansa başlar. Hiç kimse kimsene bakmaz. Yüzler itirazsız bir mağmaya döner. Gökten çivri mavimsi bir yıldız kayar ve herkes delirmiş törene bir şair gibi akar.

Artık gitmek eskil ve yaralı bir isyan emridir. Herkes sorar. Ömrümüz kaç ritüel anlamıdır. Kim kimdir hangi Seyid'in peşrevinden geçmedir. Hayat kaç ormanca yangındır. Öyle susuz öyle çok geceler niçin yaşandı? Yılanız bir dağa niye Yılan Dağı demilir. Kaç dilsiz söylenceci zaplar ne-reye aktılır.

Ve sözlen upuzak bir doruktan gelen basharison bir çağıyla apansız biter.

Gelin gelin. Hep birlikte sessiz ateşler yakalım. Dağları sölene katalım. Silahlarımızı çapraz asıp gidelim. Gidelim hey gidelim. Gidelim ki sürülmüş olduğumuz acılar kendince kanasın. Gidelim ki bir geyik yalınzağa koşarsa ölüm erken gelir anlansın.

Sonra epeki bir zamanda yerliler bir seyyaha demışler ki, Bük-Dersim yolunda Kemal'e ve askerlerine inanırsan aşiretler kanar, bebelerin gül mavimsi yüzleri kanar.

Neden mi? Çünkü otuzsekizi anlatan herkes ağlayarak der ki, biz bebelerimizin çığlıklarını mağralardan askerlere ses gitmesin diye enziyerek boğardık.

Bu yüzden Bük-Dersim yolunda bir gün sizin ya da bizim geçişimiz ne ki? Orda her vakit dağların kendi yitireği kanar.

Kendi yüreği!
Kendi yü-re-ği...

Haydar OĞUR

Ustalardan...

Bu bölimde, gerek Türkiye ve gerekse de Dünya Edebiyatına mal olmuş şairlerin şiirlerine yer verilecektir. Yeriniz şimdilik kasıtlı olduğundan uzun şiirleri ancak bölümleri seçerek yayımlayabiliyoruz. Ancak dizelerin tadına varabilirseniz, o dizelerin şiirine ulaşabilmek için kitabın adını da şiirin altında yayımlıyoruz. Haydi şaire!...
İki Nehir Arası Ülkeler

Ve ikimiz birden gültüyoruz yerdeki bir resmine Mao-çce
Tung'un
Ve buluşuyor gültülerimiz.
Buluşup konuşuyoruz bilmediğimiz iki dili

Gülmek denen bir dünya diliyle Mao'da karşıyor sonra bakıyoruz ikimizin gültüme
İşte o zaman en uzun gültü başlıyor aramızda
Artık üçümüz doluyoruz iki nehir arası ülkesi ve sokaklarını
En işmanımız ve en çok galesimiz O Kuzeykapısında ayrılıyorz sonra her birimiz Ayrılp ayrılp buluşuyoruz
Ve Doğukapı alanında senin yüzüne benzeyenim bir yüzü
Ve çocuk yüzlerine. Çocuk yüzlerine.
Ve yontulara. Neden yontulara benzer çocukların yüzleri
Ve uzun çarşılara, kadınlara uzun Furat'a ve?

Atlas-İlhan Berk
Adam Yayınları

Benim Avusturalya serüvenim toplam üç yıla yaklaşıyor

Muzaffer Oruçoğlu'nun, bir kültür festivalinde, Avustralyalılara hitaben yaptığı konuşmanın metnini sunuyoruz.

Bayanlar-baylar, Benim Avustralya serüvenim toplam üç yıla yaklaşıyor. Bu üç yıl içinde, çok ilginç, güzel ve yadigaracak şeyler öğrendim. Birçok şeyi hayran oldum, birçok şeyi ise yadırgadım. Bunlardan bazılarının üzerinde düşünmek istiyorum.

İlk olarak, Avustralya'ya ayak basışın zoraki karakterine karşı; Ormanların, deniz ürünlerinin ve hayvanların sormusuzca yokedilişine karşı; kırk yıl önce Aborijin geleneklerinin çöğnenişine karşı; 1788'de, Pemulwuy'un başlattığı Aborijini direnişine hayran oldum. Buna ek olarak, Pemulwuy'dan aşağı yukarı yüz yıl sonra, endüstrinin yükselen vahşi karakterine karşı, aslında bir tepki ve protesto olarak ortaya çıkan Ned Kelly'nin direnişine hayran oldum. Buna göre, Avustralya'ya gelince, Avustralya halkının iki büyük onur güneşi vardır: Pemulwuy'un kesilerek ispiroto fiçası içinde İngiltereye gönderilen kellesi ile Ned Kelly'nin darağacında sallanan kellesi.

İkinci olarak, modern dünya resmini etkileyen Aborijin resmine, özellikle de Yirawala'nın tablolarına hayran oldum. Picasso'nun, "Tüm hayatım boyunca başarısız elde etmeğe çalıştığım tek ressamdır" dediği Yirawala'nın, modern Avustralya ve dünya resminin devleri arasında yerini alması şaşırtıcı değildir. Çünkü Aborijin resmi, insanlık şafağının pasifikteki ilk gülmüşeyisidir. Margaret Preston, Clifton Pugh ve Sydney Nolan gibi ressamların ruhunda bu gülmüşeyisten yansıyan güzel renkler yok mudur?

Üçüncü olarak, bu güzel kıtanın, dünyanın, neredeyse tüm dillerini ve kültürlerini, ilginç bir bileşimle, dev bir çayek bahçesi haline getirmesine hayran oldum. Geleceğin güzelleşmesi, bu bahçenin güzelleşmesine ve iç kısımdaki çöllere doğru gelişmesine bağlıdır. Kültürler birbirlerini ezerek değil, özgür bir ortam içinde, yan yana gelişerek, birbirlerini özümleyerek kaynaşabilir, güçlü, zengin bir insanlık kültürü haline gelebilirler.

gelebilirler.

Bayanlar baylar,

Avustralya'da alışmadığım, yadırgadığım bir yağın şeyin olduğunu da söylemeliyim. Yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde Avustralya, on milyon kolonyalı öldürdü ve Gelibolu'ya İngiltere'nin isteği üzerine asker gönderdi. Bunu Kore, Vietnam, Körfez, Karıboçya ve Somali izledi. Tarih, asker ihraç eden ülkelerin çıkardığı sorunlarla uğraşmaktan ilerlemeye fırsat bulamıyor. Bu kadar kültürün bir arada yaşadığı bir ülkenin, tarihsel ilerleyişi kolaylaştırması gerekiyor.

Bu ülkede, halkın oylarıyla iktidara oturan bir başbakan, Kraliçenin valisi tarafından alaşağı edildi. Daha dün, başbakanın eşi, kraliçenin önünde diz kırmadığı için kıyametler koptu. Bankaların buna tepkisi, beş dolara üzerindeki Caroline Chisholm'un resmini kaldırmak ve kraliçenin oturmak şeklinde oldu. İngiltere'de yayınlanan The Sun gazetesi, baş yazısında, "Biz İngilizler, doların üzerinde Avustralya başbakanı Keating'i ya da imzasını görmektense, kanguru poposu görmeyi tercih ederiz!" diye ateş püskürttü. Kraliçe resminin tüm paralarında ve gerekmez salonların, binaların gamzesinde sallandığını farketmiş olacaklar ki böylesine şiddetle saldırmıyorlar.

Aborijini bayrağına hayran olduğumu söylemeliyim. Kıp kırmızı bir hüznemü ve acı okyanusu, (siz isterseniz buna çöl toprağı deyin) ve bu okyanusun bağrından, karanlığa doğru yükselen koca bir güneş. Bence Avustralya'nın ve tüm dünyanın, geçmişini ve geleceğini özetleyen, insana umut, ilerleme ve yaşam sevgi veren çok güzel bir bayraktır bu.

Bizler, biz ikiye üç yıllık ve iki günlük geçmiş olan göçmenler, kırk bin yıllık bir zenginliğin özü olarak ortaya çıkan bu bayrağın gücünü ve güzelliğini gömezlikten gelemeziz.

Avustralya ve dünya, bu bayrağa ve bu bayrağın özünde yatan, bir birinden güzel ilkelere layıktır.

Muzaffer Oruçoğlu
Nisan-93<None>

Muzaffer Oruçoğlu

KAHRAMANLIK
KILAMLARI

ÇIKIYOR

Serdar Can

NENEMİN
MASALLARI

2. Baskı
ÇIKIYOR

GENÇLİK

İşçi sınıfının Birlik-
Mücadele-
Dayanışma günü 1
Mayıs ta

YENİ
DİRENİŞLER
YARATMAK
İÇİN İLERİ

Bürolarımızdan
isteyiniz

YENİ DEMOKRAT

ÇIKTI

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım! Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakâr ve çlekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!"

10-12 Nisan 1971 Nisan Toplantısı

İbrahim KAYPAKKAYA Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içindeki görüş ayrılıklarında Millî Demokratik Devrim (MDD); savunan Türkiye İhtilâlcî İşçi Köylü Partisi (TİKP) safılarında yer almıştı. Ancak süreç içerisinde başını Doğu Perinçek'in çektiği revizyonist çizgiye karşı mücadeleyi sınıf birinci ve sorumluluğuyla kendine görev edinmişti.

10-12 Nisan 1971'de yapılan toplantının gündemi TİKP'nin o güne kadarki çizgisinin özelleştirilmesi, Sosyalist Kurultay ve yayın organları sorunuydu. İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist kanat, etraflı, esaslı ve samimi bir özelleştirilme sürecindeki revizyonist pisliklerin süpürüp atılmasını istemesine rağmen; revizyonistler geçmişteki çizgilerini ısrarla savundular.

Proleter Devrimci Aydınlar (PDA) revizyonistleri, parlamenter maskeli faşist diktatörlükle burjuva diktatörlüğünü birbirinden ayırdedemedikleri için parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün savunucusu durumuna düşmüşlerdi. Oysa Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm, herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekelci burjuvazinin diktatörlüğü değil; komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğüdür. Türkiye'de faşizmin varlığını anlamak için parlamenterin olup olmadığına bakmak, tek başına yetersiz ve yanıltıcıdır. Nasıl bir parlamento olduğuna da bakmak gerekir. Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu, faşist generallerin çetesinin süngüsünün işaretine göre parmak kaldırmaktan ibarettir.

PDA revizyonistlerinin anti-Marksist-Leninist faşizmi ve faşizme karşı mücadele teorileri, halk savaşını belirsiz bir tarihe bırakıyordu. Marksist-Leninistler ise, feodalizm ve emperyalizmle birlikte faşizmin de kökünü kazıyacak olan mücadelenin, temel gücünü köylülerin oluşturduğu ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan proletarya önderliğindeki halk savaşını olduğunu belirtiyorlardı. Zira halkın, feodalizm ve emperyalizmle karşı olduğu gibi faşizme karşı da kullanacağı üç silahı vardır: Parti, halk ordusu, halkın birleşik cephesi. Halk bütün düşmanlarını; feodalizmi, komprador büyük burjuvaziyi, emperyalizmi ve faşizmi bu üç silahıyla yenecektir.

İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist'ler, Sosyalist Kurul-

Kavganın Güncesi

taıyla legal bir parti örgütlenmenin, legal olanaklardan yararlanmak olmayacağı; legalizmle katılmak olacağı, «Destek-hafta hazırda hiçbir ciddi illegal örgütlenme ve faaliyetin de olmadığını belirterek reddettiler. Aynı yaklaşımla legal yayın organları üzerinde yoğunlaşmanın da yanlış olduğunu belirterek reddettiler.

Marksist-Leninistlerin özetteyip toplarıya sundukları (ancak, revizyonistlerin "izaha muhtaç olduğu" gerekçesiyle oylanmasını engelledikleri) onbir ilkeyi aynen okuyucunun değerlendirmesine sunuyoruz.

1- Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

2- Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

3- İlegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.

Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esaslıdır.

5- Stratejik savunma içinde taktik taarruz esas, taktik savunma talidir.

6- Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

7- Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, diğer örgütlenmeler talidir.

8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.

9- Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.

10- Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas-mütefiklere dayanmak talidir.

11- Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

Kültür Devriminin ürünü olarak Proletarya Partisinin Türkiye'de sahneye çıkması (24 Nisan 1972)

24 Nisan 1972'nin Türkiye devrim tarihinde önemli bir yeri vardır. Mustafa SUPHI'den sonra, yaklaşık 50 yıllık süre boyunca Türkiye devrimi hareketi, egemen Kemalist ideolojisinin, darbeci-reformist ve revizyonist düşüncelerin etkisi altındaydı. Mao Zedung'un Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin bütün dünyada yarattığı devrimci dalgalandırmadan Türkiye de nasibini almıştı. O dönemin yüksek öğrenim gençliğinin, Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF)'nda akademik boyutlarda süren ideolojik-siyasi tartışmalarının yolaçtığı saflaşmada, İbrahim KAYPAKKAYA ve önderliğindeki komünistler, o aşamada diğerlerine oranla daha ileri bir konumda bulunan Türkiye İhtilâlcî İşçi Köylü Partisi (TİKP) içinde yer aldılar.

İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının gerek TİKP içindeki ilk çizgi mücadelesinde ve gerekse diğer ideolojik-siyasi çizgilere karşı verdikleri ideolojik, şovenist, revizyonist vb. düşünce ve akimların köklü ve radikal bir eleştirisi üzerinde şekillenen ve "beş temel belge" olarak anılan İbrahim KAYPAKKAYA'nın görüşleri, çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye'de komünistlerin manifestosu durumundadır. "Beş temel belge"nin ilan edildiği dönemden bugüne dek bazı nicelik değişiklikleri yaşanmış olmasına rağmen, halâ aynı toplumsal devrim sürecinin yaşanıyor olması, ona, değerinden hiçbir şey kaybettilmediği gibi, doğ-

ruğunu kanıtlamasıyla da değer katmaktadır.

İbrahim KAYPAKKAYA, "MZD savunulmadan ML savunulamaz" prensibinden hareketle ML-MZD'ni yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'nin özgül somut koşullarına indirgemesiyle enternasyonal proletaryanın Türkiye kurmaylığını yapıyordu.

TİKP içindeki iki çizgi mücadelesi, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişisiyle şekillenerek doruğa çıkmıştı. Ve İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki komünist-devrimci kanat, komünistlerin bir manifestosu olan on maddelik "DABK 7-8 Şubat 1972 Kararları"ni açıklayarak, revizyonizme karşı cepheden bayrak açtılar.

TİKP içindeki iki çizgi mücadelesi, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişisiyle şekillenerek doruğa çıkmıştı. Ve İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki komünist-devrimci kanat, komünistlerin bir manifestosu olan on maddelik "DABK 7-8 Şubat 1972 Kararları"ni açıklayarak, revizyonizme karşı cepheden bayrak açtılar.

"DABK Şubat Kararları", başını Doğu Perinçek ve Halil Berkay'ın çektiği TİKP'in burjuva-revizyonist çizgiği üzerinde bir çok etkisi yaratmıştı. Ve bu burjuvalar, sorunu, kendi sınıf karakterlerine uygun burjuva yöntemlerle "halletme" yoluna gittiler. Onlar ML kadroları tasfiye etmek için düzenledikleri çeşitli entrikaların yanısıra, hazırdaıkları bir sınıf planla 26 Mart 1972 tarihinde "birliği konumak için" (!) tartışmaya (!) çağırıldıkları İbrahim KAYPAKKAYA ile bir yoldaşına haince bir silahlı komplo düzenleyecek kadar alçalmışlardı.

Artık "Marksist-Leninistler'e örgüt içinde hayat hakkı kalmamıştı. Her türlü eleştirinin, ellerinden bu eleştirilerin kadrolara ulaşmaması için her çareye başvurmak, onlar aleyhine sınıf tepkileri planlamak, demokratik-merkezileşme için hem demokrasi, hem de merkezileşme için çözümler üretmek, revizyonist önderliğin sanatı haline gelmişti. Parti disiplini denilen şey, artık proletarya düşüncesi üzerinde bir burjuva disiplini (baskısı) idi."

"Bu şartlar altında örgüt içinde kalarak mücadeleye devam etmek hem imkânsız, hem de faydasızdı. Proletaryaya ve halka hizmetin yolu artık revizyonist klikten örgütsel olarak da ayrılmaktı. M-L'ler de öyle yaptılar."

M-L'ler halkın menfaatleriyle parti menfaatlerinin ayrışmasını/örtüşmesini istiyorlar. Ancak, halkın menfaatleriyle parti menfaati çeliştiği zaman, hiç tereddüt etmeden halkın menfaatlerinden yana çıkarlar. İbrahim KAYPAKKAYA önderliğindeki M-L'ler, bu anlayışlarından hareketle, ihanete gidenleri kendi yollarında yalnız bırakıp komünist devrimcilerin devrim yolunda birleştiler.

24 Nisan 1972 tarihi, işte bu birliğin; onlarca yıldan beridir devrimci hareket üzerine çöreklenen egemen Kemalist ideolojinin, darbeci-reformist, şovenist, revizyonist vb. karanlığın parçalanarak aydınlığa kestiği tarihtir. Bu tarih, Türkiye'de komünistlerin bir manifestosu olan ve "beş temel belge" olarak bilinen İbrahim Kaypakkaya öğretilerinin sınıf birinci Türkiye proletaryasının öncü kurmay-müfrezesi Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) tarafından kuruluş ilanı ile beraber TKP/ML'nin parti programı olarak ilan edildi.

24 Nisan 1972'de İbrahim KAYPAKKAYA önderliğinde kurulan TKP/ML, kuruluşundan bugüne, ML-MZD bilimini kendisine rehber edindi. ML-MZD bilimine karşı değişik açılardan ve cephelerden, değişik görünüm ve kıyafet altında yönelen anti-ML ideolojik saldırı ve sapmalara karşı, inançla ve kararlılıkla karşı koydu, ideolojik mücadele yürüttü.

TKP/ML, merkezi görev olarak önüne koyduğu Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Köylü Gerilla Savaşı'nda, yüzleri aşan devrim şehidi vermesine rağmen silahlı mücadele hattından vazgeçmedi, taviz vermedi. Emeğinin egemenliğini sağlayacak kızıl güzergâhta daima kararlılıkla ilerledi.

ulus ve milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halklarının umudu olmaya devam ediyor.

Ölümünün 15. yılında yiğit komünist İsmail HANOĞLU

İstanbul-Göltepe 20 Nisan 1978, bir karanfil daha, bıraktığı şanlı mirasla düştü toprağa.

Şanlı mirasların, üç yıl gibi kısa bir sürede de yaratılabileceğini gösterdi HANOĞLU İsmail, düşerken de...

İsmail HANOĞLU emekli bir ailenin çocuğuydu. Yaşadığı yoksulluğun olumsuz koşulları içinde bir yandan öğrenimini sürdürmeye çalışırken; bir yandan da PDA safılarında ortaöğrenimi gönlüğünün örgütlenmesi faaliyetlerini sürdürüyordu.

İşçilik yıllarında ML-MZD bilimini öğrendikçe, PDA revizyonistlerini gerçek kimlikleriyle tanıdı ve 1975 yılı içinde ML safılarda yerini aldı.

İki yıllık profesyonel mücadelesiyle ideolojik sağlamlık ve kararlılığın, her günyle 24 saat devrimci olmanın mücadelesinde yoğun devrimci fedakârlık ve özverinin, alçak gönüllüğün; halka ve devrime olan bağlılığın şanlı mirasını bırakarak abedileşti.

Azimli, kararlı ve cesaretiyle yerine getirdiği son görevi: Göltepe ve yoresinde halkı kan kusturan azıllıkudurgan faşist Şerif... 'yi halk adına ölümlü cezalandırdığı sırada, Şerif faşistinin korumaları itirice, önce vurularak öldürüldü, akabinde hunharca başı taşla ezilerek katledildi. Bıraktığı alçak gönüllük, fedakârlık ve cesaret erdemlerini bugün birçok İsmail'ler taşıyor ve onun yolunda savaşıyor.

İsmail HANOĞLU arında şanlı bir gelenek bırakan komünistlerdendi. ML safılarında yazdığı üç yıla, zengin mücadele dersleri içeren, koca bir miras bıraktı.

Katledilişinin 20. yılında Enternasyonal proletaryanın, Türkiye ve türkiye Kürdistan kötünü öncü müfrezesi, çeşitli milliyetlerden emekli halkımızın komünist önderi, İbrahim KAYPAKKAYA'yi

ANMA GECESİNE KATIL!

FİLM/TİKKO Gerillaları ve Başkan Gonzalo'nun Konuşması	Grup KIZILIRMAK Nizamettin ARIC' Ali ASKER ARAM Nihat BEHRAM
TIYATRO/Asmen FOLKLOR Can CİHAN	Enternasyonal Müzik Grupları (Peru, Güney Afrika, Yunanistan)
Partizan OZANLAR	

Tarih: 8 Mayıs 1993 Çarşamba Saat: 16.00

**İbrahim'i Anma Gecesi
Tertip Komitesi.**

[Düzenleme: öncesi ilanımızda Grup KızılirmaK diğeri hatasından dolayı yazılmıştır. -Gözetilmiştir.]

Savaşan Kadınlar

1872 yılında soylu bir toprak sahibinin kızı olarak dünyaya gelir. Bu elit tabaka içinde bir dizi olanaklarla yaşamak Kollontai'yi tatmin etmez. O inançları ve amaçları uğruna kendi burjuva sınıfına " ihanet " ederek proletaryaya sallarında yer alır.

İyi bir gözlemci, insanca, duyarlı ve Rus edebiyatının ilenici-demokratik gelenekleriyle eğitilen Kollontai, Çarlık Rusyası'nın otokrasisine duyduğu sert tepki ile Marksizme yönelir, güçlüklerden, zorluk ve tehlikelerden yılmayan bir devrimci olur. Kollontai 80 yıllık yaşamını dolu dolu ve sosyalizm için yaşar. 1883 de ilk yazınsal çalışması basılır. Daha sonra İngiltere işçi hareketine ilişkin incelemelerde bulunmak üzere İngiltere'ye gider.

"Kadınların yazgısı beni tüm yaşamım boyunca ilgilendirdi ve beni sosyalizme çeken bu ilgi oldu" diyor Kollontai yaşamı boyunca kadın sorunlarıyla hem teorik kitaplar, makaleler yazarak hem de pratik örgütlenmesinde yer alarak yakından ilgilendi.

Kollontai kadınların kurtuluşunun sosyalizmde ve giderek sınıfsız toplum olan komünizmde görerek feminismlerle arasına kalın bir çizgi çekmiştir. Her konuşmasında emekçi kadınlarla, burjuva kadınlar arasındaki farkı ve sınıf çelişkisini dile getirmiştir.

1907 Ağustos ayında yapılan Uluslararası Kadın Sosyalistler Kongresine

Yeni kadınların yaratılmasında örnek alınacak komünist kadın;
ALEKSANDRA KOLLONTAI

Rusya temsilcisi olarak katılır. Daha sonra Clara Zetkin ile birlikte 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını önerir. Kadınların sosyalist hareketi uluslararası sekreteriyasına üye seçilir. Merkezi Berlin'de olan Yeni Kadınlar adlı broşürde kadın sorununa ilişkin makaleleri yayınlanır.

1914'de Alman makamlarınca tutuklanır. Karl Liebknecht'in ısrarıyla bırakılır. Danimarka ve İsveç'te savaş karşıtı faaliyetler sürdürür. Oradan da Norveç ve New York'a gider. Sonrada Rusya'ya döner.

Sovyetlerin ikinci kongresinde Halk Komiserleri Konseyine seçilir. 1919'da parti merkez komitesinin kadınlar başkanı olarak getirilir. Sosyal Güvenlik

Bakanlığı'nın fuhuşla mücadele komisyonuna üye olur. Tüm Rusya Sovyetler Kongresinde ise merkezi yönetim komitesine üye seçilir.

10. kongrede "İşçi Muhalefeti" adı altında Bolşevik partisine tavrı alır. Fakat Lenin'in kondisyonu olumsuzlaşmasından sonra halasını kabul eder.

1922'de Norveç'te SSCB Büyükelçiliğinde müsteşar olarak görev alır. Böylece dünyada ilk kadın büyükelçi olma statüsünü elde etmiş olur.

70. yaş gününde "Emeğin Kızıl Bayrağı" nişanı ile onurlandırılır. 80 yaşında yaşama veda eden Kollontai bizim önmüze kadın bir komünist olarak yolunu aydınlatıp mücadelemize örnek olacak bir savaşçı YENİ KADIN tiplemesini

çıkardı.

Yepyeni bir yaşamın kurulmasında, yeni kadınların yaratılmasında, sosyalizmin temelini neşeyle, azimle, her türlü zorluklarına, güçlüklerine rağmen kurma mücadelesinde, engin özverileri de bulunan bu eşsiz komünistin mücadelesi mücadelemize her zaman örnek olsun diyoruz.

- A. Kollontai'nin Kitapları
1. Dubroyubov'a Göre Eğitimin Temelleri
 2. Kadın Sorununun Toplumsal Temeli
 3. Toplum ve Ailelik
 4. Marksizm ve Cinsel Devrim
 5. Birçok Hayat Yaşadım.
- Sosyalist Ahlak anlayışının insan davranışlarını düzenlemeye başlamasıyla, iki dins arasındaki ilişkilerdeki çürüme ve yozlaşmanın giderileceğine inanan Kollontai YENİ KADIN tipini şöyle tanımlıyor:

- Kişiliğini kanıtlayan,
- Kadının devletteki, ailedeki, toplumdaki katmerli köleliğini protesto eden,
- Hakları için mücadele eden,
- Burjuva ahlakına meydan okuyan,
- Birey ve kadın olarak kendini doğrulamak için mücadele eden,
- Dünyayı sorguya çeken,
- İlk olarak kendi bilincine varan,
- Boyun eğme ve kişilsizlik yerine özgürlük ve bağımsızlığa değer veren,
- İki yüzü temizlik maskesi yerine, yeryüzü sevinçlerindeki haklarını isteyen,
- Aşk hikayelerini yaşam içinde sınırlı bir yere koyan,
- Abartılmış duygulanıma yerine disiplini yağlayan,
- Erkeğin yankısı olmayan kadındır.

Boşanmanın kolaylaştırılması nedeniyle koparılan fırtınalar

Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) Çorum milletvekili Cemal Şahin boşanmayı kolaylaştıran bir yasa önerisi verdi. Meclis Adalet Komisyonundan geçen yasa tasarısına göre eşini boşanmak için dava açıp davası reddedilen kişi bir yıl sonra otomatik olarak boşanabilecektir. Eskiden bu süre 3 yıl idi.

Boşanmanın kolaylaştırılmasıyla ilgili olarak lehte ve aleyhe giddetli tartışmalar oldu, fırtınalar koparıldı. Taraflar birbirlerini kadın ya da erkek düşmanı ilan ettiler. Yasanın aleyhinde olanlar esas olarak kadın hakları savunuculuğu yapıtlarını iddia ettiler. Bu yasa ile kadınların işsiz, güçsüz, her türlü sosyal güvencesizden yoksun kapı önüne bırakılacağını ileri sürdüler. Kolaylaşmasını savunanlar ise genelde erkek haklarını savunan kesim oldu. Birinci bir evliliği uzatmanın bir anlamı olmadığı çocukları da olumsuz etkilediği gündeme getirildi.

Bir yanda bitmiş bir evliliğin yarattığı sorunlar, banalılar ve ağrıları, bir yanda ise hiçbir sosyal güvencesi olmayan, erkeği ekmeç kapısı gören, boşanmış kadın statüsünün yarattığı sorunlarla kadın olma zorluğu.

İki ncu boklu değnek mısafiri, al birini vur ötekisine. Birini ya da diğerini yaşama zorunluluğu, işte kapitalizmin insanlara sunduğu seçenek. İnsan onurunu ayaklar altına alan bir yaşam biçimi.

Kırsal alandaki kadınlar genelde imam nikahıyla evli olduğu ve gelenek-görenekler ağır basığı için boşanmalar fazla söz konusu olmuyor. Zaten bir çoğu ailesinin uygun görmesi üzerine görücü usulü ile evleniyor. Orada, baba evine dönünce her türlü sıkıntı sineye çekerek zorunda kadın. Erkek ise ya bitmiş bir evliliği devam ettirir ya da ikinci hatta üçüncü bir eş alır.

Boşanmalar daha çok kentlerde olmaktadır. Özellikle son yıllarda kentlerdeki boşanmalarda muazzam bir artış gözlenmektedir. Kafa ve gömül birliğine dayanmayan evliliklere bir de ekonomik sıkıntılar eklentice taraflar için evlilik cendereye dönmektedir. Ve çoğu kadın hiçbir sosyal güvencesi olmadığı için bu cendereye boyun eğmek zorunda kalıyor.

le kafa ve gömül birliğinden geçer. Biri diğerini cinsel meta ya da ekmeç kapısı görenek yapılan evlilikler ticari bir ilişki ve insanlık onuruyla bağdaşmaz. Çirkinlik, mitsizliğin kaynağıdır. Evlilik özgür bir irade ve çıkarıcı bir anlayışla yapılan seçim olmalıdır. Sevgi saygı ve eşit ilişki üzerine kurulmalıdır. Evlilik güçlükleri birlikte göğüsleme, güçlükleri birlikte yaşama, birlikte üretme, birlikte yetkinleşmektir. Tense ve zihinsel olarak tek kelime de bölünemektir. Evlilik bir sığınma limanı değil, olmamalıdır da. Evlilikler tarafların birlikte olmaktan mutlu olduğu müddetçe sınırlı, sevgi birliğinde de insanlar ayrılabilirlerdir. Tabii ki ufak sorunlar hemen ayrılığa neden olmamalıdır. Öncelikle sorunları aşma çabası gösterilmeli, mutluğun devamı için ercek verilmelidir. Ama tüm bu çabalara rağmen eşit ilişkiler tarafları yıpratır duruma gelmişse en doğrusu olgun iki insan gibi ayrılmalıdır.

dan için kartal değildir. 3 yıl sonra yine güvencesiz, yine boyfu bükük, yine çaresizdir. Bu nedenle boşanmanın kolaylaştırılmasında fırtına koparanlar, kadınlara sosyal güvence nasıl sağlanabilir noktasında kafa yorsalar, daha yararlı iş yapmış olurlar ki boşanma başında da eğitim, iş güvencesinin sağlanması ya da işsizlik priminin ödenmesi gelir.

Doğru olan bitmiş bir evliliği devam ettirmek değildir. İnsanların kendi ayakları üzerinde, başkalarına muhtaç olmadan onarıyla yaşayacağı bir ortam hazırlanmasıdır. Boylesi bir ortamda kapitalizmde her yönüyle sağlanmıyorsa mümkün değildir. Çünkü bu düzen emek sömürüsü ve cinsel sömürüsü üzerine kurulmuştur. Ama yine de bazı sosyal hakların kazanılması için mücadele verilmelidir. Asıl mücadele ise bu düzenin değişmesi insanın insan tadında onuruyla yaşayacağı sosyalist, giderek komünist top-

Kitap

'Konuşmak istiyorum'

Domitila Barros de Chun

"Konuşmak İstiyorum" Domitila'nın kendi tecrübelerini ve Bolıvyalı halkın mücadelesini anlattığı kitabın adıdır. Nüfusun % 70'ini yoksul köylülerden oluştuğu, işçilerin ise büyük çoğunluğunun zengin maden yataklarında yarı aç, yarı tok emperyalistlere ve onların uşaklarına çalıştığı bir ülkedir Bolıvyalı. Bu ülke zenginliklerin tılsım edildiği, kazlı derin kuyuların çokça açıldığı, kanayan kocaman bir yaradır.

Domitila yoksullukla boğuşan 7 çocuk anası Madenci esi bir kadındır. Ama o yoksulluğun, zehaletin ezici sındırıcı bir olma yerine direnişi seçti ve peşkesiz kadın toplu başkaldırdı. Geleceklikler yaşamını değiştirme zorunluluğuna doğuldu. Domitila ve arkadaşları 170 kişi ayn bir kadın örgütünü olarak "Sieglo Ev Kadınları Komitesi" adıyla Bolıvyalı'da bir grup oluşturdular. Sendika gibi örgütlenen bu komite Maden işçileri Federasyonu'na katılıp "Bolıvyalı İşçi Birliği"nde yerini aldı.

1947-1949-1965 ve 1967'de Bolıvyalı da korkutucu katliamlar yaşandı. Ama baskı yılmıyış değdi, direnişi filizlendi.

Enternasyonalizmin yitit savaşçısı Che Bolıvyalı devrimine kadıkada bulunurken dağlarda şehit düştü. Fakat bir anlayışla gerçekleşse de, genelle hareketin varlığı Bolıvyalı halkına umut verdi. Yoksul kendi halinde bir madenci esi iken mücadelelerini yetkinleştirdiği ve direnişçi kadımlar arasına soktuğu Domitila yılların tecrübeleriyle şunları söylemektedir: "sonuç olarak devrimci mücadelede hepimiz önem kazandığımız bilmemiz gerekiyor değil mi? Hepimiz kocaman bir çarkın dişleriyiz. Başlam bari bile bezeldüğünde makinenin çalışmıyacağına unutmamak gerekir. Yani insanları tek tek nasıl görevlendirileceğini saptayabilmek ve herkesin değerini kavrayabilmek zorundayız. Kimi iyi konuşur, kimi yazmada iyidir, kimimizin de çoğunluğu oluşturmamasında katkısı vardır. Her yarıarı dokunmasa da varlığı yeter. Kimimiz açi çekecek, kimimiz şehit düşecek, kimimiz de tarihimizi yazacaktır. Ve bir liderin dediği gibi "... hepimizin tarihte oynayacak rolu vardır. Yani hiç kimse kendini ya da başkasını gereksiz diye düşünmemelidir. Devrim için hepimiz gerekliziz."

Domitila Proletarya Partisi'nin varlığını mücadeledeki önemini yeterince bilince çıkarma noktasında eksiklik taşısa da yaşamın halkın kurtuluşu için mücadeleye adanmış direnişçi bir kadındır. Onun yaşamından ve Bolıvyalı tarihindeki keşifler sunan "Konuşmak İstiyorum"u okuyun. Bu kitaplan öğreneceğimiz çok şeyler var.

Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) içindeki en sol örgütlerden biri. Kısaca adıyla **Halk Cephesi** olarak bilinir ve kendini, "Marksist ya da Devrimci Marksist" olarak tanımlar. Kurmak istediği model, Castro önderliğindeki Küba'ninkine benzer. Halk Cephesi'nin kurucu önderi Core Habes, daha çok **Abu Hekim** kod adıyla geçer. Bu ad hem mesleği olan doktordan kaynaklanır hem de örgütünün her dördünü ödüllendiren "Lokman Hekim" deyiminden ilham gelir ve biraz da saygı karışık sevgiyi ifade eder.

Filistin meselesinin şiddet eylemleriyle kendini dünyaya tanıttığı o hareketli günlerde, elemanlarından **Leyla Halid** önderliğinde bir İsrail uçağının kaçırılıp Gazayir'de havaya uçurulmasıyla adı dünyada ünlenen Halk Cephesi lideri Habes, Batılı ülkelerin "kara listesi"ne alındı. Adı teröriste çıktığı için, bu imajı bir türlü silinmedi. Nöbetçi geçen yıl felç oldu. Bu zaman tedavi görmek amacıyla Fransa'ya götürüldüğünde kızılca kıyamet koptu. Kapitalist değişim araçlarının bastırması ve Siyonist İsrail'in kışkırtmasıyla beyini kısmi felç geçiren **Abu Hekim**, apar topar Fransa dışına çıkarıldı. Yarı ölü durumdaki bir devrimci den korkacak kadar ürkek ve felçli bir insanı tedavi etmeyecek kadar vahşidir emperyalistler. "Bati demokrasisi en iyisidir" diyenler utansınlar!

Biz Halk Cephesi'ne dönelim. Bir zamanlar FKÖ içinde en radikal tutumlarıyla tanınan bu örgüt, Filistin direniş hareketi içinde El Petih'ten sonra ikinci sırayı işgal ediyordu. 1986'dan sonra Filistinliler arasında İsrail ile barış meselesi ortaya çıkınca (özellikle bu mesele 1973'ten bu yana tartışılmaktadır) o tarihlerde Gazayir'de toplanan bütün örgütler, asgari platformda şu iki konu çevresinde anlaşılabilir. **Bir**, Filistin örgütleri birbirlerini eleştirecekler, ancak daha öncükinden farklı olarak birbirleriyle silahlı çatışma içine girmeyecekler. **İki**, her örgüt barış için bilenen yöntem ve taktiklere karşı çıkabilir, fakat barış sürecini engellemek olmaz! Ashında o dönem için Filistin Kurtuluş Örgütü'ne hamilik yapan, özellikle de sosyalist ve Marksist olarak nitelenen Filistin örgütlerine sibilik taşıyan Sovyet yönetimi, bu ikinci noktayı, adeta Habes'e dayatmıştı.

O tarihten bu yana köprünün altından çok sular aktı. Dünya dengeleri değişti, Ortadoğu ve Filistin sahası, İslamci hareketlerin yükselişine tanık oldu. İsrail işgal altındaki Filistin topraklarında doğan radikal İslamci HAMAS örgütü, işgal altındaki Filistinliler arasında bir hayli destek sağladı. İntifada süreciyle birlikte, HAMAS giderek Filistin direnişi içinde

Faik Bulut

Habeş Radikalleşiyor

İkinci sıraya yükseldi. Dünyadaki genel sağlaşma ve dine yönelme eğilimine uygun olarak (bu arada Sovyetik yapının çökmesiyle birlikte) Filistin'deki sosyalist hareket de geriledi. Eski patronlarının on yıllar boyu gülden varıştıları Marksizmin, bu kez açıkça terk edildiğini gören eski Moskova yanlıları da, hemen safları terkettiler.

Halk Cephesi'nin önderi Habes ise, kendine devrimci bildiği Marksist anlayışta direndi. Bununla birlikte gerek Filistin direnişinde bir hayli yaygın sağcı akım (İslamci, milliyetçi, sosyal-demokrat vs.) gerekse Doğu Avrupa'daki dramatik olaylar, Filistin Marksistleri arasında da sağ bir rüzgârın esmesine ve liberal kanatların boy göstermesine neden oldu. Bu, özde Filistin'in en radikal sol örgütü olarak bilinen Halk Cephesi'ni de derinden etkiledi.

İşte Halk Cephesi'nin Beşinci Genel Kurultayı, geçtiğimiz ay Suriye'nin başkenti Şam'da bu şartlar altında toplandı. Örgüt içinde iki değil tam anlamıyla üç karşı mücadele vardı. Birincisi kurt lideri Core Habes'in başını çektiği radikal kanat. İkincisi, örgütün Genel Başkan Yardımcısı Abdürrahim Milvat'ın başını çektiği "ılımlı ve gerçekçi" kanat ve üçüncüsü de esas olarak Abu Nidal Müslimi'nin başını çektiği ve işgal altında bulunan yarı-ilegal orta yolu kanat idi. Kurultay boyunca üç kanat da ölümlü mücadele-

le etti. Ama sonucu Habes'in çevresinde toplanan ült bir genç ekip kazandı.

Bu ne anlama gelir?

Kurultay tartışmalarına bakılırsa, Halk Cephesi içindeki radikal kanadın kazanması, her şeyden önce bu örgütün geçmişte yaptığı ama bir süre için ara verdiği (yaklaşık 7-8 yıl) silahlı mücadele ve direnişe yeniden ivme kazandırması anlamına gelir. Çünkü **Habeş** şunu ifade etti: "Geçmişte FKÖ içinde ikinci sıradaydık. Neden? Çünkü radikal devrimci bir tutum içindeydik ve düşman ile her alanda (yurtiçi ve yurtdışı) topyekün bir mücadele yapıyorduk. Halk bu tutumumuz ve kararlılığımızı bildiği için, bize büyük destek veriyordu. Oysa şimdi bu intisipatifi HAMAS adlı İslamci örgüte kapıttık. Çünkü radikal tutumu artık o alıyor. O halde bu örgütü radikal alanda geride bırakmalıyız!" Habes'in "İsrail ile her alanda mücadele" yolundaki ifadesi, acaba geçmişte olduğu gibi uçak kaçırma ve bireysel şiddet eylemlerini kapsıyor mu? Bati gözlemcileri İsrail istihbaratını en çok ilgilendiren soru bu.

Radikal kanadın kazanması, ikinci olarak, şu anda İsrail ile pek de iç içe olmayan bir barış süreci başlatmış olan FKÖ önderliğine özellikle de bu örgütün esasını oluşturan El Petih ile önderi Yaser Arafat'a karşı, Halk Cephesi'nin (bu arada ittifak yaptığı 10 örgüt daha) sert tutum içine girmesi demektir. Bu görüşüne örgütlerarası çalışmalarını getirir mi, bilinmez.

Habeş'in radikalleşmesi, aynı zamanda radikal tutumlar içine giren İslamci HAMAS ile yakınlaşma anlamına gelir mi? Bu da yeterince açık değil.

Yine, radikal kanadın kazanması, "ılımlı ve ortayolcu kanadın" Halk Cephesi'nden koparak El Petih ve İslamci örgütlere katılmasına yol açması anlamına da gelir. Bu anlamdan örgüt içi değil de yurtdışı tasfiyeler gündeme gelir. Bu da Halk Cephesi'nin kadrolar açısından zayıflaması, siyaset olarak güçlenmesi demektir.

Halk Cephesi'nin radikalleşmesi sevindirici olmakla birlikte, ideolojik açıdan bir adım gerilemesi pek hoş olmazsa gerek. Çünkü Kurultay'da "rehter ideolojik Marksizm-Leninizm" ibaresi, "olayları anlamada diyalektik ve tarihi materyalist yöntem kullanılır" ibaresiyle yer değiştirdi.

Katliamlara karşı sessiz kalmadık

TKP/ML Paris taraftarlarının gözlemlerimize gündeliği bir haberi okuduklarına sunuyoruz.

Faşist Türk devleti her gün bir yenisini ekleyerek sürdüğü katliamlarına 6 Mart'ta 5 Devrimci-Sol savaşçısını katlederek bir yenisini eklemiştir. Bizler bugüne kadar bulduğumuz alanlarda faşist Türk devletinin bu tür katliamlarına karşı sessiz kalmadık. Bu katliamı Türkiye'deki devrimci örgütlerle lanetledik. Türkçe ve Fransızca çıkardığımız bildirileri geniş olarak dağıtıp kitlelere bu tür katliamlara sessiz kalmamaya gerektiklerini, sessiz kalmama katliamları önayaklık olduğunu kavratmaya çalıştık.

13 Mart günü ortak bir yürüyüş yapılarak Fransız kamuoyuna dikteyi Türkiye'deki bu katliama çekilmeyle çalışıldı. Yürüyüşe 600'e yakın bir katılım oldu. Yürüyüş bizim dışımızda TDKP, Devrimci-Sol, KAWA, TKP/ML Hareketi, THKB ve Ekin katıldı.

Kürt ve Ortadoğu halklarının sömür ve zulme karşı başkaldırı günü olan Newroz'u kutlamak ve Türkiye ve Kürdistan'da olabilecek katliamlara amanda tavır alabilmek amacıyla TKP/ML, TKP/ML-H, TDKP ve DEVRİMCI SOL bir araya gelecek ortak bir takım kararlar aldılar. Ortak olarak Newroz'un anlamını belirten bir bildiri Fransızca ve Türkçe çıkarılarak geniş bir şekilde dağıtım yapıldı.

20 Mart Cumartesi meşaleli bir yürüyüş yapıldı. 1000'e yakın bir katılım olduğu yürüyüş Türkiye'deki yoğun olarak yaşadığı Strasbourg semtinde yapıldı. Genç bir ilçeyle karşılandı. 21 Mart pazar günü Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olarak devrimci bir birleşim gerçekleştirildi. Paris'te bir Semtler-cek semtinde konser bir gösteri yapıldı TC katliamı lanetlendi. 22 Mart Pazarı günü THY önünde bir gösteri yapılarak havaalanının camları tırıp edildi, parkları asıldı ve yollar yasaklar dağıldı. TKP/ML taraftarları ortak bundan önce olduğu gibi bundan sonra da ilkimizde gelişen

iki Firari Yunanistan'da gözaltında

Yoldaşların işkencede katedilmesi ve kaybedilmesine TC mahkemelerinde tavir alıp protesto eden S. ŞAHİN ve A. GÜLMEZ şimdiki Yunanistan cezaevlerinde haklarını savunuyorlar.

İstanbul Sağlıkçılar cezaevinden Marksist-Leninist yaratıcılığın önüne geçilemez oluşumu kanıtlayarak firar eden ve Yugoslavya üzerinden Almanya'ya geçmek isteyen ajan kuşkusuzla tutuklanan Süleyman Şahin ve Ali Gülmez bir süre gözaltında tutulduktan sonra cezaevi firarileri oldukları anlaşıldıca serbest bırakıldılar.

Smir geçişinde Makedonya tarafından tutuklanıp Yunan mahkemelerine teslim edilen Şahin ve Gülmez şu anda Selanik'deki Dimitris Sideris cezaevinde tutuluyor.

Türkiye'de politik nedenlerle yargılananlar ve savcılığın idari cezası isteminde bulunduğu insanlara karşı "demokratik" tutum seçilmeye özen gösteren Yunan hükümeti bu kez "kararsız" bir görünüm sergiliyor. Şahin ve Gülmez'in arkadaşlarının Yunan mahkemelerinin olası olumsuz tavırını engellemek için yoğun çaba gösterdikleri gözleniyor. Selanik savcısı Dimitris Sideris'in açıklamasına göre, belli bir süre sonra Selanik İstinaat mahkemesi firarileri Türkiye'ye teslim edilmemesi konusunda karar verecek.

Başkan Gonzalo'ya cezaevi sürgünü

Bilindiği gibi PKP'nin önderi Başkan Gonzalo (Abimael Guzman) faşist Fujimori rejiminin ehlene tutsak düştükten sonra bir hukuk skandalına dönüşen yargılanımlardan geçmişti. Yazları kukuletah, seslerini bile ekoyla değiştirecek kadar korkak üç askeri yargıç Başkan Gonzalo'ya ömür boyu hapis cezası vermişti.

Savaş hukukunu bile hiçe sayan bu yargılama komedisi boyunca mahkemeye demir kafes içinde getirilen Başkan Gonzalo San Lorenzo Adası'ndaki bir askeri hapishanede tutuluyordu. Acil Uluslararası Komite'nin etkin çabaları Fujimori rejiminin Gonzalo'yu yok etme ni-

yetsini gem vurmuştu.

Faşist Peru Devleti, Başkan Gonzalo için aldığı olağanüstü güvenlik önlemlerini yetersiz bulunmuş olmalı ki (!) Gonzalo'nun kaldığı hapishaneyi değiştirdi. gerçekleştirilen bir operasyonla, şimdiki dek tutulduğu ıssız adadan demir kafes içinde alınarak özel bir komando birliğinin korunmasında (!) donanmaya ait bir savaş gemisine bindirilen Başkan Gonzalo başkent Lima'na hemen kuzeyindeki Callao kentinde bulunan bir deniz üstüne götürüldü. Başkan Gonzalo'nun deniz üstündeki bir yeraltı hapishanesinde tutulduğu sanılıyor.

PKP cezaevi basarak 70 devrimciyi özgürlüğüne kavuşturdu

Peru Komünist Partisi Demokratik Halk Devrimi yolunda kararlılıkla ilerliyor. Başkan Gonzalo'nun tutsak düşmesi emperyalist kampın sevinc çığlıkları stmasına yol açmıştı. Ama Başkan Gonzalo'nun da dediği gibi onlar sadece "hayal" görüyorlar. PKP faşist Fujimori rejiminin hayallerini yıkmaya her cepheден yükselen mücadelesiyle devam ediyor.

PKP gerillalarının son eylemlerinden biri dünya basınında geniş yankılar uyandırdı. Başkent Lima'nın 550 km. güney doğusunda Cutzo yakınlarındaki San Gerónimo bölgesinde bulunan Quincero Hapishanesi'ni basan gerillalar 70 devrimciyi kurtardılar.

Cezaevi basımı, gerillaların cezaevi binası, öykündeki bir araba-

ya koydukları bombanın patlayarak hapishane duvarlarını delmesiyle başladı. Burjuva kaysaklara göre 4 tutsak ve 1 polis'in öldüğü eylem sonucu 70 devrimci tutsak özgürlüklerine kavuşular.

Bir zamanlar İmka İmparatorluğu'nun başkenti olan Cutzo'da saldırdan sonra polis ve askeri birlikler çevredeki tepelerde büyük bir insan avı başlattılar. Helikopterlerle de katıldığı aramalar bir sonuç vermedi.

Baskın gerçekleştiren 200 gerilla ve özgürlüklerine kavuşan yoldaşları bu bölgelerine güvenli bir şekilde döndüler.

Peru'daki gelişmeler Başkan Gonzalo'nun da özgürlüğüne kavuşacağı günlerin uzak olmadığını gösteriyor.

Enternasyonalist Barbara İsviçre'de devrimci bir coşkuyla anıldı

İSVİÇRE, Özgür Gelecek-Barbara Anna Kistler ve 5 yoldaşının ölümü duyulur duyulmaz ML'ler ilk etapta İsviçre'de iki bölgede anma toplantıları düzenlediler (Zürich-Basel). Daha sonra, kitle örgütlerinde açılan panolarla kitleler düzenli olarak konuyla ilgili bilgilerle donatıldı. Şubat'ın sonlarına doğru, bölgesel olarak düzenlenen 8 Mart kadınlar günü gecesi bu durumdan dolayı merkezi bir geceye çevrildi. İsviçre çapında afiş, bilet, bildiri dağıtıldı. Barbara'nın İsviçreli olması geceye İsviçrelilerin de dikkatini çekilmesine neden oldu. Üzerinde Barbara'nın resmi olan YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONAL DAYANIŞMA ve BARBARA ÖLÜMSÜZDÜR sloganlarının yazıldığı İsviçre TKP/ML taraftarları imzalı afiş basıldı ve dağıtıldı. İçinde Barbara'ya yapılmış röportaj, mahkeme savunması-söleşinin onun hakkında yazdıkları olan Almanca-Türkçe bir broşür çıkarıldı.

Gece faaliyetini TKP/ML diğer örgütlerle eylem birliği temelinde yaptığı protesto yürüyüşü ile geniş kesimlere duyurdu. Yürüyüş boyunca 2500 adet Almanca-Türkçe bildiri dağıtıldı. Bildiride geceye çağrı da yer alıyordu. Yürüyüşte Barbara'nın büyük bir resmi ve silahlı köylü gerilla mücadelesinde şehit düştü ibareli pankart taşındı. "Barbaralar Ölmez", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" gibi sloganlar atıldı.

"Beni ancak enternasyonal proleterya yargılar, siz değil"

Barbara'yı anma gecesi 14 Mart pazar günü yapıldı. Salona Barbara'nın büyük bez bir pankartının yanısıra, TKP/ML, YDKD, İbrahim Kaypaklı'nın pankartları ve TKP/ML parti şehitlerinin resimleri asıldı. Avrupa'da gece düzenlemek için ters bir gün olan pazar gününe rağmen, başlama saatinden çok önce salon kitlelerin akınına uğradı.

Gece 1 dakikalık saygı duruşundan sonra başladı. Saygı duruşu sırasında şiir okundu. Saygı duruşu

bitiminde kitle "Barbaralar Ölmez", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "İbo Yaşasın, TIKKO Savasıyor!" sloganlarını haykardı. Gecenin anlamı ve önemini anlatan bir konuşmadan sonra sahneye çıkan Can Yürük'in söylediği Barbara'yı anlatan şarkılar uzun süre alkışlandı.

Basel-Halkevi müzikler folklor ekibinin gösterisinden sonra, sahneye çıkan Ozan Ali Haydar geceyi destekleyen bir konuşmanın ardından coşkuyla alkışlanan bir saz re-

sitali verdi. Özellikle TKP/ML Parti Marşı'nı söylemesi sırasında salondaki coşku had safhaya çıktı. Genç bir sanatçıdan sonra geceye 15 dakika ara verildi.

Gecenin ikinci bölümünde Barbara'nın Türkiye'deyken YDKD gecesinde yaptığı konuşma ve 1989'da Yeni Demokrasi'ye dayanışma gecesinde İsviçreli anti-faşistlerin gönderdiği mesajın okunmasıyla ilgili görüntüler ve Uluslararası alanda kadın savaşçıların mücadelesini konu alan filmden oluşan gösteri 30 dakika sürdü. Barbara'nın YDKD gecesinde yaptığı Türkçe konuşmayı anlamak için salondaki kitle adeta ölümsüzlüğe büründü. Konuşmaya "Çav Bella" marşının müziği eşlik ediyordu ve insanlar hüznümlüydü. Film bitmesine rağmen kitle filmi bitişine inarınmadı, kopuşuna sandı. Bitişini anlaşılmaya birkaç dakika slogan atıldı. Bu durumun ardından bir kişi Barbara'nın hayatı ve mücadelesini konu alan yazılı bir metin okudu. Metin Almanca'ya da çevrildi. Kitle bu arada "Hoch die Internasyonal Solidariat" sloganını attı.

Bu sloganı sahnedeki tekrarlayan KGP'den İsviçreli bir bayan geldi ve Barbara'nın yolunda olduklarını söyledi. Barbara'nın mücadelesinin kısa bir kronolojisi verdi ve kendileriyle olan ilişkisini anlattı, konuşmasını dayanışmanın önemi ile bitirdi.

Sahneye Barbara'nın kızkardeşi

çıkınca salon Barbaralar ölmez sloganıyla inliyordu. Barbara'nın annesi ciddi bir rahatsızlıktan ötürü geceye katılmamış ama geceye bir mesaj göndermişti. Barbara'nın kızkardeşi bu sade dille kaleme almış mesajı okudu. Mesajda annesi "TKP/ML ve Barbara'nın mücadelesini desteklediğini ifade ediyordu.

Geceye katılarak ML'lere desteklerini veren İsviçre'li anti-faşistler, gece boyunca kitleyle bütünleştiler. Gecenin beklentilerinin üstünde başarılı geçtiğini tertip komitesine iletiler. Gecenin baştan sona iki dilde sunulması da hoşlarına gitmişti.

Yücel, Berivan gibi genç sanatçıların ardından Partizan dergisi adına Türkiye'den gelen bir konuk konuşma yaptı. Konuşmacı Türkiye'deki Sosyalist basına yönelik saldırı ve yıldıma politikalarını anlattı, saldırılara karşı daha aktif destek istedi. Proleterya partisinin Türkiye'de varmış olduğu nokta ve Barbara ile 5 yoldaşının katledilmesinden de söz etti.

Geceye TKP/ML İsviçre Parti Örgütü dışında Türkiye'den YDG, YDKD'de mesaj gönderildi.

Zürich Halkevi Gençlik Komitesi'nin hazırladığı "Toplumda kadın" adlı tiyatro oyunu beğenildi. 8 saat süren gece Basel Halkevi folklor ekibinin gösterisiyle son buldu.

Gece için 1200 bilet satıldı. 1000 dolayında katılmı oldu.

Mandela'nın danışmanı öldürüldü

Afrika Ulusal Kongresi (ANC) lideri Nelson Mandela'nın danışmanı ve Güney Afrika Komünist Partisi Genel Sekreteri Chris Hani, evinin önünde uğradığı silahlı saldırıda öldürüldü.

Hapishaneden çıkmasıyla büyük umutlar yaratan Nelson Mandela'nın beyaz rejimle uzlaşma çabalarının gün geçtikçe güçleşmesi çeşitli sorunları beraberinde getirdi. Mandela'nın bu yönüyle birçok sorunu gidermek durumunda olması Güney Afrika'nın ırkçılıkla mücadele eden liderlerinden de yardım istemesini gerektiriyordu. Henüz beyaz rejimle uzlaşmak hem de sıvılan idare etmek durumunda ki Afrika Ulusal Kongresi lideri Nelson Mandela'nın önemli danışmanlarından Komünist Partisi Genel Sekreteri Chris Hani'nin öldürülmesi Beyaz Rejimle uzlaşma çabalarını riske soktu. Yeni Dünya Düzeni fikri çerçevesinde ABD'nin Güney Afrika'ya sunduğu çözümlü Mandela ve çevresi benimsenmiş olmasına rağmen Beyaz Rejim bu çözümü benimsemeyi. Güney Afrika'da radikal kesimlerin de varlığı sorunu boyutlandırıyor. Ancak Chris Hani'nin öldürülmesi şu bahsiyle Beyaz Rejime fırsatlar yaratıyor. Johannesburg kentinde Hani'nin öldürülmesi olaylara yol açtı. Halk ırkçılıkla mücadelede belli yeri olan Hani'nin öldürülmesini protesto etti. Olayların boyutlanmasından çekinen Mandela halkı yatıştırmak için çağrılarda bulundu. Bu arada Yeni Dünya Düzeninin panonun ABD'nin Dışişleri Bakanı Warren Christopher'un Hani'nin öldürülmesinden üzüntülü olduğunu belirterek, onu "demokrasi ve eşitliğin bayrağı" olarak değerlendirmesi dikkat çekti.

Tekelci Alman devleti "ilticayı" imkansız hale getirdi!

Avrupa Türkiye'li İşçiler Konfederasyonu'nun yaygın örgünü Mücadele dergisinin 116. sayısında çıkan bu yazıya olduğu gibi okurlarımıza sunuyoruz.

Geçtiğimiz günlerde, koalisyon partilerinin aynısından beri günün konusunu ettiği, mülteci yasasında yapılacak değişiklikleri gerçekleştirmek için, faşist partileri kışkırtarak sonuçlandı. 1990'da Berlin duvarının yıkılmasıyla sözde insanlara "özgürlük", "demokrasi" ve "adale" vaat eden Alman emperyalist devleti şimdiki etrafı daha güçlü bir duvara çevrilmiş olarak Avrupa'nın ortasında bulunmaktadır.

Doğu Avrupa'nın ve Sovyet Sosyal emperyalizminin çöküşüne ve dağılma sürecinde önemli payı olan Alman emperyalist devleti, finansal güçleriyle bu rejimlerin kendi halklarını uyguladığı baskılara karşı olduğunu insan hakları vs. "savunucuları" pozlara burunarak kendi halkına sözde olanın yamandırmış gibi görünerek kandırmaya çalıştı.

1989'da sosyal-faşist Çavuşesku'ya karşı ayaklandırdığı kaleleri şimdi ticaretle topluca Romanya'ya göndererek faşist Hyesko rejimine teslim ediyor.

Dağılan Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerinde 10 milyondan fazla kişi Avrupa yolunda. Bu durum sonucu bu Avrupa'ya gelen akımı önlemek için Alman devletinin sözcükleri "arab bindikleri sandalın dolduğunu ve böyle devam ederse heptimizin batıp boğulacağı" düşüncesini yaydı. Bununla Almanya'daki kriz ortamına yabancılar gösterilerek, yabancıları karşı ukça evlenmeleri gerçekleştirilen Neo-Nazi (NPD Milliyetçi Alman Partisi, REP Cumhuriyetçiler) ve bir dizi yeni kurulan faşist parti ve akımları harekete geçerek, günün esas sorunun gözlerden kaçırılmaya

Avrupaya giden insan akımı çeşitli kategorilere ayrılmaktadır. Bunlar:

- Ekonomik zorluklar sonucu göç yolunu seçenler.

- Hayat boyunca değişik yerlerde yaşamayı "yaşam biçimi" olarak gören hareketli kesim olan çocuneltiler.

- Savaş ve bezelen olaylardan dolayı kaçanlar.

- Politik sebeplerden dolayı ülkelerini terk edenler (bununla yalnız burjuva düzen arası çelişkileri kastediyorlar.)

Bu sebepten dolayı Avrupa zenginliğini kaçıran Almanya'ya geldiğini bildirmek zorundadır. Bunu gizlemesi halinde iltica dilekçesi işleme konulmadan red edilebilir.

Avrupa topluluğuna ait ülke sınırlarından Almanya'ya veya Cenevre mülteci ve insan hakları sözleşmesine imza koymuş bir ülkenin Almanya'ya olan sınırdan giriş yapan ve iltica talebinde bulunan kişi sınırdan derhal geri çevrilir. Bununla Polonya, Çe-

koslovakya ve insan haklarını güvence altına alan İsviçre, Hollanda, Avusturya vs. kastedilmektedir. Böylece Almanya etrafı "güvençeli" devletlere çevrilir. Bunlar iltica talebinde bulunan kişileri kendilerinin can güvenliğinin olmadığı yerde, yani ülkelerine gönderemezler.

İlticaya baş vuran kişilerin iltica hakları da kısıtlanmakta, formeri sınıra gıyabında tek vargıçla karar verilmekte ve 6-8 hafta süresinde iltica işleminin sonuçlandırılmaktadır. Tabii ki kişilerin işlemlerinin erken yürütülebilmesi için toplu kamplar kurulmaktadır.

Yine bir dizi ülkeden gelecek olan insanların ilticaları, "güvenilir ülke" garubuna girdiğinden dolayı direkt reddedilmekte ve bu kişiler ilticayı kendi ülkelerindeki Alman konsolosluklarına yapabilmekte.

Yine dünyadaki ülkelerin listesi çıkarılacak, bu ülkelerden gelen kişilerin ülke listelerindeki değerlendirmeye

lere göre iltica mütamesine tabi tutulacaklardır. Bunlara benzer bir çok önlem daha da sayabiliriz. Çünkü bunlar ne kadar engelleyici önlem varsa hepsine başvurmadık geri kalmıyacaklardır.

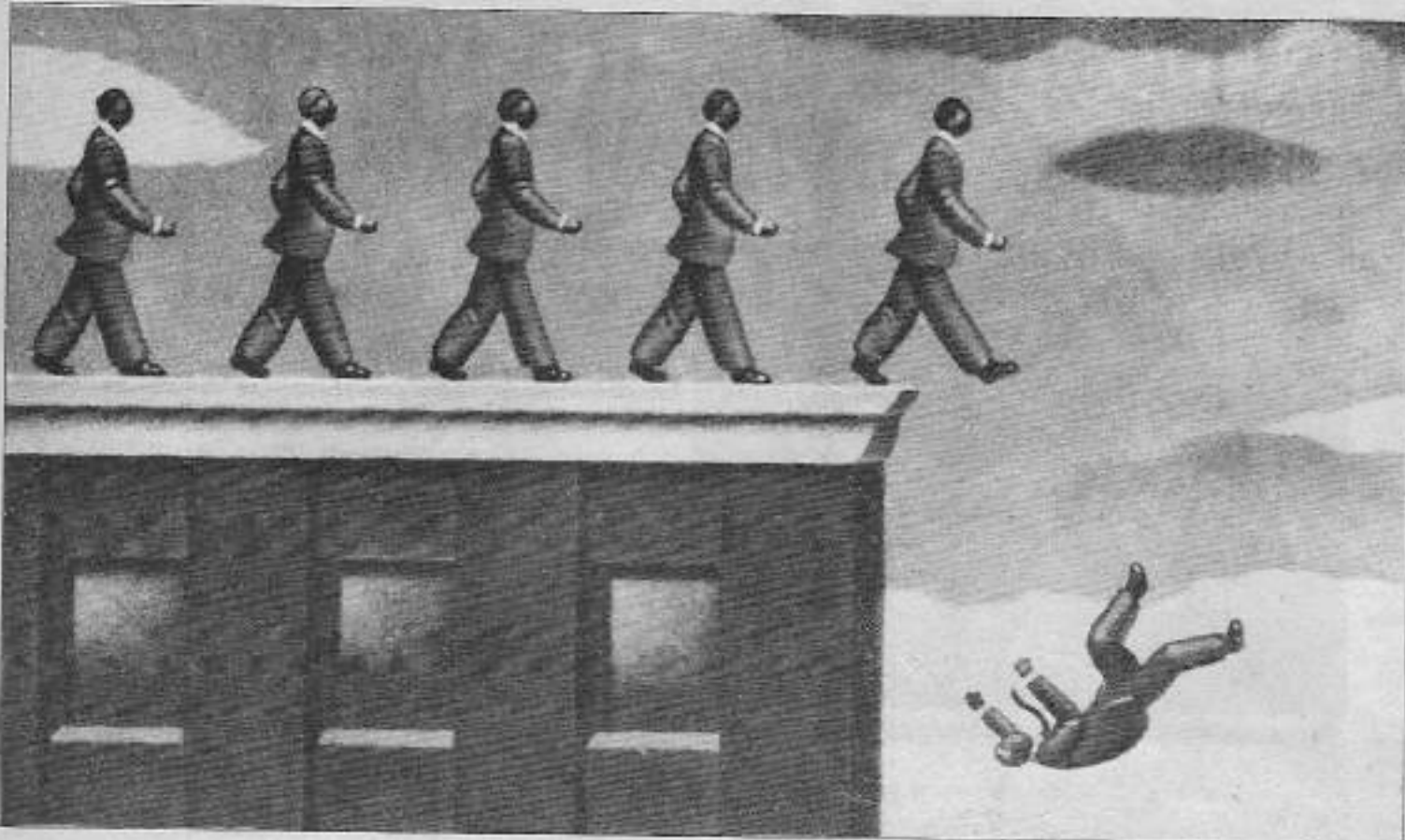
Bunun esas kıstası Alman emperyalist devletinin insan haklarını savunmasından değil, kendisi için iş gücü açığı, ihtiyaçlarını ve siyasi-ekonomik çıkarı doğrultusunda davranmaktadır.

Bu sebepten dolayı biz devrimcilerle özellikle bu şartlarda olağanüstü görevler düşmektedir. Çeşitli sebeplerden dolayı gelen ilticacıların hızla kalmasını bir takım kırıntılara kendilerinin kurtuluşu olmadığını kavratmak, emperyalizme karşı gelişen sosyal ve ulusal mücadelede yerimizi almak için çaba harcamalıyız. Yurt dışında ilticacıların yarattığı devrimciler açısından siyasi olumsuzluklar ortadadır. Bu olumsuzlukları bertaraf etmek için ATIK ve diğer benzeri kuruluşlara büyük görevler düşmektedir.

İltica başvurusunda bulunan bir çok kişinin ifadesine baktığımızda içerigin bir örgütlen ileri seviyesindeki bir kişinin ifadesine denk düşüyor olmasak mümkün değildir. Daha sonra bu kişiler ifadenin içeriği doğrultusunda bir çaba harcamadan işleri bitince yozlaşmış gümekte ve hatta çıkın işlere dahi o örgütün vs. adını da buluşturmaktadırlar. Tabii ki bu da devrimci, devrimcilerle ve halka olumsuzluklar, dezavantajlar getirmektedir. Bunun için iltica talebinde bulunan kişilerin derneklede vs. işkiye yetkilerinde kendi ifadelerinin içeriği konusunda çalışmalarını bununla bir sorumluluk gereği olduğu kavratılmaktadır.

Bununla kabullenmeyen kişilerin devrim ve özgürlük çökümü ve bu uğurda ölmüş devrim şehitlerinin saygınlığını

Fransa'da seçimler

Ve işte şimdi emperyalist çelişkiler Avrupa'da keskinleşiyor. Kriz teknelci burjuvaziyi uçurumun başına götürüyor. Başta sömürge ve yarı sömürge ülkelerin emekçilerinin sınıf mücadelesi olmak üzere bu düşüşü daha da hızlandırıyor.

'Bir Fransız 70 Vietnamlıya bedeldir'

28 Mart Pazartesi günü, Fransa'da genel seçimlerin ikinci turu sonuçlandı. Sağ koalisyon, parlamentodaki 577 sandalyeden 467'sini aldı. Bu sonuçlarla Fransa'da 2. Dünya Savaşı'ndan izleyen dönemden sonraki en güçlü sağ iktidar işbaşına gelmiş oldu. Sağ koalisyonu Cumhurbaşkanı için Birlik Partisi (RPR) ile Fransa Demokrasisi için Birlik Partisi (UDF) oluşturuyor. "Sosyalist" Parti, 68'den bu yana en düşük oyu aldı ve eski Başbakan Fabius "seçmenler bize ağır bir ceza vermiştir. Bu zamanın, yarı-kriz zamanının işsizliğin, dış kırıklığın öznesidir ve seçti bir cezadır" diyerek kararı "sağıyla" karşıladı. RPR başkanı Chirac ise yaptığı zafer konuşmasında "sosyalistlerin" çöktüğü ekonomiyi düzeltmek için hemen işe girişeceklerini açıkladı.

Fransız medyası, olayı "Deprem", "Hezimet", "Bozulma" çığlıklarıyla karşıladı. Olay geneli medya tarafından çığlıklarla karşılandıysa, aslında çığlıklar yetersizdir. Parlamento çok küçük ve bidaiçi bir göstergedir. Belki "sol" çok büyük bir yenilgi almıştı ama bu ilk yenilgi değildi. Daha önce de Başkan Mitterand yine seçti bir hükümetle iktidarı paylaşmıştı. Peki çığlıklar neden yetersizdir? Çünkü emperyalizm 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana en derin krizini yaşamaktadır ve Fransız emperyalistleri bu krizin dışında değildir.

POLİTİK ADILIK

Chirac seçim meydanlarında gülye haykırmıyordu: "Müdafalesiz ekonomi 1 milyon yeni iş alanı yaratacaktır". Ve gülye çaldığı maya tuttu. Devlet ekonomiyi nasıl müdahale etmekteydi? Fransa'da bir fabrika işçisine yapılan saat başı ödeme 15.23 dolardır fakat sosyal güvenlik ve çalışma vergileri bu gelirin % 28,6'sıdır. Oysa Almanya'da bu oran 21,53 dolara % 22, ABD'de 14,77 dolara % 20,2, Japonya'da ise 12,64 dolara % 13,1'dir. Yani "sosyal iyileştirmelere" ayrılan pay Fransa'da, Avrupa ve ABD'ye göre çok yüksektir. Fazla ücretin sonucu sıkı sıkıya Fransız egemen sınıfları, maliyetlerini düşürmeye çalışıyorlar. Marcel Albert bir giyim şirketi patronu ve gülye diyor: "1 Fransız işçi maliyetleriyle 9 Faslı, 25 Taylandlı, 35 Çinli, 60 Kore ve 70 Vietnamlı çalıştırabili-

Paris meydanlarında protestocu balıklar. Sağ tarafta (RPR) Başkanı Jacques Chirac (ort), Orsard d'Estang (sağ) sosyalistlerin çöktüğü ekonomiyi düzeltmek için hemen işe girişeceklerini açıkladılar.

bir olan giyim-tasarım sektöründe '91 yılından bu yana 50.000 iş kaybı gerçekleşmiş ve bu rakamın 200.000'e ulaşması bekleniyor.

Emperyalist rekabet açısından Fransa, Almanya'ya göre zayıf fakat İngiltere'ye göre güçlüdür. Örneğin Almanya ile ihracat ithalat oranları hemen hemen denktir. Fakat son dönemlerde İngiltere'yi kaderine terk eden ve Almanya ile pazarlık gücünü korumak isteyen Fransa, ABD'ye dönüştürmüştür. Avrupa'nın en güçlü tarım ülkesi Fransa'dır. Fakat fazla üretim ve pazar bulamama, Fransız emperyalistlerini tarım ürünlerinin ihrac fiyatlarını düşürmeye itti. Diğer yandan ise Almanya ile ortak tesis edilmesi planlanan Fransız-Alman Avrupa ortaklığı çalışmalarını yürütül-

me fiyatlarının düşürülmesi bazı "pürüzleri" de getirdi. Şubat ayı sonlarında 300 balıkçı Paris merkezindeki marketleri basarak 800 ton (3,6 milyon dolar) balığı imha ettiler. 2 Mart'ta ise kuzey şehirlerini birbirine bağlayan anayollar patates üreticileri tarafından patates doküleri ile kapatıldı. Bütün bunlar kaçınılmaz sonuçlardır ve sürecektir. Buna rağmen Chirac 1 milyon yeni iş alanı yaratılmasında bahsetmektedir. Nobel ödüllü ekonomi uzmanı Maurice Alais şöyle diyor: "Bunların tümü politik adildir, politik boyalıdır. Fakat doğruyu söyleyemezsiniz seçmenleri kuzumamazsınız."

Halihazırda işsizlik oranı % 10,6'da seyrediyor ve yükselme eğilimli bu oranı nasıl düşürüleceklerini düşünen Fransız emperyalistleri, 3 milyon işsiz

ekleyecekler. Fransız işçi sınıfı ise uyarıya eğilimleri içerisinde. Birkaç şirket geçici işten çıkarılmaları dayatılmaktadır. Çalışanlar ise net faydaları eksiklediği sürece daha düşük ücreti kabul ediyorlar (Söz konusu net fayda düşen ücretlerle verilen sosyal yardımların toplamıyla bulunuyor).

SİYASİ ÇIKMAZ

Jean-Luc Paoletti, Paris Politik Çalışma Enstitüsü profesörü. Halkın siyasi psikolojisini şöyle anlatıyor: "1981 öncesi sağ için çalıştık. Sonra sol ve tekrar sağ. Ve gördük ki hiçbir bunalmıyorduk. Böylece politik umutlarımız, bir çekül gibi dibe indi." Fransız emperyalistleri için bir teselli olacaksa, kendilerini bunaltım

Avrupa'nın en yarıkriz emperyalist ülkesidir. Almanya Doğu'ya yutun fakat hazmedemeyecektir; şimdiden en büyük sektörlerinden çelik sektöründe maliyet azaltılmak için işçi çıkarmaktadır.

Diğer yandan ABD tüm Avrupa'ya baskılamaktadır. Avrupa'nın 30 yıllık jandarması ABD'dir ve Alman-Fransız Ekonomik-Politik ittifakını zihin vermemektedir.

Başkan Mao "Çelişkilerin kalbi Avrupa'dadır" demişti. Ve işte şimdi emperyalist çelişkiler Avrupa'da keskinleşiyor. Bir kalp sektesi yakındır ve bu sekte tüm vücutu komaya sokacaktır. Sömürge ülkelerin işçi sınıflarının ve emekçilerinin önünde, ölen eskiden doğacak yeni bebeklerin ebeğini yapmak bugün daha vakit var. Bu sö-